

U S N E S E N Í

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Holejšovského a soudců JUDr. Jany Součkové a JUDr. Lenky Grollové ve věci navrhovatelů: **A) VENTEN MANAGEMENT LIMITED**, se sídlem Naousis 1, Larnaca, reg.č. HE 108344, Kyperská republika, zast. Mgr. Radimem Smolenem, advokátem, se sídlem V Celnici 1031/4, 110 00 Praha 1, **B) LEXBURG ENTERPRISES LIMITED**, se sídlem Arch. Makariou iii 9, LAZAROS CENTRE, 1 st. floor, Flat/Office 106, P.C. 6017 Larnaca, reg.č. HE 135194, Kyperská republika, zast. Mgr. Radkem Bláhou, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 19, 110 00 Praha 1, **C) Shepherd Investments International Ltd.**, se sídlem HWR Services Limited, Craigmuir Chambers, P.O. Box 71, Road Town, Tortola, Britské Panenské ostrovy, zast. JUDr. Pavlem Širokým, advokátem, se sídlem NOERR s.r.o., Na Poříčí 1079/3a, 110 00 Praha 1, **D) Stark International**, se sídlem Arthur Morris, Christensen & Co., Century House, 31 Richmond Road, Hamilton HM 08, Bermudy, zast. JUDr. Pavlem Širokým, advokátem, se sídlem NOERR s.r.o., Na Poříčí 1079/3a, 110 00 Praha 1 a za účasti další účastnice: **TELEFÓNICA, S.A.**, se sídlem Gran Via 28, 28013 Madrid, reg.č. A28015865, Španělské království, zast. Mgr. Karolínou Horákovou, advokátkou, se sídlem Weil, Gotschal & Manges, s.r.o., Křižovnické náměstí 1, 110 00 Praha 1, o zaplacení pohledávky navrhovatele A) ve výši Kč 644.280.000,- s příslušenstvím, o zaplacení pohledávky navrhovatele B) ve výši Kč 227.760.000,- s příslušenstvím, o zaplacení pohledávky navrhovatele C) ve výši Kč 57.021.400,- s příslušenstvím, o zaplacení pohledávky navrhovatele D) ve výši Kč 22.555.600,- s příslušenstvím, o odvolání navrhovatelů A) a B) proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. května 2014 č.j. 30 Cm 20/2006 - 1483,

t a k t o :

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. května 2014 č. j. 30 Cm 20/2006 – 1483 s e

1. ve výrocích I. a II. **m ě n í** takto :

- a) další účastnice je povinna zaplatit navrhovateli A) částku 644,280,000,- Kč s úrokem z prodlení z této částky odpovídajícím ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů, v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí od 30. září 2005 do zaplacení, to vše do 7mi dnů od právní moci tohoto usnesení,
- b) další účastnice je povinna zaplatit navrhovateli B) částku 227,760,000,- Kč s úrokem z prodlení z této částky odpovídajícím ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů, v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí od 3. září 2005 do zaplacení, to vše do 7mi dnů od právní moci tohoto usnesení,

2. ve výroku IX. **p o t v r z u j e**,

3. ve výroku X. **m ě n í** tak, že další účastnice je povinna zaplatit České republice ve prospěch finanční účtárny Městského soudu v Praze částku 75.250,10 Kč na náhradu nákladů státu, a to ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
- II. Další účastnice je povinna zaplatit navrhovateli A) na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku, 24.180.946,10 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Radima Smolena, advokáta se sídlem V Celnici 1031/4, 110 00 Praha 1, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Další účastnice je povinna zaplatit navrhovateli B) na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 10.123.095,20 Kč, k rukám jeho zástupce Mgr. Radka Bláhy, advokáta se sídlem Václavské náměstí 19, 110 00 Praha 1, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- IV. Navrhovatel C) je povinen zaplatit další účastnici na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 1.999.803,30 Kč, k rukám její zástupkyně Mgr. Karolíny Horákové, advokátky se sídlem Weil, Gotschal & Manges, s.r.o., Křižovnické náměstí 1, 110 00 Praha 1, do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.
- V. Navrhovatel D) je povinen zaplatit další účastnici na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 1.590.702,30 Kč, k rukám její zástupkyně Mgr. Karolíny Horákové, advokátky se sídlem Weil, Gotschal & Manges, s.r.o., Křižovnické náměstí 1, 110 00 Praha 1, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatelé A), B), C) a D) se domáhali na další účastnici doplacení rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a cenou přiměřenou, v případě navrhovatele A) částky ve výši Kč 644.280.000,- s příslušenstvím, v případě navrhovatele B) částky ve výši Kč 227.760.000,- s příslušenstvím, v případě navrhovatele C) částky ve výši Kč 57.021.400,- a v případě navrhovatele D) částky ve výši Kč 22.555.600,- s příslušenstvím. Navrhovatelé výše uvedené nároky odůvodnili tím, že další účastnice dne 16. června 2005 nabyla od Fondu národního majetku České republiky 51,1% podíl ve společnosti Český Telecom, a.s. a za podmínek § 183b odst.1 obch.zák. učinil nabídku převzetí všem vlastníkům účastnických cenných papírů Českého Telecomu, a.s. s tím, že cena musí být přiměřená jejich hodnotě. K vypořádání převodu 8 260 000 ks akcií mezi navrhovatelem A) a další účastnicí, k vypořádání převodu 2 920 000 ks akcií mezi navrhovatelem B) a další účastnicí, k vypořádání převodu 1 082 000 ks akcií mezi navrhovatelem C) a další účastnicí a k vypořádání převodu 428 000 ks akcií mezi navrhovatelem D) a další účastnicí došlo za cenu Kč 456,- za jednu akcii.

Další účastnice navrhla zamítnutí žaloby s odůvodněním, že povinná nabídka převzetí byla učiněna po předchozím souhlasu Komise pro cenné papíry jakožto ústředního orgánu státní správy působícího jako odborný správní úřad pro oblast kapitálového trhu. Přiměřenost nabídkové ceny byla doložena posudkem znalce s tím, že další účastnice vyplatila více (456,- Kč) než stanovil znalec (437,60 Kč). Dále odkázala na závěry Ústavu oceňování majetku při Ekonomické fakultě Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava, které označil za odborně způsobilé s tím, že bylo potvrzeno, že právě tržní cena je relevantním indikátorem hodnoty cenného papíru. Rovněž odkázala na obsáhlou písemnou argumentaci

v rámci celého řízení i na závěry znaleckých posudků, které předložil na podporu svých tvrzení. Z hlediska eurokonformního výkladu vyloučil přímý i nepřímý účinek Směrnice 2004/25/ES (dále jen Směrnice) s odkazem na judikát ve věci „Adeneler“ projednávané pod zn. C-2012-04 (dále i jen Adeneler).

Městský soud v Praze usnesením ze dne 22. května 2014 č.j. 30 Cm 20/2006 – 1483 rozhodl tak, že „návrh navrhovatele A) na zaplacení Kč 644.280.000,- s příslušenstvím se zamítá“ (výrok I.), že „návrh navrhovatele B) na zaplacení Kč 227.760.000,- s příslušenstvím se zamítá“ (výrok II.), „návrh navrhovatele C) na zaplacení Kč 57.021.400,- s příslušenstvím se zamítá“ (výrok III.), „návrh navrhovatele D) na zaplacení Kč 22.555.600,- s příslušenstvím se zamítá“ (výrok IV.), „navrhovatelé A), B), C) a D) jsou povinni zaplatit dalšímu účastníku Kč 973.203,- na náhradu nákladů řízení k rukám zástupce další účastnice, a to ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozhodnutí s tím, že v rozsahu plnění poskytnutého jedním z navrhovatelů zaniká v této části plnění ostatních navrhovatelů“ (výrok V.), „navrhovatelé A), B) a C) jsou povinni zaplatit Kč 250.470,- dalšímu účastníku na náhradu nákladů řízení k rukám právního zástupce, a to ve lhůtě dalšímu účastníku 3 dnů od právní moci rozhodnutí s tím, že v rozsahu plnění poskytnutého jedním z navrhovatelů zaniká v této části plnění ostatních navrhovatelů“ (výrok VI.), „navrhovatelé A) a B) jsou povinni zaplatit dalšímu účastníku Kč 1.342.222,75 na náhradu nákladů řízení k rukám právního zástupce dalšího účastníka, a to ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozhodnutí s tím, že v rozsahu plnění poskytnutého jedním z navrhovatelů zaniká v této části plnění druhého navrhovatele“ (výrok VII.), „navrhovatel A) je povinen zaplatit dalšímu účastníku Kč 7.768.036,65 na náhradu nákladů řízení k rukám právního zástupce dalšímu účastníku a to ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozhodnutí“ (výrok VIII.), a dále že „Ústav oceňování majetku při Ekonomické fakultě Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava, se sídlem Sokolská 33, 701 21 Ostrava 1 v postavení znaleckého ústavu se přiznává znalečné ve výši Kč 74.690,10“ (výrok IX.), že navrhovatelé A), B), C) a D) jsou povinni zaplatit České republice ve prospěch finanční účtárny Městského soudu v Praze Kč 75.250,10 na náhradu nákladů státu, a to ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozhodnutí“ (výrok X.), že „navrhovatel A) je povinen zaplatit České republice ve prospěch finanční účtárny Městského soudu v Praze Kč 333.828,- na náhradu nákladů státu a to ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozhodnutí s tím, že na povinnost k plnění ve výši Kč 150.000,- se započítává záloha složená v této výši navrhovatelem A)“ (výrok XI.).

Účastníci v řízení předložili řadu znaleckých posudků na stanovení přiměřené ceny akcie ve smyslu § 183c odst.5 obch.zák. Soud prvního stupně usnesením sp.zn. 30 Cm 20/2006-220 ze dne 16. dubna 2008 ustanovil soud Ústav oceňování majetku při Ekonomické fakultě Vysoké škole báňské Technické univerzity Ostrava (dále jen Znalecký ústav) k vypracování znaleckého posudku za účelem posouzení, zda nabídka převzetí akcií Českého Telecomu, a.s. za kupní cenu Kč 456,- na jednu akcii byla učiněna za cenu přiměřenou za podmínek ust. § 183c odst.5 Obch.z. Znalecký ústav s odkazem na metodiku Komise pro cenné papíry ve znaleckém posudku č. 106/12/2008 ze dne 7. 11. 2008 dospěl k závěru, že nabídkovou cenu ve výši Kč 456,- nepovažuje za přiměřenou a stanovil hodnotu akcie Českého Telecomu, a.s. ke dni 15.6.2005 na Kč 504,18. Na základě návrhu účastníka vypracoval Znalecký ústav Dodatek č. 1 ze dne 30. března 2009 a stanovil přiměřenou hodnotu protiplnění k hodnotě jedné akcie Českého Telecomu, a.s. na částku Kč 469,32. Při vypracování posudku vycházel z několika metod ocenění, a to z výnosové metody (Kč 465,34), z porovnávací metody (Kč 458,42), z šestiměsíčního průměru (Kč 443,24) a z prémiové ceny (Kč 502,-). V Dodatku č. 2 ze dne 10. srpna 2009 Znalecký ústav odpověděl na otázky týkající se hodnoty podniku Českého Telecomu, a.s., rozsahem

pronajímaných ploch včetně výše nájemného, výpočtem provozních nákladů, výpočtem optimálních nákladů kapitálu a investic. V doplněném znaleckém dokazování („Doplnění k Vyjádření ke Stanovisku žalobce ze dne 9. září 2009 k dodatku č.2 ke znaleckému posudku, Vyjádření k Doplnění stanoviska žalobce ze dne 8. září 2009 k dodatku č. 2 ke znaleckému posudku ze dne 5. listopadu 2009) Znalecký ústav vysvětlil výpočet hodnoty jedné akcie při použití metodiky mediánu v částce Kč 490,53 a dále se vyjádřil k připomínkám k Dodatku č. 2. V Dodatku č. 3 ze dne 23. února 2010 Znalecký ústav uvedl, že mezi hodnotou akcie a cenou navrženou v povinné nabídce převzetí musí být přiměřenost. Hodnotu jedné akcie stanovil ve výši Kč 464,68 vycházející z intervalu 10% při minimální hodnotě Kč 418,22 a maximální hodnotě Kč 511,15. Pokud by znalecký ústav vycházel z metody srovnatelných podniků ke směrodatnému dni ocenění 31.12.2004, pak hodnota představuje částku Kč 458,42 s tím, že průměrná cena dosahovala na trhu výše Kč 443,25. Znalecký ústav při interpretaci rozsudku Nejvyššího soudu v Brně sp.zn. 29 Odo 160/2006 uvedl, že minimální cena protiplnění by byla Kč 443,25. Z hlediska výše uvedených závěrů uvedených v Dodatku č.3 lze pak považovat nabídku převzetí akcií Českého Telecomu, a.s. v ceně Kč 456,- za přiměřenou.

Společnost ZNALEX, s.r.o. v závěru znaleckého posudku č. 136/19/2009 uvedla, že Znalecký ústav neověřil vstupní podklady, a proto její závěry mohou být jen pravděpodobné, podhodnotil ocenění neprovozních nemovitostí, nadhodnotil náklady na pronájem nemovitostí, neuvažoval s optimální kapitálovou strukturou, čímž v celkovém vyjádření podhodnotil předmětnou akcii o Kč 59,67. Společnost ZNALEX, s.r.o. v závěru znaleckého posudku č. 163/46/2009 uvedla, že Znalecký ústav nesprávně stanovil optimální kapitálovou strukturu. Společnost ZNALEX, s.r.o. ve znaleckém posudku č. 177/60/2009 vyhodnotila chyby, kterých se Znalecký ústav dopustil při vypracování Dodatku č.2, ať již věcného nebo metodologického charakteru, ve svém důsledku došlo k podhodnocení akcie o Kč 131,03. Společnost ZNALEX, s.r.o. ve znaleckém posudku č. 195/05/2010 uvedla, že Znalecký ústav zejména chybně stanovil bezrizikovou sazbu, prémii za tržní kapitalizaci, nadhodnotil investice a odpisy, nezohlednil prodeje nemovitostí v období let 2010 – 2017, chybně zařadil Český Telecom, a.s. do kapitálové struktury a chybně ocenil neprovozní nemovitosti, čímž podhodnotil akcii o Kč 139,53, po korekci je hodnota akcie stanovena na Kč 630,06. Společnost ZNALEX ve znaleckém posudku č. 224/34/2010 po vyhodnocení znaleckého posudku Znaleckého ústavu včetně všech jeho dodatků uvedla, že došlo k chybnému stanovení bezrizikové sazby, k chybnému použití mediánu v kapitálové struktuře, k chybnému stanovení prémie kapitálového trhu, k chybnému stanovení prémie za riziko země, k chybnému ocenění neprovozních nemovitostí, k chybnému stanovení prémie za tržní kapitalizaci, k nadhodnocení investic a odpisů a k chybnému stanovení peněžních prostředků nad provozně nutnou likviditou. Společnost ZNALEX opravila tyto chyby úpravou hodnoty jedné akcie o částku Kč 118,74 s tím, že po korekci představuje hodnotu Kč 583,42.

Společnost Deloitte Advisory s.r.o. v písemné zprávě ze dne 30. dubna 2009 označené jako „Shrnutí problémů v postupu znalce při ocenění akcií společnosti Český Telecom, a.s.“ uvedla, že je vyloučené považovat závěr Znaleckého ústavu z hlediska ocenění akcie Českého Telecomu, a.s. za jedině možný a využití jiných alternativních přístupů může mít za následek snížení hodnoty akcie. Zejména při použití vstupů jako v případě bezrizikové sazby, prémie za riziko země, rizikové prémie za nižší kapitálovou kapitalizaci apod. došlo k nadhodnocení ocenění. Společnost Deloitte Advisory s.r.o. v písemné zprávě ze dne 7. září 2009 uvedla, že Znalecký ústav se v Dodatku č.2 vypořádal se všemi námitkami navrhovatele A), přičemž tyto námitky se ukázaly jako neopodstatněné. Současné jsou závěry uvedené v Dodatku č.1 nadhodnocené v důsledku metodických nesprávností. Společnost Deloitte Advisory s.r.o.

v písemné zprávě ze dne 1. listopadu 2010 uvedla, že v Dodatku č.3 Znaleckého ústavu nedošlo k podhodnocení akcie, naopak u některých proměnných lze uvažovat o hodnotě, která by vedla ještě k nižšímu výsledku ocenění. Naopak argumentace společnosti ZNALEX s.r.o. vychází z věcně nesprávných zjištění nebo se zakládá na metodicky chybných argumentech.

Ze znaleckého posudku společnosti Expert Group s.r.o. 2/4-2013 ze dne 29. dubna 2013 bylo soudem prvního stupně zjištěno, že za 6 měsíců do 16. června 2005 bylo zobchodováno cca 431 miliónů akcií Českého Telecomu a.s., což představuje asi 2/3 z celkového objemu. Z přímých obchodů pak představuje cca 40% prémiový obchod. Znalec uvedl, že tlak majoritních akcionářů byl na co nejnižší cenu v nabídkách převzetí, z tohoto důvodu není průměrná cena relevantní indikací hodnoty akcií Českého Telecomu a.s. Naopak relevantní indikací je premiová cena. Znalec v daném případě vzal za základ hodnotu akcie zjištěnou metodou diskontovaných peněžních toků ve výši Kč 535,-.

Společnost Deloitte Advisory s.r.o. v písemné zprávě ze dne 20. června 2013 se vyjádřila ke správnosti výpočtu hodnoty akcie ve znaleckém posudku společnost Expert Group s.r.o. 2/4-2013 a na konkrétních příkladech uvedla výhrady ke způsobu ocenění. Společnost Deloitte Advisory s.r.o. ve znaleckém posudku č.199-2013 ze dne 6. září 2013 po vyhodnocení závěrů učiněných společnostmi ZNALEX s.r.o., Ing. Tomášem Buusem, doc. Ing. Jakubem Fischerem, Ph.D., společností EXPERT GROUP s.r.o. a znalcem Ing. Alešem Galatíkem uvedla, že argumentace jsou věcně i metodologicky nesprávné, když na určité postupy (např. u aplikace bezrizikové sazby) nejsou mezi odborníky shodné názory s tím, že se konkrétně vyjádřila k jednotlivým užívaným metodám výpočtu, přičemž ve výpočtu hodnoty akcie v Dodatku č.3 Znaleckého ústavu nedošlo k podhodnocení akcie Českého Telecomu a.s. Závěry učiněné ve zprávě ze dne 20. června 2013 společnost Deloitte Advisory s.r.o. zopakovala a setrvala na nich i ve znaleckém posudku č. 207-2013 ze dne 26. září 2013.

Ze znaleckého posudku č.12/2013 Ing. Aleše Galatíka bylo zjištěno, že Znalecký ústav při vypracování svého znaleckého posudku včetně dodatků pochybil ve stanovení bezrizikové výnosnosti, kapitálové struktury, ve stanovení investic a odpisů a v rozdělení peněžních prostředků na provozně nutné a nenutné. Tato pochybení ve svém důsledku vedla k podhodnocení o Kč 72,95 s tím, že hodnota akcie představuje částku Kč 537,64.

Společnost Expert Group ve znaleckém posudku č. 4/6-2013 ze dne 24. září 2013 se vyjádřila ke zjištění společnosti Deloitte Advisory (viz písemná zpráva ze dne 20. června 2013) a uvedla, že tímto došlo ke „zlehčení posudku“ č.2/4-2013 zejména v otázce statistické analýzy, predikce tržeb a marží společnosti Český Telecom, a.s. a naopak označila tyto závěry za vadné a setrvala na svém původním zjištění.

Společnost Expert Group ve znaleckém posudku č.5/7-2013 ze dne 24. září 2013 se vyjádřila ke znaleckému posudku č.199-2013 společnosti Deloitte Advisory s.r.o. a zpochybnila závěry tam učiněné v otázce inflačního diferenciálu, kapitálové struktury, výpočtu bezrizikové výnosnosti, , ve výpočtu rizikové premie, premie za tržní kapitalizaci a výše rentability investic. Součástí tohoto znaleckého posudku je Čestné prohlášení Ing. Tomáše Buuse, Ph.D., ve kterém zejména uvedl, že v roce 2005 nebyl znalcem, ale za společnost Tacoma Consulting, a.s. se v tomto období podílel na vypracování posudků a respektoval proto metody a vstupní data užívané tímto znaleckým ústavem s tím, že on sám používá jiné postupy odhadu nákladů kapitálu a jiný inflační diferenciál.

Společnost RSM TACOMA a.s. ve znaleckém posudku č. 77-1/2013 ze dne 9. září 2013 stanovila hodnotu jedné akcie ve výši Kč 408,-, když prémiovou cenu ve výši Kč 502,- označila za individuální, kterou nelze ztotožnit s tržní hodnotou. Dle znaleckého ústavu tento závěr lze dovodit i ze samotného ust. § 183c odst.3 Obch.z., který umožňuje snížit prémiovou cenu až o 15% do úrovně průměrné ceny. Cena zjištěná pro účely povinné nabídky převzetí ve výši Kč 443,25 je váženým průměrem různých cen z rozdílných období včetně prémiové ceny – jedná se tedy o širší ukazatel za delší období. Pokud vyplacená částka ve výši Kč 456,- je o 9% pod úrovní prémiové ceny, jedná se tak o zcela standardní odchylku do 10%.

Společnost Expert Group s.r.o. ve znaleckém posudku č.6/8-2013 ze dne 24. září 2013 se vyjádřila k obsahu znaleckých posudků (57-1/2005 a 77-1/2013) společnosti TACOMA Consulting a.s. a uvedla, že oba posudky jsou zpracovány ke stejnému datu, obsahují shodné pasáže textu, tabulek, grafů v rozsahu cca 50 stran, velké množství shodných údajů. Po odstranění určitých chyb v posudku 57-1/2005 by ocenění akcie Českého Telecomu a.s. představovalo částku Kč 447,-. Znalecký posudek č.77-1/2013 dospěl ve svém závěru k hodnotě jedné akcie ve výši Kč 408,-.

Společnost RSM TACOMA a.s. v dopise ze dne 25. října 2013 sdělila, že znalecký posudek č. 57-1/2005 k ocenění akcií Českého Telecomu a.s. ke dni 31.12.2004 pro účely jejich úplatného převodu byl vypracován dne 15. června 2005 na základě objednávky Ing. Vladimíra Šilera a to ve shodě s metodickými pokyny Komise pro cenné papíry. Znalecký posudek č.77-1/2013 byl vypracován na základě požadavku zástupce dalšího účastníka pro účely soudního řízení sp.zn. 30 Cm 20/2006, kdy datem ocenění byl 15. červen 2005. Oba posudky byly zpracovány za podstatně rozdílných předpokladů a jsou neporovnatelné, zejména v pozdějším posudku byly aktualizovány údaje s ohledem na nové datum ocenění a došlo k mírné změně metodiky. Rozdíl ve znaleckých závěrech obou posudků je marginální a představuje rozdíl v rozsahu 4%, když v prvním posudku byla cena zjištěna ve výši Kč 423,75 a ve druhém posudku ve výši Kč 408,-.

Následně soud prvního stupně ustanovil usnesením sp.zn. 30 Cm 20/2006-1355 ze dne 29. ledna 2014 opětovně ustanovil Ústav oceňování majetku při Ekonomické fakultě Vysoké školy báňské Technické univerzity Ostrava, a to za účelem vypracování revizního znaleckého posudku k původnímu posudku č. 106/12/2008 ve znění dodatků č.1,č.2 a č.3 včetně prověření správnosti výpočtu a stanovení hodnoty protiplnění dle § 183c odst.5 obch.zák. Odůvodnil to odlišnými závěry prezentovanými zejména ve znaleckých posudcích ústavů Expert Group s.r.o., Deloitte Advisory s.r.o., TPA Horwath Valuation Services s.r.o., RSM Tacoma a.s., Fakulty mezinárodních vztahů Vysoké školy ekonomické a Ing. Aleše Galatika.

Pokud v období vypracování znaleckého posudku vznesl navrhovatel A námitku podjatosti znalce s návrhem na jeho vyloučení z projednávané věci, soud ji neshledal důvodnou viz usnesení sp.zn. 30 Cm 20/2006-1403 ze dne 7. května 2014. Podle soudu prvního stupně se jednalo o jediného znalce (znalecký ústav) bez jakýchkoliv vazeb na účastníky, jehož závěry jsou věrohodné, dostatečně odůvodněné, nevzbuzující pochybnost o jeho nestrannosti, který dopisem ze dne 13. prosince 2013 sdělil soudu, že je připraven týmově provést v rámci vypracovaného znaleckého posudku kontrolu dosud v řízení předložených posudků. V tomto kontextu se soudu nejeví důvodnou ani možná námitka jeho podjatosti v budoucnu vznesená dalším účastníkem v jeho podáních ze dne 23. prosince 2013

a 2. dubna 2014 pro jeho vztah k věci a pro jeho poměr k navrhovateli A) [v důsledku jeho nátlaku].

Z Revizního znaleckého posudku č. ÚOM VŠB-TUO – 188/07/2014 ze dne 22. dubna 2014 soud prvního stupně zjistil, že se Znalecký ústav vyjádřil k obsahu 58 znaleckých posudků, které byly v průběhu řízení ze strany účastníků soudu předloženy a zaujal k nim stanovisko. Po opětovné revizi původního posudku tohoto znaleckého ústavu pod č. 160/12/2008 ve znění dodatků č.1,č.2 a č.3 uvedl, že posudek vycházel z metody výnosové, nákladové a porovnávacího ocenění. Zejména na základě porovnávací metody byl zpřesněn odhad pravděpodobné ceny na Kč 464,68/akcie a to podle průměrné ceny Kč 443,25/akcie podle skutečně dosaženého kurzu k datu 31.12.2004 ve výši Kč 458,42/akcie s přihlédnutím k prémiové ceně Kč 502,-/ akcie. Znalecký ústav uvedl, že znalecké posudky účastníků se v naprosté většině případů zaměřují na výnosovou metodu s nekontrolovatelnými prognostickými úvahami, přitom zcela opomíjejí porovnávací metodu, kterou nepromítají do konečné ceny váženým průměrem nebo vyhodnocením průniku porovnávací a výnosové metody. Znalecký ústav dále uvedl, že posudek musí respektovat veškeré informace z obecného, oborového a interního prostředí podniku a nelze se opírat jen o ekonomické prognózy bez patřičné verifikace pomocí strategických analýz. Bývá zjištěno, že již po roce se žádný dlouhodobý předpokládaný ekonomický vývoj uvedený v těchto posudcích nekryje s realitou s tím, že v delším časovém horizontu se může odchylka prognóz od reality vzdalovat. Proto prognóza ekonomického vývoje společnosti je nejslabším článkem metody diskontování peněžních toků. Znalecký ústav uvedl, že ceny za telekomunikační služby v roce 2004 a 2005 byly na podstatně vyšší cenové hladině, než tomu bylo v okolních státech a ve světě. Bylo možné tedy předpokládat, že marže se nebudou do budoucna zvyšovat, ale naopak se sníží s negativním vlivem na hodnotu podniku a akcie (na konci roku 2013 došlo k prodeji majoritního balíku akcií za cenu cca Kč 305,-, tato informace nemohla být v roce 2005 známa a do výpočtu ceny nebyla zahrnuta). Z důvodu opatrnosti znalce bylo proto možno predikovat do budoucna pokles hodnoty společnosti. Ekonomická teorie preferuje použití vícero metod (porovnávací, nákladové a výnosové). Znalecký ústav rovněž se seznámil s ostatními nabídkami na koupi akcií Českého Telecomu, když od společnosti Swisscom představovala částku Kč 481,51/akcie a od společnosti Belgacom částku Kč 410,-/akcie za majoritní podíl ve společnosti, což v průměru představuje částku Kč 464,50/akcie. Pokud ve znaleckých posudcích předkládaných účastníky je cena vyšší než cena prémiová (Kč 502,-), pak znalci ve svých závěrech vlastně tvrdí, že se „trh mylí“. Znalecký ústav s tímto přístupem nesouhlasí a uvedl, že kontrolní balík akcií se na trhu všeobecně cení výše než minoritní. Pokud další účastník cenu za akcii v nabídce převzetí snížil o 9,1% oproti ceně prémiové, pak dle znalce nelze toto chápat jako nespravedlivé určení ceny. Znalecký ústav uzavřel, že na základě porovnávací a výnosové metody dospěl k závěru, že cena za jednu akcii Českého Telecomu byla cenou přiměřenou.

Soud prvního stupně k otázce možnosti či nemožnosti postupu podle Směrnice 2004/25/ES (dále jen Směrnice) jakož i k otázce případného eurokonformního výkladu ustanovení obchodního zákoníku dle této Směrnice konstatoval stanoviska mnoha expertů - Prof. JUDr. Dr. Karla Eliáše a Doc. JUDr. Bohumila Havla, Ph.D., Prof. JUDr. Jana Dědiče, Doc. JUDr. Richarda Krále, Ph.D.,LL.M, JUDr. Petra Čecha,LL.M., Prof.JUDr.Aleše Gerlocha,CSc., Prof.JUDr. Pavla Šturmy,DrSc., Prof. JUDr.Luboše Tichého,CSc., JUDr. Petra Břízy,LL.M., advokáta, Mgr. et Mgr. Michala Bobka, Prof. Dr. Martina Wínnera (profesora obchodního práva na katedře pro podnikové a pracovní právo a právo sociálního zabezpečení Vídeňské ekonomické univerzity a předseda rakouské Komise pro

převzetí). Dále soud prvního stupně konstatoval rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 29 Odo 160/2006 ze dne 8.1.2008.

Zejména z důvodu hospodárnosti řízení s poukazem na to, jaký rozsah listinných důkazů zejména ve formě znaleckých posudků byl účastníky (zejména navrhovatelem A) a další účastníci) předložen a z jakého rozsahu všech důkazů vyšel soud pro účely rozhodnutí neprovedl soud prvního stupně další účastníky navržené důkazy. Uvedl, že z hlediska daného rozhodnutí je podstatné posouzení dané konkrétní povinné nabídky Komise pro cenné papíry bez ohledu na jiné, jež byly předmětem schválení touto Komisí. Podstatná část znaleckých posudků byla přezkoumána Revizním znaleckým posudkem Znaleckého ústavu č.188/07/2014, který se vyjádřil k jejich závěrům. Významná část skutečností, které jsou mezi účastníky sporné, byla již znalci zodpovězena (s různými výsledky) a stala se předmětem znaleckého dokazování, případně obsahem odborných stanovisek s tím, že další návrhy na doplnění znaleckého dokazování se více méně soustřeďují na polemiku se závěry znalců protistrany, případně na „nalezení a opravu zjevných chyb“. S vědomím výsledků znaleckých zjištění lze důvodně pochybovat o tom, zda vzájemná konfrontace všech znalců a zástupců ústavů dle návrhu navrhovatele A) by vůbec mohla vést k jednotnému závěru o přiměřené hodnotě akcie Českého Telecomu. Konkrétně soud neprovedl důkazy znaleckým posudkem znaleckého ústavu Deloitte Advisory č. 207/2013, znaleckými posudky společnosti Expert Group č.7/9-2013, č.8/10-2013, č.9/11-2013, č.10/12-2013, znaleckým posudkem Fakulty mezinárodních vztahů Vysoké školy ekonomické č.1/2013, znaleckými posudky společnosti TPA Horwath Valuation Services s.r.o. č.1/644-2013, č.1/678-2014, znaleckým posudkem společnosti profi-TEN a.s. č.568/2005, znaleckým posudkem společnosti HZ Praha spol. s r.o. č.B70/2005, znaleckým posudkem společnosti A-Consult plus, spol. s r.o. č.28/2005, znaleckými posudky společnosti A & C Consulting, s.r.o. č. 382-282/05, č. 845-85/07, stanoviskem Ing. Petra Šímy ze dne 16. května 2007, znaleckými posudky společnosti ZNALEX s.r.o. č. 164/47-2009, č. 194/04-2000, č. 196/06-2010, č. 197/07-2010, odbornými stanovisky doc.Ing.Jakuba Fischera,Ph.D. ze dne 29. října 2009, 16. listopadu 2009, 11. ledna 2010, 14. ledna 2010, stanovisky Ing. Tomáše Buuse č. 1/1/2010, č.2/2/2010, písemnými prohlášeními Prof. RNDr. Jana Hanouska, CSc., a Prof. Ing. Evžena Kočendy,MA.Ph.D. ze dne 26. ledna 2010 a 12. března 2010, „Shrnutím problémů a východisek při ocenění jedné akcie Českého Telecomu a.s. vypracované znaleckým ústavem Deloitte Advisory s.r.o. ze dne 28. ledna 2010, rešerší všech povinných nabídek převzetí za období od 1.1.2001 do 20.5.2005 (na nosiči CD), znaleckým posudkem společnosti ZNALEX s.r.o. č.579/14/2014, znaleckými posudky společnosti Expert Group s.r.o. č. 24/36-2014, č.26/38-2014, č.28/40-2014, č.33/45-2014, č.34/46-2014, č. 23/35-2014 a konfrontací všech znalců a ústavů za účasti státního dozoru.

Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že na základě učiněné povinné nabídky převzetí uzavřel navrhovatel A) s dalším účastníkem kupní smlouvu ohledně 8.260.000,- ks akcií Českého Telecomu, a.s. za kupní cenu Kč 456,- na jednu akcii. Obdobné kupní smlouvy za zcela shodných podmínek uzavřeli i navrhovatel B) ohledně 2.920.000 ks akcií, navrhovatel C) ohledně 1.082.000 ks akcií a navrhovatel D) ohledně 428.000 ks akcií. Navrhovatelé A) a B) pak ve svých návrzích požadují doplatek ve výši Kč 78,- na jednu akcii, navrhovatelé C) a D) požadují doplatek ve výši Kč 52,70 na jednu akcii.

Soud prvního stupně uvedl, že „dříve nežli přistoupil k aplikaci ustanovení vnitrostátního práva, bylo třeba se vypořádat s eurokonformním výkladem vzhledem k tomu, že k povinné nabídce převzetí došlo v době, kdy byla přijata (21. dubna 2004) Směrnice o nabídkách převzetí č.2004/25/ES, nicméně její transpoziční lhůta uplynula až dne

20. května 2006“. Z odborných stanovisek provedených jako důkaz nevyplynula jednoznačná odpověď na otázku, zda nepřímý účinek Směrnice nastává v den její účinnosti nebo až uplynutím transpoziční lhůty s tím, že jednotlivá odborná vyjádření se v této otázce rozcházejí. Z činnosti soudu je známo, že již v roce 2006 odborná literatura upozornila na zásadní (neslučitelný) rozpor mezi konstrukcí uvedenou ve vnitrostátní úpravě v § 183c odst.3 a čl.5 odst.4 Směrnice (Právní rádce – červen/2006 Dědič, Čech - Nekonformní česká úprava nabídek převzetí je vážnou hrozbou pro stát). Ostatně rozdílné závěry pramení i z rozhodnutí Soudního dvoru EU (na straně jedné ve věci „Adeneler“, na straně druhé ve věci „Mangold“ a „Alonso“). Pokud by k povinné nabídce převzetí došlo v období po 20. květnu 2006, tj. v období kdy Česká republika ještě netransponovala principy uvedené v čl.5 odst.4 Směrnice do vnitrostátní úpravy, pak by soud nepochybně vycházel z obsahu čl.5 odst.4 Směrnice a odvodil by přiměřenou (spravedlivou) cenu od ceny prémiové. Nicméně v rámci období, ve kterém členský stát má za povinnost tuto evropskou úpravu teprve začlenit do svého zákonodárství v duchu celého čl.5 odst.4 Směrnice, není možné z hlediska právní jistoty postupovat shodně (jako v období po 20. květnu 2006), když nelze předjímat, jakým konkrétním způsobem upraví členský stát povinnou nabídku převzetí s tím, že zúčastněné strany povinné nabídky převzetí měly pouze „jistotu“ platné právní úpravy v § 183c odst.3 a 5 obch.zák. V neposlední řadě je třeba přihlídnout k tomu, jaká byla očekávání všech účastníků povinných nabídek převzetí v roce 2005 ve shodě s principem rovnosti. V okamžiku realizace povinné nabídky nebylo možno předjímat, zda český zákonodárce předmětnou Směrnicí převede do vnitrostátní úpravy včetně možné úpravy výše ceny, jak umožňuje čl.5 odst.4. Z úpravy uvedené v čl.5 odst.4 Směrnice lze rovněž dovodit, že evropská úprava vnímala rozdíl mezi cenou dosaženou na trhu a cenou, jež vznikla na základě dohody stran.

I když úprava uvedená v § 183c) obch.zák. doznala určitých změn na základě novely zák.č. 370/2000 Sb., dle soudu prvního stupně cílem novelizace nebyl zásadní koncepční odklon od způsobu zjišťování minimální ceny povinné nabídky převzetí (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 29 Odo 160/2008) a může proto obsahovat pouze některé atributy pracovního návrhu „Třinácté Směrnice“ z daného období, aniž lze hovořit o „vadném“ implementování „Třinácté směrnice“, neboť ta v roce 2000 ve své podobě ještě neexistovala a původní pracovní návrh neobsahující způsob stanovení přiměřené ceny doznal ještě několika změn. Ostatně cílem novely nebylo ani rovné zacházení s akcionáři s odkazem na specifika českého kapitálového trhu. V období po přijetí Směrnice v rámci transpoziční lhůty nedošlo k přijetí žádné nové právní úpravy týkající se povinných nabídek převzetí, přičemž ani samotné vypořádání v rámci povinné nabídky převzetí v dané věci nemůže představovat vážné ohrožení cílů Směrnice nebo dosažení jejího cíle. Soud prvního stupně uvedl, že pokud by se měl pokusit o eurokonformní výklad tehdy platného ust. § 183c odst.3 obch.zák. „v souladu s čl.5 odst.4“ Směrnice, pak ve svém důsledku bylo z dané právní normy zbylo jakési „torzo“ zcela postrádající svůj původní obsah, kdy přiměřená (spravedlivá) cena by odpovídala pouze ceně prémiové a ukládala by uspokojit akcionáře pouze v této výši. Tato interpretace právní normy by pak zcela vyloučila stanovení přiměřené výše ceny v relaci do 15% pod prémiovou cenu, což nebylo cílem dané právní úpravy a úmyslem zákonodárce, kdy hlavním indikátorem bylo zjištění tržní hodnoty cenných papírů a váženého průměru z cen, za něž tyto obchody byly uskutečněny. Souladný výklad je proto v daném případě vyloučen. Soud tak z hlediska posouzení daného nároku i v souladu se zásadou vylučující retroaktivitu vyšel výlučně z tehdy platné právní úpravy dané ust. § 183c odst.3 a 5 obch.zák. s vědomím toho, že vyplacená kupní cena jednotlivým akcionářům není zásadně vzdálena ceně prémiové a je v toleranci do 10%, přičemž neexistuje shoda, že již v tomto období před transpozicí Směrnice do národního právního řádu bylo možné postupovat dle jejího čl.5 odst.4.

Zjištění soudu prvního stupně ohledně přiměřené výše ceny akcie je postaveno na závěrech Znaleckého ústavu s odkazem na znalecká zjištění dle znaleckého posudku č. 106/12/2008, zejména pak na závěrech Revizního znaleckého posudku č. 188/07/2014. Za situace, kdy dceřinná společnost další účastníci Telefónica Czech Republic, a.s. má významné postavení na českém trhu a dlouhodobé vztahy s řadou auditorských (i znaleckých) společností, a za situace, kdy sami účastníci sporu předložili soudu znalecké posudky vypracované řadou významných znaleckých společností v České republice, přistoupil zdejší soud v průběhu řízení právě k výběru tohoto Znaleckého ústavu, aby vyloučil jakékoli vazby na dceřinou společnost další účastnice, jakož i na účastníky sporu, případně jejich zástupce. V obecné rovině je v zájmu všech zúčastněných stran a v každém stadiu řízení respektovat zcela neustranný vztah ke znalci, ať už se jedná o znalce některého z účastníků nebo o znalce ustanoveného soudem, se kterým jsou povinni komunikovat prostřednictvím soudu. Pokud soud přistoupil k zadání revizního znaleckého posudku opět Znaleckému ústavu, pak z důvodu jeho předchozího obeznámení se stavem věci s možností využití archivních dat s tím, že tento postup byl zcela ve shodě s návrhy navrhovatelů A), B), C) a D) a ani další účastnice nevznesla k ustanovení znaleckého ústavu jako takového žádných námitek. Je třeba konstatovat, že Znalecký ústav k datu vypracování Revizního znaleckého posudku č. 188/07/2014 se seznámil s dosud vypracovanými posudky a provedl jejich vyhodnocení. Znaleckým ústavem bylo ověřeno, že průměrná cena z obchodů s akciemi Českého Telecomu, a.s. dosahovala výše Kč 443,25. Vzhledem k postavení společnosti Český Telecom, a.s. na trhu i k četnosti obchodů v předcházejících 6 měsících nebylo znalcem zpochybněno, že by takto zjištěná cena byla v rozhodné době deformována vlivy, které snižují jeho kurzotvornou funkci. Pokud znalec Ing. Petr Šíma dospěl pro účely schválení nabídky převzetí Komisí pro cenné papíry k částce Kč 437,60, pak se výrazně přiblížil průměrné tržní ceně z dosahovaných obchodů. Zákonodárce při koncipování úpravy uvedené zejména v § 183c Obch.z. neměl a ani nemohl mít na mysli stanovení zcela přesné hodnoty akcie, jež je přiměřená povinné nabídce převzetí. Výklad o přiměřené výši ceny je v rovině soudního uvážení směřující k vymezení relativně neurčitěho pojmu. Pokud by v daném případě byla jedním ze základních kritérií cena dosahovaná na trhu, pak záleží na právním posouzení soudu ve shodě se závěry znaleckého posudku, zda vyplacená cena bude přiměřená hodnotě akcie či nikoliv. V naprosté většině případů pak bude nabídková cena v určité toleranci od „ideální ceny“ stanovené znalcem. Revizní znalecký posudek č. 188/07/2014 postavil svá zjištění a závěry zejména na porovnávací metodě s poukazem na to, že ostatní posudky vycházejí zejména z výnosové metody s nekontrolovatelnými prognostickými úvahami. Pokud jedním ze základních kritérií bylo odvození ceny z tržní hodnoty akcie, pak Znalecký ústav její hodnotu stanovil na základě porovnávací metody a cenu akcie Českého Telecomu a.s. v takovém případě stanovil ve výši Kč 464,50 s odkazem na nabídku dalšího účastníka ve výši Kč 502,-, společnosti Swisscom ve výši Kč 481,51 a společnosti Belgacom ve výši Kč 410,-, přičemž Dodatek č.3 znaleckého posudku stanovil hodnotu na základě výpočtu ve výši Kč 464,68. Současně Znalecký ústav poukázal na skutečnost, že kontrolní balík akcií na trhu se všeobecně cení výše než minoritní. Pokud Znalecký ústav vzal za základ pro stanovení hodnoty akcie její obvyklou (tržní) hodnotu, je takový závěr ve shodě i se stanoviskem navrhovatelů C) a D) na jednání dne 20. června 2013, na kterém uvedli, že trh je kurzotvorný, a proto není nezbytné vycházet ze znaleckých posudků, ale z tržní ceny. Ostatně na tento princip zjištění ceny akcie poukázal již Nejvyšší soud České republiky sp.zn. 29 Odo 160/2008. Znalecký ústav potvrdil správnost svých východisek i tržní cenou akcie (Kč 305,60) Telefóniky Czech Republic, a.s., které bylo dosaženo při prodeji v druhém pololetí 2013, a jež může reálně prokázat, nakolik se naplnily prognostické úvahy některých znalců a nakolik mají reálný základ z předcházejícího období.

Na základě výsledků znalců, případně zástupců znaleckých společností bylo zjištěno, že právě způsob zvolené metodiky pro výpočet výše ceny akcie je primární z hlediska závěrečného výroku znalce. Účastníci v průběhu řízení učinili nesporným, že předložili znalecké posudky, jejich závěry v případě navrhovatele A) se pohybovaly v rozmezí od 507,- do Kč 534,- a v případě další účastnice v rozmezí od Kč 416,- do 456,-. Přitom jistě není náhodné, že znalecké závěry znalců, jež jsou předkládány navrhovateli jsou nad hranicí ceny Kč 500,- a znalecké závěry znalců další účastnice pod hranicí Kč 456,- s tím, že rozdíl průměrných hodnot dosahuje výše cca Kč 80,-. Přístup každého znalce, zvolení příslušné metody ocenění a upřednostnění určitých kritérií má za následek výše uvedený rozptyl ve znaleckých zjištěních, aniž by bylo možno hodnotit ten který z posudků za vadný. Příkladem v daném řízení, na který Znalecký ústav poukázal, jsou dva znalecké posudky s odlišnými závěry, jež vycházejí z Vysoké školy ekonomické v Praze, v prvním případě vypracované Institutem oceňování majetku, v druhém případě Fakultou mezinárodních vztahů.

V této souvislosti je třeba konstatovat, že v daném stadiu řízení předložili účastníci dostatečné množství důkazů, na jejichž základě se lze vyjádřit k eurokonformnímu výkladu § 183c Obch.z. i k tomu, zda vyplacená kupní cena byla přiměřená. Další a opakované návrhy na provádění listinných důkazů znaleckými posudky by již nemohlo přinést zásadně nic nového, soustředilo by se na zpochybnění znaleckého závěru protistrany, aniž by mohlo odpovědět na otázku, který ze znaleckých posudků je jediné ten správný. Takový postup již nemůže požívat soudní ochrany a je zneužíváním základních principů občanského soudního řízení ve smyslu ust. § 6 o.s.ř., neboť má být zejména zájmem navrhovatelů se efektivním způsobem domoci vydání rozhodnutí. Pokud by soud připustil návrh navrhovatele A) a provedl důkaz konfrontací všech znalců, důvodně lze očekávat zahájení „nekonečného procesu“ ve vypracování doplňků znaleckých posudků bez výsledného efektu.

Na základě doplňujícího zadání soudu Znalecký ústav v Revizním znaleckém posudku konstatoval, že vyplacená kupní cena ve výši Kč 456,-/akcie byla cenou přiměřenou, neboť s odkazem na tržní principy se pohybovala v rozmezí od Kč 443,25 do Kč 502,-. Lze proto uzavřít, že vyplacením této kupní ceny schválené Komisí pro cenné papíry jednotlivým akcionářům jim nevznikla majetková újma a nevznikl nárok na doplacení rozdílu za podmínek § 183c odst.5 Obch.z., a proto návrhům ze strany navrhovatelů A), B), C) a D) nebylo vyhověno.

V souladu s § 159 odst. 2 o.s.ř. a § 183c odst. 5 Obch.z. je dané rozhodnutí co do základu přiznaného práva závazné i vůči ostatním osobám, které nabídku převzetí přijali.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k navrhovateli A) , B), C) a D) byl soudem prvního stupně odůvodněn § 142 odst.1 o.s.ř. dle úspěchu stran ve věci.

Výrok o přiznání znalečného za vypracování Revizního znaleckého posudku č.188/07/2014 je odůvodněn § 23 odst.1 zák.č. 36/67 Sb., § 25 odst.1,2, § 15a a § 16 vyhl.č. 37/67 Sb. v rozsahu 6 hodin za studium spisu (3 osoby po 2 hod.) po Kč 350,-, v rozsahu 33 hodin za studium postupů v předchozích znaleckých posudcích (3 osoby po 11 hod.) po Kč 350,-, v rozsahu 4 hodin za zajišťování dodatečných podkladů po Kč 280,-, v rozsahu 6 hodin za provedení analýzy situace a okolností (3 osoby po 2 hod.), v rozsahu 6 hodin za zdůvodnění postupu řešení (3 osoby po 2 hod.) po Kč 350,-, v rozsahu 96 hodin za provedení propočetů a výpočetů (2 osoby po 48 hod.) po Kč 350,-, v rozsahu 5 hodin za kontrolní činnost po Kč 350,-, v rozsahu 3 hodin za písařské a kompletační práce po Kč 230,-, t .j. celkem Kč 55.010,-, a to zvýšeno o 21% DPH na částku Kč 66.562,10. Součástí přiznané náhrady

znalečného je i náhrada uplatněná ze strany zástupců Znaleckého ústavu Ing. Vladimíra Kulila a Ing. Jana Juráně, MBA z důvodu jejich účasti na jednání dne 22. května 2014 v rozsahu 20 hodin po Kč 350,-, tj. Kč 7.000,- a náhrada cestovních výdajů těchto zástupců dle § 28 odst.1 písm.a) vyhl.č. 37/67 Sb. za použití vlakového spoje na trase Ostrava – Praha a zpět dne 22. května 2014 v částkách Kč 620,- a Kč 508,-, tj. celkem Kč 74.690,10.

Výrok o náhradě nákladů státu (spočívající v náhradě znalečného Ústavu oceňování majetku ve výši Kč 74.690,10 a v náhradě znalečného znaleckému ústavu TPA Horwath Valuation Services s.r.o. ve výši Kč 560,-) je odůvodněn § 148 odst.1 o.s.ř. dle výsledku sporu a to ve prospěch účtu Městského soudu v Praze, č.ú.: 19-2928-021/0710, KS 1148, VS 3022002006.

Výrok o náhradě nákladů státu (spočívající v náhradě znalečného Ústavu oceňování majetku ve výši Kč 333.828,- přiznané usnesením Vrchního soudu v Praze sp.zn. 7 Cmo 50/2012-1033) je odůvodněn § 148 odst.1 o.s.ř. dle výsledku sporu a to ve prospěch účtu Městského soudu v Praze č.ú.: 19-2928-021/0710, KS 1148, VS 3022002006 s tím, že v rozsahu Kč 150.000,- se započítává záloha složená navrhovatelem A).

Proti usnesení soudu prvního stupně podali všichni navrhovatelé A) - D) v zákonné lhůtě odvolání. Navrhovatelé C) a D) vzali své odvolání podáním datovaným dne 17.9.2014 zpět. Městský soud v Praze usnesením ze dne 23.9.2014 č.j. 30 Cm 20/2006 – 1676 (v právní moci dne 9.10.2014) odvolací řízení ohledně odvolání navrhovatele C) a ohledně odvolání navrhovatele D) zastavil a dále stanovil, že „navrhovatelé C) a D) a další účastníci nemají právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Navrhovatel A) coby odvolatel /dále též i jen „odvolatel A)/ napadl usnesení soudu prvního stupně ve výrocích I., V. – XI. Vzněl proti němu řadu námitek. Předně se soud prvního stupně podle jeho názoru nevypořádal s částí navrhovatelem A) navržených důkazů, a to výsledkem znalců Ing. L. Křístka a Ing. J. Zurynkové, výsledkem Ing. J. Šedivého coby 1. místopředsedy společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s., již byla další účastnice v té době majoritním akcionářem, výsledkem doc. Ing. J. Fischera, Ph.D., proděkana pro vědu a výzkum a vedoucího katedry ekonom.statistiky Fakulty informatiky a statistiky VŠE v Praze, listinou „Přezkoumání znaleckého posudku č. 2107/2005....“ Prof. Ing. V. Smejkal, CSc. Dále pak soud prvního stupně učinil chybné právní posouzení věci. Chybné je nepřipuštění eurokonformního výkladu Směrnice. Odvolatel a) rozporoval negativní odborná stanoviska k eurokonformnímu výkladu Směrnice a zdůraznil některé názory viz. že „v soukromém právu ponese navrhovatel důsledky nezákonné nabídky, i když s ní Komise vyslovila souhlas“ a dále „striktně vzato se navrhovatel dopustí deliktu navzdory veřejnoprávnímu souhlasu...(Prof. Dědič). Poukázal na to, že některá stanoviska a jejich závěry (M. Bobek. J. Dědič. Prof. M. Winner) nemají vazbu k dané věci. Poukázal na článek Prof. Dědiče a Petra Čecha v článku z června 2006 uveřejněném v Právním zpravodaji s tím, že autoři v něm uzavírají, že „nároky z odpovědnosti za škodu proti České republice vznese buď navrhovatel (bude-li muset nabídnout více, než kolik požaduje směrnice) nebo adresáti nabídky (bude-li cena povinné nabídky nižší, než kolik by činila, kdyby se vycházelo jen z prémiové ceny); jakýkoli rozdíl tedy bude téměř vždy vymáhán na České republice. Odvolatel A) z toho vyvozuje, že „odpovědnost České republiky za škodu by byla vyloučena v případě, pokud by v souzené věci byla přiměřená cena ztotožněna s prémiovou cenou, což je úvaha odpovídající eurokonformnímu výkladu ust. § 183c odst.3 a 5 obch.zák. Argumentace soudu prvního stupně stanoviskem M.Bobka nemůže obstát ve světle pozdějších rozsudků ESD ve spojených věcech VTB-VAB a Galatea ze dne 23.4.2009 sp.zn. C261/07 a C 299/07 a ve

věci Azienda Agro-Zootecnica ze dne 21.7.2011 sp.zn. C-2/10. Podle odvolatele A) z judikatury výslovně vyplývá, že za patřící do působnosti směrnice mohou být považovány nejen vnitrostátní předpisy, jejichž výslovným účelem je provedení této směrnice, ale rovněž od data vstupu v platnost směrnice vnitrostátní předpisy existující před tímto datem, které mohou zajistit dosažení souladu vnitrostátního práva s touto směrnicí viz. rozsudek ze 7.9.2006 Cordero Alonso, C-81/05, Sb. rozh. s. I-7569, bod 29. Vnitrostátní soud podávající výklad vnitrostátního práva je povinen tak učinit v co největším možném rozsahu ve světle znění a účelu směrnice, aby dosáhl výsledku, který tato směrnice sleduje, a aby tak dosáhl souladu s čl. 249 třetím pododstavcem ES (viz. rozhodnutí ve věci Elgafaji ze dne 17.2.2009 sp.zn. C-465/07). Odvolatel A) poukázal na rozhodnutí ESD ze dne 7.9.2006 ve věci Cordero Alonso sp.zn. C-81/05, kdy v bodě 29 svého odvodnění uvedl, že za patřící do působnosti směrnice 2002/74 musí být považovány nejen vnitrostátní předpisy, jejichž výslovným účelem je provedení uvedené směrnice, ale rovněž od data vstupu v platnost této směrnice, vnitrostátní předpisy existující před tímto datem, které mohou zajistit dosažení souladu vnitrostátního práva s touto směrnicí. Z ustálení judikatury ESD pak plyne, že v rámci uplatňování práva, ať již jde o ustanovení přijatá před nebo po přijetí směrnice, je vnitrostátní soud, který má podat jejich výklad, povinen tak učinit v co největším možném rozsahu ve světle znění a účelu směrnice, aby dosáhl výsledku, který tato směrnice sleduje, a aby tak dosáhl souhlasu s čl. 249 třetím pododstavcem ES. Odvolatel A) odmítl argument, že nebylo možné předjímat postup státu a strany měly pouze jistotu platné právní úpravy, když argumentuje třetí a čtvrtou větou ust. § 183c odst.3 obch.zák. ve spojení se spravedlivou cenou podle čl. 5 odst.4 směrnice, za níž je považována nejvyšší cena, kterou za stejné cenné papíry zaplatí předkladatel nabídky nebo osoby jednající ve shodě s ním v období, které určí členské státy jako období nejméně šesti měsíců a nejvíce dvanácti měsíců před nabídkou uvedenou v odst.1. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 3.5.2006 Pl.ÚS 66/04 vyplývá princip, podle nějž mají být domácí právní předpisy interpretovány souladně s principy evropské integrace a spolupráce komunitárních orgánů a orgánů členského státu, pokud existuje několik interpretací, pak je nutno volit výklad, který podporuje realizaci závazku převzatého Českou republikou v souvislosti se svým členstvím v EU. Princip rovnosti akcionářů by měl být ve vztahu k nabídkové ceně aplikován bezpodmínečně, což by znamenalo, že všichni akcionáři by měli mít právo na prémiovou cenu. Odvolatel A) odmítl soudem prvního stupně „prezentovaná“ jeho očekávání spočívající v bezvýhradném postupu dle § 183c odst.3 a 5 obch.zák.

K údajným očekáváním všech účastníků povinných nabídek převzetí v roce 2005 uvedl navrhovatel A), že se svým návrhem již ze dne 1. února 2006 domáhal doplacení rozdílu mezi jím tvrzením a doloženou hodnotou předmětných akcií, přičemž tvrdil a dokládal, že k rozhodnému dni činila hodnota jedné akcie o nominální hodnotě 100,- Kč částku 534,- Kč a z této hodnoty dovozoval svůj žalobní nárok. Do doručení rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 7. června 2011 č.j. 7 Cmo 78/2011 – 933 tvrdil, že povinností osudu je znalecky zjistit hodnotu jedné akcie ke dni 15.6.2005 a takto zjištěnou hodnotu akcie porovnat s dosaženou prémiovou cenou ve výši 502,- Kč. Převýší-li znalecky zjištěná hodnota akcie prémiovou cenu, měl soud zohlednit znalecky zjištěnou hodnotu akcie. Pakliže by takto zjištěná cena byla nižší než prémiová cen, pak měl být navrhovateli A) přiznán doplatek ve výši prémiové ceny. Pod vlivem právních názorů odvolacího soudu ve výše uvedeném usnesení počal jednat navrhovatel A) o smíru, nicméně ten nebyl uzavřen. Je tak nesprávná argumentace soudu prvního stupně o tom, že se navrhovatelé A) a (sice dovolávají eurokonformního výkladu ale přitom opakovanými návrhy na doplnění dokazování formou znaleckých posudků fakticky postupují podle právní úpravy obsažené v § 183c odst.3 a 5 obch.zák. a prokazují přiměřenou hodnotu akcie právě těmito důkazy. Navrhovatel A) přitom

jen jednal v souladu s názorem odvolacího soudu, s nímž se ztotožnil. Podle řečeného navrhovatele předmětem výkladu soudu bude vždy ust. § 183c odst.3 a 5 obch.zák., nejsou tak dvě cesty, z nichž jen jedna směřuje k eurokonformnímu výkladu řečeného ustanovení zákona.

K očekávání další účastnice uvedl odvolatel A), že tento musel očekávat, že nebude-li jím nabídnutá cena v rámci povinné nabídky převzetí přiměřená hodnotě akcií, akceptant takové nabídky je oprávněn domáhat se doplacení rozdílu. Souhlas Komise pro cenné papíry možnost vznesení takovýchto nároků neanuluje, soud jejími závěry není nijak limitován či vázán viz. Prof. Dědič – „v soukromém právu ponese navrhovatel důsledek nezákonné nabídky, i když s ní Komise vyslovila souhlas...“.

Odvolatel A) dále uvedl, že vypořádání v rámci povinné nabídky převzetí nemůže představovat vážné ohrožení cílů směrnice nebo dosažení jejího cíle, když naopak soudem prvního stupně odepřený eurokonformní výklad Směrnice znamená odepření rovnocenného zacházení všem ostatním držitelům cenných papírů cílové společnosti a jejich ochranu. Přitom podle bodu 9 preambule Směrnice by „členské státy měly přijmout nezbytná opatření k ochraně držitelů cenných papírů, zejména držitelům s menšinovými podíly, při ovládnutí jejich společností“, což učiní tím, že cenné papíry budou převzaty za spravedlivou cenu. Odvolatel A) odmítl závěr soudu prvního stupně, že by při eurokonformním výkladu zbylo z dané právní úpravy v obchodním zákoníku jen torzo.

Ohledně kupní ceny akcií a její tolerance podle odvolatele A) soud prvního stupně adekvátně, co do myšlenkových konstrukcí racionálně logickým způsobem nevysvětlil, z čeho dovodil přípustnost tolerance do 10%, nevysvětlil, proč je přípustné, aby kupní cena byla o 46 Kč/akcii nižší, než cena prémiová a proč je v napadeném rozhodnutí základem pro výpočet zmíněného tolerančního pásma prémiová cena, když v předchozím rozhodnutí ve věci soud za základ pro výpočet identického intervalu považoval hodnotu akcie stanovenou znalcem. Soud prvního stupně adekvátně, co do myšlenkových konstrukcí racionálně logickým způsobem nevysvětlil, proč v rámci svého rozhodování nepřihlížel i k prémiové ceně, když tato má být i dle Nejvyššího soudu vedle průměrné ceny hlavním indikátorem tržní hodnoty.

Dále odvolatel A) poukázal na znalecké posudky znaleckého ústavu Expert Group s.r.o., ať již soudem prvního stupně provedené k důkazu či nikoli s tím, že všechny jsou opatřeny doložkou znalce dle § 127a o.s.ř. a dva z nich dokonce i doložkou dle § 106 tr.řádu. Odvolatel A) vytkl soudu prvního stupně, že provedené znalecké posudky výše jmenovaného znalce prakticky nehodnotil, nevyjasnil rozpory znaleckých posudků vypracovaných ÚOM ve vztahu ke znaleckým posudkům Expert Group s.r.o. Navrhovatel A) nikdy nesouhlasil s vypracováním revizního znaleckého posudku ÚOM, jak jej zadal soud prvního stupně. Soud prvního stupně se chybně ztotožnil s tvrzením soudem ustanoveného znalce, že revizní znalecký posudek č. 188/07/2014 postavil svá zjištění a závěry zejména na porovnávací metodě s poukazem na to, že ostatní posudky vycházejí zejména z výnosové metody s nekontrolovatelnými prognostickými úvahami. Přitom však soudem ustanovení znalec postavil své závěry ve jmenovaném posudku na kurzové metodě a na zprůměrování výsledků znaleckých posudků, z nichž některé musely být chybné, když si navzájem vytýkaly početní a logické chyby; s těmito rozpory se však jmenovaný posudek nevypořádal. Na str. 26 např. soudem ustanovení znalec ve výše jmenovaném posudku uvádí, že znalecký ústav Expert Group s.r.o. ve svém znaleckém posudku č.2/4-2013 uvádí cenu akcie 535,- Kč a neprovádí porovnávací metodu oceňování, a to ačkoli tento znalecký posudek porovnávací

ocenění obsahuje na stranách 180 – 195. Znalecký posudek soudem ustanovení znalce postrádá logickou stavbu, údaje v něm uvedené jsou nepřesné a pečlivost není věnována ani slovní formulaci dokazovaných skutečností, což je v rozporu s rozhodnutím Ústavního soudu ze dne 30.4.2007 sp.zn. III ÚS 299/06. To, že rozdíly mezi závěry ocenění výnosovou metodou ve znaleckých posudcích navrhovatelem A) předložených v předmětném řízení nespočívají v nekontrolovatelných prognostických úvahách dokládá navrhovatelem k důkazu předložený znalecký posudek č. 28/40-2014 znaleckého ústavu Expert Group s.r.o., jenž ovšem soud prvního stupně k důkazu neprovedl. Uvedený posudek přitom identifikoval vady resp. příčiny rozdílných výsledků dříve předložených znaleckých posudků ze strany další účastnice i soudem ustanoveného znalce. Totéž vyplynulo z výsledku zástupce znaleckého ústavu Expert Group s.r.o.

Soudem ustanovený znalec v rámci ocenění použil srážku za minoritní podíly, přesto, že Komise pro cenné papíry ve své metodice ZNAL pro účely povinných nabídek převzetí ze srpna 2004 označila použití srážky za minoritu za nedostatek znaleckého posudku s odkazem na zásadu rovnosti a nediskriminace všech akcionářů. Proti zvýraznění významu tzv. bonusové ceny za kontrolní balík akcií je nutné postavit i to, že osoba ovládnuvší cílovou společnost v ceně tzv. bonusové za kontrolní balík zohledňuje též svoji zákonnou povinnost odkupu účastnických cenných papírů na základě povinné nabídky a finanční náročnost takovéto transakce jako celku. Jinak řečeno, v rámci ceny kontrolního balíku akcií zohledňuje i finanční náročnost na odkup akcií od minoritních akcionářů za adekvátní hodnotu těchto akcií, když v „ideálním“ případě mohou nabídnout k odkupu akcie i všichni minoritní akcionáři a přebírající osoba na toto musí mít rezervovány prostředky. Prémiovou cenu tak od pravé tržní hodnoty akcií, které jsou předmětem povinné nabídky převzetí, protisměrně (tedy opačně než kontrolní prémie) odklání tato „srážka“ za povinnou nabídku, která může být stejně vysoká, ne-li vyšší, než sám kontrolní bonus.

K úvaze soudu prvního stupně o potvrzení východisek soudem jmenovaného znalce o hodnotě akcií i jejich tržní cenou, které bylo dosaženo při prodeji v druhém pololetí roku 2013 ve výši 305,60 Kč, odvolatel A) uvedl, že mezi 15. červnem 2005 a prodejem akciového podílu další účastnice v cílové společnosti byly vyplaceny dividendy v celkové výši 322,- Kč na akcii. Prostým součtem těchto dividend a prémiové ceny v roce 2013 lze jistit, že další účastnice obdržela na akcie částku ve výši 627,- Kč (305 Kč + 322,- Kč). Soud prvního stupně tak v kontextu těchto hodnot adekvátně, co do myšlenkových konstrukcí racionálně logickým způsobem nevysvětlil, proč se dle jeho přesvědčení nesplnily prognostické úvahy některých znalců a proč jejich úvahy neměly reálný základ, když další účastnice za každou akcii, které od roku 2005 držela a kterou v roce 2013 prodala, inkasovala hodnotu ve výši 627,- Kč.

Odvolatel A) dále namítl, že rozptýl ve znaleckých zjištěních nelze hodnotit jako jejich vadu, na straně druhé však na str. 7 napadeného usnesení konstatoval, že rozdílné znalecké závěry v řádu několik desítek korun na jednu akcii spočívají v početních a logických chybách. Tento rozpor nijak nevyhodnotil. Přitom ve smyslu rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 30.4.2007 sp.zn. III ÚS 299/056 „ponechávat bez povšimnutí věcnou správnost znaleckého posudku, slepě důvěřovat závěrům znalce, by znamenalo ve svých důsledcích popřít zásadu volného hodnocení důkazů soudem podle svého vnitřního přesvědčení, privilegiovat znalecký důkaz a přenášet odpovědnost za skutkovou správnost soudního rozhodování na znalce; takový postup nelze z ústavněprávních hledisek akceptovat“. Odvolatel A) se ztotožnil se závěry Ústavního soudu ohledně nutnosti řešení situace rozporných závěrů znaleckých posudků, kdy podle rozhodnutí Ústavního soudu ze dne

25.9.2009 sp.zn. I. ÚS 2399/08 „v situaci, kdy závěry znaleckých posudků jsou rozporné, a to opakovaně, nelze bez dalšího vycházet z toho, že se soud spokojí pouze s písemným posudkem znalce a nevyužije základního postupu, kterým je výslech znalců, popřípadě jejich konfrontace“. Podle dovolatele A) je vyloučena, aby jeden a týž znalecký posudek (soudem ručeného znalce) byl bezvadný, jak to tvrdí soud prvního stupně a zároveň byl i vadný, jak to tvrdí např. Fakulta mezinárodních vztahů Vysoké školy ekonomické v Praze.

Odvolatel A) dále rozporoval závěr soudu prvního stupně, jenž vzal za prokázané, že „vyplacená kupní cena ve výši 456 Kč/ akcii byla cenou přiměřenou, neboť s odkazem na tržní principy v se pohybovala v rozmezí od 443,50 Kč do 502,- Kč, kterýžto závěr soud učinil na základě konstatování soudem určeného znalce v jeho tzv. revizním posudku. Přitom posouzení, zda byla nabídnutá kupní cena akcie přiměřená její hodnotě, je otázkou právní a znalci tak nepřísluší se k ní vyjadřovat. Soudem ustanovený znalec se zdiskreditoval po třech dodatcích a několika vyjádřeních ke svému původnímu znaleckému posudku. Nově ve svém tzv. revizním znaleckém posudku stanovil hodnotu oceňované akcie v intervalu od 443,25 Kč do 502,- Kč, přitom v předchozím dodatku č. 3 stanovil hodnotu akcie v intervalu od 418,22 do 511,15 Kč a předtím na konkrétní částku 504,18 Kč. Soudem ustanovený znalec se tak minimálně zdiskreditoval již kvůli mnohačetným a opakovaným změnám svých vlastních názorů. Odvolatel A) poukázal na změnu názoru soudem ustanoveného znalce, jenž se dříve, než se dne 13.2.2009 bez vědomí soudu a navrhovatele A) sešel s právními zástupci další účastnice, zastával názor, že při stanovení hodnoty akcie k datu ocenění nelze vycházet z tržní hodnoty, ale z tzv. férové hodnoty, aniž by byl aplikován diskont za tzv. minoritu, neboť se všemi akcionáři musí být zacházeno stejným způsobem s odkazem na ust. § 183a odst.210 obch.zák. (viz. str. 2 protokolu o jednání před Městským soudem v Praze ze dne 19. ledna 2009). Zastával názor, že zřejmě nelze vycházet z tolerančního pásma, neboť by bylo nutné testovat výsledek, což by záviselo na desítkách proměnných, což je obrovské množství. Posouzení, zda cena nabídnutá v rámci povinné nabídky převzetí byla přiměřená hodnotě dané akcie je otázkou právní. Podle znalce „trh nedoceňuje vnitřní hodnotu akcie; obecně neplatí, že cena na kapitálovém trhu odpovídá hodnotě akcie..., nicméně znalec si nemyslí, že tržní hodnota akcie odráží vnitřní hodnoty akcie“ (viz. str. 3 protokolu o jednání před Městským soudem v Praze ze dne 19. ledna 2009). V rámci doplnění odvolání odvolatel A) setrval na svém původním odvolacím návrhu.

Proti usnesení soud prvního stupně podal navrhovatel B) ohledně výroků II., V., VI., VII., IX., a X. včasné odvolání. Předně namítl, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce JUDr. Radim Novotný. Navrhovatel B) v řízení před soudem prvního stupně podal dne 16. května 2014 námitku podjatosti soudce, ve které vysvětlil, v čem podjatost spatřuje a navrhl, aby byl soudce z projednávané věci vyloučen. Na jednání dne 22. května 2014 JUDr. Radim Novotný k námitkám podjatosti a návrhům na jeho vyloučení sdělil, že s příslušným vyjádřením spis po jednání předloží nadřízenému Vrchnímu soudu v Praze. K tomu však nedošlo, přičemž soud se s námitkou podjatosti nijak nevypořádal ani v rozhodnutí. Navrhovatel B) nesouhlasí se závěry soudu prvního stupně ohledně nepřímého účinku směrnice. Dle navrhovatele B) se přes nejednotnost závěrů odborných vyjádření měl soud prvního stupně dobrat nutnosti aplikace eurokonformního výkladu ustanovení § 183c ObchZ, a to zejména za použití aktuální judikatury Evropského soudního dvora (ESD). Předně, v rozhodnutí ve věci *Anacleto Cordero Alonso v. Fogasa* ESD dovodil, že „za patřící do působnosti směrnice musí být považovány nejen vnitrostátní předpisy, jejichž výslovným účelem je provedení uvedené směrnice, ale rovněž, od data vstupu v platnost této směrnice, vnitrostátní předpisy existující před tímto datem, které mohou zajistit dosažení souladu vnitrostátního práva s touto směrnicí.“ To znamená, že není rozhodné, zda byly vnitrostátní

předpisy přijaty s úmyslem harmonizovat, ale podstatné je, jestli jejich interpretací lze objektivně zajistit soulad se směrnicí. Z tohoto závěru ESD plyne, že ustanovení § 183c ObchZ, ačkoliv bylo do právního řádu České republiky včleněno před platností směrnice novelou č. 370/2000 Sb. s účinností od 1. ledna 2001, je nutné od 20. května 2004 vykládat ve světle směrnice. Jde totiž právě o takový předpis, který objektivně mohl soulad se směrnicí zajistit. Rozhodnutí ESD ve věci Küçükdeveci navíc dodává, že „Povinnost členských států vyplývající ze směrnice dosáhnout jí sledovaného výsledku, jakož i jejich povinnost přijmout veškerá vhodná obecná i zvláštní opatření k zajištění splnění této povinnosti, jsou uloženy všem orgánům členských států, včetně soudních orgánů, v rozsahu jejich pravomocí. Z toho vyplývá, že při uplatňování vnitrostátního práva je vnitrostátní soud, který má podat jeho výklad povinen tak učinit v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu uvedené směrnice, aby dosáhl výsledku, který tato směrnice sleduje.“ K naprosto stejnému závěru jako v rozhodnutí Cordero Alonso dospěl ESD i v rozhodnutích ve věci VTB-VAB a Galatea a ve věci Azienda Agro-Zootecnica, a dle názoru navrhovatele B) lze proto závěry ESD ve věcech Cordero Alonso, VTB-VAB a Galatea a Azienda Agro-Zootecnica použít obecně. Dle názoru navrhovatele B) se tedy nelze vypořádat s povinností plynoucí z komunitárního práva pouhým tvrzením, že existují na věc rozdílné doktrinární názory. Navrhovatel B) má za to, že § 183c odst. 3 ObchZ lze interpretovat tak, aby bylo dosaženo souladu se směrnicí a současně, aby takový výklad nebyl contra legem. Před vstupem směrnice v platnost bylo nutno navrhnout cenu v nabídce převzetí tak, aby nebyla nižší než prémiová cena snižená až o 15 % a byla přiměřená hodnotě akcie s tím, že tato hodnota musela být doložena posudkem znalce, přičemž se přihlédlo k průměrné ceně. Po vstupu směrnice v platnost se celkový princip určení ceny v nabídce nijak zásadně nezměnil, i tehdy bylo nutné doložit přiměřenost navrhované ceny hodnotě akcie znaleckým posudkem, pouze výkladem příslušných ustanovení bylo, s ohledem na směrnici a judikaturu ESD, nutné promítnout čl. 5 odst. 4 směrnice, který akcentuje prémiovou cenu, tak, že navržená cena nesmí být nižší než prémiová cena bez jakéhokoliv snížení. Takový výklad rozhodně nelze považovat za výklad contra legem, neboť nedochází k popření žádné části dané právní normy, ostatně i před účinností směrnice bylo 15% snížení prémiové ceny možné pouze, nebyla-li takto snižená prémiová cena nižší než cena průměrná anebo hodnota akcií cílové společnosti. Nebylo však povinné. Vstup směrnice v platnost měl proto vliv toliko na minimální hranici nabídkové ceny za akcii, která od okamžiku platnosti nesměla klesnout pod prémiovou cenu. V každém případě však musela být cena přiměřená hodnotě akcie zjištěné znalcem. Eurokonformní výklad proto znamená, že pokud by bylo prokázáno, že hodnota akcie byla nižší než 502 Kč, nabídková cena nesměla být nižší než 502 Kč za akcii. V případě, že hodnota akcie však byla vyšší než 502 Kč, musel navrhovatel nabídnout nejméně cenu přiměřenou hodnotě akcie. Jestliže tedy soud „vyšel výlučně z tehdy platné právní úpravy dané ust. § 183c odst. 3 a 5 ObchZ“ aniž by toto ustanovení vykládal v souladu se směrnicí, byl takový postup dle navrhovatele B v rozporu s Ústavou ČR.

Dále namítl, že soud prvního stupně v tomto řízení podle názoru navrhovatele B) dospěl jednak k nesprávnému skutkovému závěru, že hodnota akcie se pohybovala v rozmezí 443,25 Kč až 502 Kč a dále k nesprávnému právnímu závěru, neboť i v situaci, kdyby se hodnota akcie pohybovala v uvedeném rozmezí, nebylo možné stanovit cenu v nabídce převzetí nižší než horní hranice uvedeného intervalu, tedy 502 Kč. Namítl, že posudek trpí vadami takového charakteru, že jej nelze použít k doložení přiměřenosti ceny v nabídce převzetí hodnotě akcií - tento závěr plyne zejména ze znaleckého posudku znaleckého ústavu Expert Group s.r.o. (dále jen „EG“) č. 8/10-2013 z 15. listopadu 2013 (nebyl soudem proveden), znaleckého posudku Fakulty mezinárodních vztahů Vysoké školy ekonomické č. 1/2013 z 19. listopadu 2013 (ani ten nebyl soudem proveden) a dále z toho, že zástupci

ÚOM nebyli schopni závěry v tomto posudku uvedené vysvětlit, natož obhájit najednání konaném 15. března 2010. Revizní posudek vůbec neměl být znalecem podán pro jeho podjatost, ale bez ohledu na tuto skutečnost nelze ani na základě tohoto posudku činit správné skutkové závěry, což bylo doloženo jednak znaleckým posudkem EG č. 34/46-2014 z 9. května 2014 (nebyl soudem proveden) a dále tím, že zástupci ÚOM nebyli schopni závěry v tomto posudku uvedené vysvětlit, natož obhájit najednání konaném 22. května 2014, odpovědi byly vzájemně rozporné a celkový dojem rozhodně nezlepšili ani vysvětlujícím dopisem soudu z 26. května 2014. Posudky ÚOM dále vykazují neodbornost zpracování a poukazují na neinformovanost jejich zpracovatelů. Na jednání dne 22. května 2014 nebyli zástupci ÚOM schopni kvalifikovaně reagovat na otázky navrhovatele B) a obhájit své závěry, když byly jejich odpovědi navzájem rozporné, navíc prokázali velkou míru neinformovanosti ohledně předmětu posouzení, což dokládá i jejich povědomí o výši vyplacených dividend za období 2005 - 2014, resp. pokus o srovnání hodnoty akcie mezi roky 2005 a 2013 bez zohlednění dividend. Dále namítl, že ačkoliv soud prvního stupně provedl důkaz znaleckým posudkem EG č. 2/4-2013 z 29. dubna 2013, který stanovil tržní hodnotu akcie ve výši 535 Kč, nijak se s tímto důkazem v rozhodnutí nevypořádal, přitom se jedná o jeden z klíčových důkazů v tomto řízení, neboť: jedná se o komplexní znalecký posudek s doložkou dle § 127a o.s.ř., který stanovuje tržní cenu akcie kombinací více metod a metody, postupy ani závěry znalce uvedené v tomto posudku nebyly kvalifikovaně zpochybněny ani při výslechu zástupců EG na jednání konaném 28. listopadu 2013, ani jiným znaleckým posudkem. Soud neprovedl znalecký posudek EG č. 28/40-2014 z 5. května 2014, který podrobně analyzuje znalecké posudky předložené účastníky v tomto řízení a vysvětluje, že hlavní příčinou snížení výsledků ocenění znaleckých posudků, resp. oceňovací zprávy (vypracovaných ÚOM nebo předložených další účastníci) nejsou skutečnosti, které spočívají zpravidla na volné úvaze znalce, nýbrž logické a početní chyby. Pokud by soud tento posudek provedl jako důkaz, jen stěží by mohl přijmout závěr, že „přístup každého znalce, zvolení příslušné metody ocenění a upřednostnění určitých kritérií má za následek výše uvedený rozptyl ve znaleckých zjištěních, aniž by bylo možno hodnotit ten který z posudků za vadný.“

Dále shrnul chyby a zkreslení obsažené v posudku, revizním posudku a dopisu ÚOM z 26. května 2014 následovně. ÚOM ocenil akcie společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. výnosovou metodou a určil hodnotu jejích akcií „jako pro-rata podíl na tržní hodnotě cílové společnosti. ÚOM tedy v posudku vůbec neaplikoval srážku za minoritu. Nyní ovšem ÚOM ve svém dopisu ze dne 26. května 2014 tvrdí (poté, co byl vyzván k tomu, aby zohlednil mj. připomínky k diskontní míře a odpisům, které by vedly ke zvýšení výsledku ocenění nad prémiovou cenu), že aplikuje srážku za minoritu. Může jít o snahu vyhnout se opravě chyb a vědomě zkreslit znalecký posudek. V bodě č. 4 zmíněného dopisu ÚOM nepravdivě uvádí: „Metoda tržního porovnání, která je pro určení závěrů v tomto posudku rozhodující [...] Pokud ostatní znalci použili k ocenění pouze výnosovou metodu, pak nepostupovali správně.“ Na listu č. 28 dodatku č. 3 posudku je uvedeno: „V části B. tohoto Dodatku č. 3 byly vyčísleny dopady připomínek na hodnotu 1 akcie předmětné společnosti, která byla určena jako pro-rata podíl na tržní hodnotě cílové společnosti. Takto určená hodnota činí 464,68 Kč.“ a dále na tomtéž listu: „jako nejpravděpodobnější hodnotu bereme 464,68 Kč.“ Částka 464,68 Kč je výsledkem metody ocenění diskontovanými peněžními toky v citovaném dodatku č. 3. V posudku tedy nebyla rozhodující metoda tržního porovnání. Tvrzení ÚOM, že použilo porovnávací metodu, je vědomě nepravdivé i kdyby se týkalo revizního posudku. Podle usnesení soudu č.j. 30 Cm 20/2006 - 1355 měl ÚOM „vypracovat revizní posudek ke znaleckému posudku ÚOM VŠB-TUO - 106/12/2008 ze dne 7.11.2008 ve znění dodatků č. 1, č.2 a č.3. Znaleckému ústavu se ukládá prověřit správnost výpočtu a stanovení hodnoty protiplnění dle § 183c odsí.5 Obch.z. ve výše uvedeném znaleckém posudku ve znění dodatků

č. 1, č.2 a č.3. “ Znalecké posudky založené ve spise, zejm. znalecký posudek EG č. 8/10-2014, ale i znalecký posudek Ing. Aleše Galatíka č. 12/2013 nebo znalecký posudek ZNALEX s.r.o. č. 224/34/2010, se vyjadřují k chybám v aplikaci metody diskontovaných peněžních toků v dodatku č. 3 posudku, který stanovil hodnotu akcie na základě ocenění metodou diskontovaných peněžních toků. Proto revize měla odstranit případné nedostatky metody ocenění diskontovanými peněžními toky (anebo vyvrátit námitky oponentních posudků). To neučinila, neboť namísto vyvrácení argumentů zmíněných znalců či znaleckých ústavů se jejich diskusi vyhnula a pouze setrvala na tom, co bylo uvedeno v dodatku č. 3. Nicméně revizní posudek neprovádí ocenění diskontovanými peněžními toky, a proto ani nerevidoval dodatek č. 3. ÚOM, pouze předstírá, že dodatek č. 3 revidoval. ÚOM předstírá dokonce i to, že se zabýval vážně námitkami ostatních znaleckých ústavů. Pokud by se jimi zabýval, nemohl by do jednoho výsledku „průměrné obvyklé ceny z 19 posudků znalců“ shrnout posudky navzájem kontradiktorní, resp. posudky mající charakter ocenění a posudky revizní. Zprůměrování výsledků znaleckých posudků, které jsou ve svých předpokladech navzájem kontradiktorní (a některý z nich tedy musí být chybný) není porovnávacím oceněním. Použití údajů o kurzech dosažených při obchodech akciemi společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. na veřejném trhu není porovnávacím oceněním, jedná se o ocenění podle kurzové hodnoty. Jediným porovnáním v pravém slova smyslu, provedeným v revizním posudku, je tedy srovnání s cenou dosaženou při privatizaci. ÚOM na tuto cenu aplikuje srážku za minoritu, tedy za absenci kontroly a tím dosahuje částky, která potvrzuje výši ceny nabídnuté za akcie společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. v nabídce převzetí. Zdůvodňuje to mimo jiné nabídkami neúspěšných uchazečů. Neexistuje však žádný důvod pro tuto srážku, tím méně nabídky neúspěšných zájemců o privatizaci. Srážka za minoritu je také v rozporu s požadavkem § 183c odst. 3 obchodního zákoníku na přiměřenost ceny v nabídce převzetí hodnotě účastnických cenných papírů cílové společnosti (tedy kterýchkoliv ze všech, nikoliv pouze minoritních).

Dále brojil proti tomu, že soud prvního stupně měl, s ohledem na zvláštní charakter tohoto řízení dle § 200e o.s.ř., za účelem zjištění úplného skutkového stavu provést i jiné než účastníky navržené důkazy, a to tím spíše v situaci, kdy v řízení bylo předloženo značné množství posudků se shodným zadáním (určení hodnoty akcie ČESKÉHO TELECOMU, a.s. k 15. červnu 2005), ale s navzájem rozpornými výsledky.

Další účastnice se obsáhle vyjádřila podáním ze dne 3.7.2015 k odvolání navrhovatelů A) i B) a doplnění jejich odvolání. Ohledně vznesené námitky podjatosti soudce uvedla, že odvolateli uvedené skutečnosti v žádném případě nezakládají důvod k vyloučení soudce pro jeho podjatost s odkazem na § 14 odst. 1 o.s.ř. s tím, že pokud by měla stížnost Ústavu oceňování majetku při Ekonomické fakultě Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava (dále jen ÚOM) proti postupu advokáta způsobovat jeho podjatost z důvodu negativního vztahu k navrhovateli A), vedlo by to v praxi k naprostému popření institutu soudem ustanoveného znalce a ochrany jeho nezávislosti. Navrhovatelé A) i B) zcela opomíjí výjimku zakotvenou v § 15b odst. 2 o.s.ř., podle níž se právě o takovou situaci jedná v posuzované věci. Dále poukázala na odbornou literaturu, z níž vyplývá, že „Pokud soud, jehož se námitka podjatosti týká, k této nepřihlíží, nevydává o tom žádné rozhodnutí.“ (Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Sinová, R. a kol: Občanský soudní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 43). Navrhovatelé A) i B) uplatnili námitku podjatosti soudce ve svých podáních datovaných shodně ke dni 5. 2014, tj. pouhých 6 dní předjednáním konaným u Městského soudu dne 22. 5. 2014, v jehož průběhu bylo vyhlášeno napadené rozhodnutí. Městský soud v Praze tedy postupoval zcela v souladu se zásadou hospodárnosti řízení a výše citovaným ustanovením § 15b odst. 2 o.s.ř., když nepostoupil otázku podjatosti

Vrchnímu soudu v Praze již před jednáním nařízeným na 22. 5. 2014, resp. když na tomto jednání provedl zbylé procesní úkony a vydal rozhodnutí ve věci. V opačném případě by došlo ke zbytečnému prodloužení řízení a neúčelnému oddálení vydání meritomího rozhodnutí, které nebylo v zájmu žádného z účastníků řízení. Správnost takového postupu ostatně ve své rozhodovací praxi výslovně potvrdil i Nejvyšší soud. (rozhodnutí NS sp.zn. 21 Cdo 125/2010 ze dne 20.1.2011). Na uvedeném nemůže nic změnit ani navrhovatel odkazovaná poznámka učiněná soudcem na začátku jednání dne 22. 5. 2014 o tom, že spis bude po ukončení tohoto jednání předložen spolu s vyjádřením k námitce podjatosti nadřízenému Vrchnímu soudu v Praze. Z této poznámky naopak jednoznačně vyplývá, že soudce od počátku jednání v zájmu procesní ekonomie řízení zamýšlel uplatnit postup podle § 15b odst. 2 o.s.ř. s tím, že pokud by se mu při jednání nepodařilo věcně rozhodnout, postoupil by spis k rozhodnutí o námitce podjatosti Vrchnímu soudu v Praze.

Dále se vyjádřila k námitkám ohledně „údajně“ opomenutých důkazů a „údajně“ nedostatečně zjištěného skutkového stavu tak, že tyto námitky jsou zcela neopodstatněné, neboť, v konečném důsledku je to vždy soud, který rozhoduje, jaké důkazy budou provedeny a odkázala též na konstatní judikaturu Nejvyššího a Ústavního soudu (např. rozhodnutí ÚS ze dne 30.10.2014 sp.zn. II. ÚS 1984/14). Stejně tak zamítnutí provedení některých navržených důkazů v napadeném rozhodnutí je v souladu s judikaturou Nejvyššího a Ústavního soudu, když soudem prvního stupně provedené důkazy poskytovaly dostatečný podklad pro rozhodnutí ve věci. V rozhodnutí sp. zn. 29 Cdo 1763/2011 ze dne 28. 8. 2012 se Nejvyšší soud zabýval situací, kdy v rámci prvostupňového řízení byly účastníky řízení předloženy dva znalecké posudky se zcela rozdílnými závěry. Nejvyšší soud přisvědčil správnosti postupu prvoinstančního soudu, který nechal vypracovat nezávislý znalecký posudek, z něhož poté vyšel při svém rozhodování, a návrh na zpracování revizního znaleckého posudku zamítl. Vzal přitom v úvahu i skutečnost, že jeho závěry se podobaly jednomu z účastníků předložených znaleckých posudků. Nejvyšší soud v předmětném rozhodnutí dále výslovně uvedl: „Představu dovolatelů, že je povinností soudu obstarávat stále nové a nové znalecké posudky, dokud nebude dosaženo naprosté shody v závěrech znalců, shledává Nejvyšší soud absurdní a jako správnou nehodnotí ani jejich představu, že má soud sám posoudit, která ze zvolených metod vypracování posudku je správná. Realizace tohoto závěru by vyžadovala od soudu takové znalosti, které by činily zpracování znaleckého posudku zbytečnými.“ Závěry citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu lze bezpochyby aplikovat i na posuzovaný případ, kdy správnost závěrů v podstatě každého znaleckého posudku předloženého některým z účastníků řízení byla následně zpochybněna jiným znaleckým posudkem. Pokud by Městský soud v Praze připustil návrhy na provádění těchto posudků, roztočil by tím nekonečnou spirálu znaleckého dokazování a předkládání stále nových znaleckých posudků bez jakékoli naděje na určení jediného správného a všemi akceptovaného závěru. Obdobně se v této souvislosti vyjádřil i Městský soud v Praze na str. 20 napadeného rozhodnutí. Městský soud v Praze se rovněž správně nespokojil pouze s písemnými posudky znalců a k provedeným znaleckým posudkům (včetně posudků ÚOM) za účelem vysvětlení jejich závěrů a vysvětlení namítaných rozporů znalce vyslechl a umožnil jednotlivým účastníkům znalce konfrontovat s jejich připomínkami. K námitkám navrhovatelů ohledně „údajného“ porušení vyšetřovací zásady další účastnice argumentovala též závěry, které učinil Ústavní soud v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 698/05 ze dne 19. 1. 2009, kde uvedl, že: „...zásadu vyšetřovací, zakotvenou v ustanovení §120 odst. 2 o.s.ř. nelze absolutizovat a vnímat ji jako bezbřehou povinnost soudu provádět důkazy do doby, než budou všichni účastníci řízení s výsledkem dokazování bez výhrad spokojeni“. Obdobně v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 1984/14 ze dne 30. 10. 2014 Ústavní soud uvedl, že „V souzené věci odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na to, že ani v nesporném řízení nejde o povinnost soudu pátrat po

důkazech, neboť vyšetřovací zásada sama osobě nenahrazuje aktivitu účastníka řízení. To však v žádném případě neznamená, že je soud povinen realizovat všechny účastníkem navrhované důkazy, neboť podle ust. § 120 odst. 1 věta druhá o.s. ř. právě soud rozhoduje, které z navrhovaných důkazů provede.“ Další účastnice se neztotožnila ani s námitkou navrhovatelů ohledně „údajně“ nedostatečného odůvodnění zamítnutí provádění dalších důkazů s tím, že Městský soud v Praze rozhodl o všech důkazních návrzích.

Další účastnice dále obsáhle argumentovala proti námitkám navrhovatelů A) a B), kteří nesouhlasí se závěrem Městského soudu v Praze o tom, že v posuzovaném případě nelze při výkladu § 183c odst. 3 a 5 ObchZ v aplikovatelném znění (tj. ve znění účinném do 7.3.2006) vycházet z čl. 5 směrnice, když dle názoru obou navrhovatelů měl být naopak předmětný § 183c odst. 3 a 5 ObchZ vyložen eurokonformním způsobem (a to tak, že za přiměřenou nabídkovou cenu je třeba považovat tzv. prémiovou cenu, tj. cenu, za kterou předtím nabyla akcie další účastnice). Městský soud v Praze se dle další účastnice s uvedenou problematikou vyčerpávajícím způsobem vypořádal na str. 16 až 18 napadeného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že v posuzovaném případě nelze při výkladu § 183c ObchZ přihlížet k obsahu čl. 5 odst. 4 směrnice, a to zejména z důvodu, že v době zveřejnění povinné nabídky převzetí další účastnicí nebyla směrnice do českého právního řádu transponována a neuplynula ani lhůta k její transpozici. Městský soud v Praze dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že v případě § 183c ObchZ nejsou splněny ani další podmínky pro eurokonformní výklad dle čl. 5 odst. 4 směrnice, když v důsledku snahy o takový výklad by z daného ustanovení zbylo pouze jakési torzo zcela postrádající svůj původní obsah, a byl by tak naprosto popřen smysl i účel předmětného ustanovení. V neposlední řadě je dle Městského soudu v Praze eurokonformní výklad v posuzovaném případě nepřipustný i s ohledem na to, že by jím došlo k porušení obecných právních zásad, a to zejména zákazu retroaktivity a zásady právní jistoty a legitimního očekávání. Uvedené odůvodnění považuje další účastnice za naprosto srozumitelné, plně dostačující a věcně naprosto správné a v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora Evropské unie (dále jen SD EU) i Nejvyššího soudu. Další účastnice se proto s uvedenými závěry Městského soudu v Praze plně ztotožnila. Zdůraznila, že posouzení dopadů směrnice na § 183c ObchZ., včetně přípustnosti eurokonformního výkladu tohoto ustanovení, je čistě právní (nikoliv skutkovou) otázkou a jako takové není předmětem dokazování. Městský soud v Praze při posuzování této otázky nebyl odbornými názory uvedenými v předmětných stanoviscích nijak vázán, a jestliže logicky, racionálně a dostatečně uceleně odůvodnil svůj náhled na řešení dané právní otázky (což učinil na str. 17 a 18 napadeného rozhodnutí), rozhodně již nebyl povinen se jednotlivě vypořádávat s každým dílčím tvrzením uvedeným v těchto stanoviscích. Dále uvedla k absenci splnění podmínek pro přímý účinek směrnice, že ačkoliv se navrhovatelé ve svých odvoláních domáhali výslovně pouze eurokonformního výkladu (tj. nepřímého účinku) směrnice a navrhovatel A) dokonce v bodě 27 svého doplnění odvolání výslovně uvedl, že se údajně nikdy nedovolával uložení povinnosti další účastnici na základě přímého účinku směrnice, další účastnice je přesvědčena, že oba navrhovatelé se ve skutečnosti domáhají právě přímého účinku směrnice a současně uložení povinnosti další účastnici jako jednotlivci adresovat nabídku na převzetí akcií za tzv. prémiovou cenu, resp. následně uhradit tuto prémiovou cenu, na základě přímého účinku čl. 5 odst. 1 a 4 směrnice. Důvodem je skutečnost, že pouhým výkladem § 183c ObchZ nelze dojít k navrhovateli uváděnému závěru o tom, že přiměřenou cenou ve smyslu předmětného ustanovení je minimálně cena prémiová. Tohoto závěru lze totiž dosáhnout pouze postupem contra legem, resp. konkrétně derogací podstatné části § 183c ObchZ a následným nezbytným přímým použitím ustanovení čl. 5 směrnice namísto tohoto ustanovení. Přímý účinek čl. 5 směrnice je však v posuzovaném případě vyloučen. Jakkoli je další účastnice přesvědčena, že navrhovatelé A) i B) se ve

skutečnosti namísto eurokonformního výkladu domáhají přímého účinku směrnice, nejsou v posuzovaném případě naplněny ani podmínky pro eurokonformní výklad § 183c ObchZ. Povinnost takového výkladu totiž v souladu s ustálenou judikaturou SD EU i českých vyšších soudů nastává výlučně za předpokladu kumulativního splnění několika podmínek, a sice že a) uplynula transpoziční lhůta k provedení směrnice do vnitrostátního právního řádu, b) eurokonformní výklad není v rozporu s vnitrostátními předpisy (contra legem) a musí se pohybovat v mezích výkladových metod stanovených vnitrostátním právem a současně c) eurokonformní výklad nevede k porušení obecných právních zásad, zejména zákazu retroaktivity a zásad předvídatelnosti práva, právní jistoty a ochrany legitimních očekávání. V posuzovaném případě není naplněna ani jedna z uvedených podmínek. Další účastnice se plně ztotožnila se závěrem Městského soudu v Praze o tom, že povinnost eurokonformního výkladu neprovedené směrnice nemohla v posuzovaném případě nastat již jen z toho důvodu, že v době uveřejnění povinné nabídky převzetí neuplynula transpoziční lhůta k provedení směrnice. Tento závěr jednoznačně vyplývá i z judikatury SD EU. Konkrétně v rozhodnutí Adeneler SD EU v této souvislosti výslovně uvedl, že: „...v případě opožděného provedení směrnice do právního řádu dotyčného členského státu, jakož i neexistence přímého účinku jejích relevantních ustanovení, jsou vnitrostátní soudy povinny vykládat od okamžiku uplynutí lhůty pro její provedení vnitrostátní právo v co největším možném rozsahu ve světle znění a účelu dotčené směrnice, aby bylo dosaženo výsledků jí sledovaných, upřednostňující výklad vnitrostátních pravidel, který je co nejvíce v souladu s tímto cílem, aby dospěly k řešení, jež je slučitelné s ustanoveními uvedené směrnice“. SD EU na těchto závěrech setrval i v dalších svých rozhodnutích. V rozhodnutí ze dne 27. 6. 2013 ve spojených věcech C-457/11 až C-460/11 VG Wort SD EU např. výslovně uvedl, že: „Obecná povinnost vnitrostátních soudů vykládat vnitrostátní právo v souladu se směrnicí existuje až od okamžiku, kdy uplynula lhůta pro její provedení...“ Závěry plynoucí z výše citovaných rozhodnutí SD EU jsou v plném rozsahu aprobovány i v judikatuře českých soudů (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 67/2012-54 ze dne 31.8.2012), taktéž jsou přijímány i v odborné literatuře a respektuje je ostatně i část odborných vyjádření předložených navrhovatelem A) stanovisko doc. Krále ze dne 12.4.2011 a prof. Gerlocha ze dne 30.6.2011). Navrhovatel A) [a obdobně i navrhovatel B)] v této souvislosti v doplnění odvolání odkazuje zejména na závěry učiněné ze strany SD EU v rozhodnutích Alonso, Azienda, VTB-VAB a Galatea a Mangold, které však současně nesprávně a zcela zavádějícím způsobem dezinterpretuje. Dle názoru další účastnice tato rozhodnutí výše citované závěry k eurokonformnímu výkladu uvedené v rozhodnutí Adeneler (tj. že nepřímý účinek směrnice může nastat až po uplynutí transpoziční lhůty) žádným způsobem nepřekonávají, když naopak na toto rozhodnutí navazují a dokonce na něj výslovně odkazují. Všechna tato rozhodnutí nadto byla vydána před rozhodnutím ve spojených věcech C-457/11 až C-460/11 VG Wort, v němž SD EU potvrdil správnost závěrů uvedených v rozhodnutí ve věci Adeneler. Uvedená rozhodnutí se současně týkají skutkově i právně zcela odlišných případů, přičemž v důsledku těchto odlišností na posuzovaný případ nejsou vůbec aplikovatelná. Pokud se týče navrhovatelů odkazovaného rozhodnutí Alonso, SD EU v něm sice výjimečně připustil nepřímý účinek směrnice č. 2002/74/ES již od data vstupu této směrnice v platnost, to však pouze na základě toho, že předmětná směrnice obsahovala ve svém čl. 2 odst. 1 zvláštní intertemporální ustanovení, které (oproti běžnému stavu) předsouvalo časovou působnost a aplikovatelnost směrnice již k době jejího vstupu v platnost (což ostatně připustil i sám navrhovatel A) v bodě 42 svého doplnění odvolání). Směrnice však oproti tomu žádné takové zvláštní ustanovení neobsahovala, a závěry rozhodnutí Alonso proto v posuzovaném případě nemohou být nijak aplikovatelné. Navrhovatelé A) i B) dále odkazují na rozhodnutí ve spojených věcech VTB-VAB a Galatea, které navázalo na rozhodnutí ve věci Alonso. Ani toto rozhodnutí však není na posuzovaný případ aplikovatelné, neboť se týká stavu tzv.

předčasné transpozice, tj. kdy v rozhodné době (před uplynutím transpoziční lhůty) existuje vnitrostátní právní úprava, kterou sám členský stát a jeho orgány vnímají a výslovně ji i označí za úpravu provádějící příslušné ustanovení dané směrnice. Dle názoru další účastnice předčasnou transpozici směrnice nelze v žádném případě dovozovat z důvodové zprávy k zákonu č. 370/2000 Sb., kterým byl do ObchZ vložen § 183c v aplikovatelném znění. Navrhovatelé A) i B) rovněž zcela účelově opomíjejí skutečnost, že v předmětném rozhodnutí VTB- VAB a Galatea se SD EU zabýval pouze tzv. blokačním interpretačním účinkem směrnic, stejně jako ve věci Azienda. V rozhodnutí Mangold se SD EU zabýval možnými účinky směrnice v případě, že tato konkretizuje obecnou zásadu práva EU. Zabýval se tedy otázkou tzv. výlukového horizontálního účinku (tj. povinnosti neaplikovat vnitrostátní ustanovení odporující uvedeným obecným zásadám práva EU), který může nastat i před uplynutím transpoziční lhůty. V posuzovaném případě však směrnice žádnou obecnou zásadu práva EU nekonkretizovala. Údajný eurokonformní výklad zastávaný navrhovateli, že nabídková cena by neměla být nižší než 100 % prémiové ceny, by však vyžadoval derogaci podstatných částí § 183c ObchZ a následně i přímou aplikaci příslušných ustanovení čl. 5 směrnice (jednalo by se tedy fakticky o přímý účinek směrnice). Konkrétně by takový výklad vedl přinejmenším k vyloučení aplikace ustanovení § 183c odst. 3 ObchZ o tom, že nabídkovou cenu lze snížit oproti ceně prémiové, a to až o 15 %, dále části § 183c odst. 3 ObchZ o tom, že nabídková cena musí být přiměřená hodnotě akcie a že při stanovení nabídkové ceny se přihlédne k váženému průměru cen z obchodů s těmito akciemi v posledních 6 měsících, a rovněž části § 183c odst. 5 ObchZ o tom, že přiměřenost ceny musí být doložena posudkem znalce. Takový postup - pokud jej lze ještě vůbec považovat za výklad - by byl zcela zřejmým „výkladem“ contra legem, jenž by současně výslovně odporoval výkladu zastávanému Nejvyšším soudem v rozhodnutí sp. zn. 29 Odo 160/2006 a byl by v rozporu s obecnými právními zásadami. Dále se další účastnice vyjadřovala k námitkám ohledně přiměřenosti nabídkové ceny hodnotě akcie se závěrem, že jsou zcela nedůvodné. Městský soud v Praze postupoval plně v souladu s uvedenými závěry Nejvyššího soudu, když při určení přiměřené nabídkové ceny (vedle váženého průměru z cen na trhu, jehož kurzotvorná funkce nebyla deformována, a rovněž závěrů posudku ÚOM a revizního posudku) přihlížel i k prémiové ceně. K tomu na str. 18 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že vycházel z platné právní úpravy § 183c ObchZ „...s vědomím toho, že vyplacená kupní cena jednotlivým akcionářům není zásadně vzdálena ceně prémiové a je v toleranci do 10%. Námitka navrhovatele A) o tom, že Městský soud v Praze nepřihlédl k prémiové ceně, tak nemůže obstát. Další účastnice v této souvislosti považuje za zjevně neopodstatněnou i polemiku navrhovatele A) ohledně „údajně“ nedostatečného odůvodnění úvahy Městského soudu v Praze o připuštění tolerance nabídkové ceny do 10 % vůči ceně prémiové. Je zjevné, že z pohledu naplnění podmínek přiměřenosti nabídkové ceny je určující, zda nabídková cena odpovídala prémiové ceně snížené o 15 %. Tato podmínka byla bezpochyby splněna, když došlo dokonce k výrazně menšímu, než zákonem povolenému odchýlení se od prémiové ceny, což zjevně akcentoval i Městský soud v Praze. Další účastnice pro úplnost dodala, že správnost závěru Městského soudu v Praze o tom, že základním východiskem pro stanovení přiměřené ceny by měl být vážený průměr z cen, jednoznačně vyplývá i z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 4946/2010 ze dne 24. 10. 2012 či z rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009, které potvrdilo závěry výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 160/2006 ze dne 8. 1. 2008. V tomto rozhodnutí dokonce Ústavní soud výslovně aproboval takový postup, kdy za přiměřenou cenu byla považována cena akcie zjištěná metodou diskontovaných peněžních toků (DCF) korigovaná směrem dolů právě na základě váženého průměru z cen. Ohledně stanovení znalce za účelem ověření přiměřené nabídkové ceny další účastnice se plně ztotožnila s odůvodněním na str. 19 napadeného rozhodnutí. K námitce ohledně určení přiměřené ceny intervalem další účastnice

uvedla, že Městský soud v Praze vycházel v první řadě z posudku ÚOM ve znění jeho dodatku č. 3, který však určil přiměřenou hodnotu akcie v zcela v souladu s citovanou judikaturou Ústavního soudu pevnou částkou. Na tom nic nemění ani skutečnost, že ÚOM v závěru tohoto posudku uvedl rovněž interval, v rámci něhož by se hodnota akcie obecně měla pohybovat s ohledem na různé metody ocenění (když za rozhodující považoval hodnotu 464,68 Kč). Další účastnice též uvedla, že rozptyl ve znaleckých zjištěních nelze hodnotit jako vadu. Uvedené ostatně jasně demonstruje i rozptyl závěrů znaleckých posudků předkládaných přímo navrhovatelem A), které hodnotu akcie stanovily rovněž odlišně, a to v rozpětí celých 27 Kč (od 507 do 534 Kč). Argumentace navrhovatele A) by ve světle toho nutně musela vést k závěru, že i většina jím předložených znaleckých posudků (kromě jediného správného) musí být vadná. Další účastnice navrhl, aby odvolací soud „odvolání navrhovatele A) i B) podle § 219 o.s.ř. zamítl“ a napadené rozhodnutí potvrdil.

Ve společném vyjádření ze dne 29. února 2016 navrhovatelé A) i B) konstatovali, že se domáhají doplacení rozdílu mezi cenou přiměřenou hodnotě akcií vydaných společností ČESKÝ TELECOM, a.s. a částkou 456 Kč jako cenou uvedenou v nabídce převzetí učiněné další účastnicí dne 29. 7. 2005. S ohledem na to, že další účastnice při akvizici cílové společnosti v relevantním období zaplatila jinému akcionáři za akcii 502 Kč, tedy ve smyslu § 183c odst. 3 obchodního zákoníku účinného v rozhodném období bylo dosaženo prémiové ceny, nelze dospět k závěru, že by přiměřená cena mohla být nižší než 502 Kč za akcii. K takovému závěru vede interpretace tehdy účinného obchodního zákoníku českými soudy, pro které, od 21. 4. 2004 jako data vstupu směrnice č. 2004/25/ES o nabídkách převzetí v platnost, platí zvláštní povinnost vykládat vnitrostátní právo v souladu s touto směrnicí. Jedná se o zvláštní případ tzv. nepřímého účinku směrnice v situaci, kdy § 183c odst. 3 a 5 obchodního zákoníku účinný v rozhodném období představoval případ tzv. předčasné transpozice směrnice o nabídkách převzetí. Navrhovatelé tedy nároky uplatněné v tomto řízení neopírají o směrnici o nabídkách převzetí samotnou (což by představovalo dovolávání se přímého účinku), ale nároky opírají o obchodní zákoník účinný v rozhodném období, který další účastníci uložil, mimo jiné učinit po ovládnutí cílové společnosti nabídku převzetí a zaplatit v rámci takové nabídky za akcie všem akcionářům přiměřenou cenu. Důsledkem nepřímého účinku směrnice o nabídkách převzetí tedy není vznik nové povinnosti na straně další účastnice, ale povinnost českých soudů vykládat vnitrostátní předpisy nikoliv izolovaně, ale v souladu se zmíněnou směrnicí (eurokonformní výklad). Soudy proto mají povinnost skutkově zkoumat, jaká cena byla přiměřená hodnotě akcií, ale v důsledku povinnosti eurokonformního výkladu obchodního zákoníku nemohou dospět k právnímu závěru, že cena nižší než 502 Kč za akcii by mohla být cenou přiměřenou. Navrhovatelé se tedy rozhodně nedomáhají přímého účinku směrnice o nabídkách převzetí, který obecně nastává až po uplynutí transpoziční lhůty (a při splnění dalších podmínek) a který by v tomto případě znamenal, že nárok na zaplacení přiměřené ceny za akcie by plynul přímo ze směrnice o nabídkách převzetí, aniž by taková povinnost další účastnici plynula již z obchodního zákoníku. Tak tomu samozřejmě v projednávaném případě není.

Soud prvního stupně ustanovil Ústav oceňování majetku při Ekonomické fakultě Vysoké školy báňské - Technické univerzity Ostrava (dále jen „ÚOM“), aby stanovil hodnotu protiplnění dle § 183c odst. 5 obchodního zákoníku účinného k rozhodnému dni. ÚOM nejprve v posudku č. 106/12/2008 ze 7. 11. 2008 (tento znalecký posudek, včetně dodatků, dále jen „posudek“) stanovil hodnotu akcie na 504,18 Kč a cenu v nabídce převzetí (456 Kč) nepovažoval za přiměřenou. Z rozhodnutí soudu proběhlo dne 13. 2. 2009 jednání mezi zástupci ÚOM a zástupcem emitenta akcií za účelem získání informací ohledně podnikatelských záměrů emitenta akcií týkajících se převodů nemovitého majetku. Mimo

rámec tohoto rozhodnutí a navíc bez vědomí soudu a (tehdy pouze) navrhovatele A) se zmíněného jednání zúčastnili právní zástupci další účastnice, a to údajně za účelem pořízení zápisu z jednání. Krátce poté ÚOM v dodatku č. 1 z 30. 3. 2009 snížil hodnotu akcie na 465,37 Kč. Ačkoliv existuje zvukový záznam z tohoto jednání, takový záznam v žádném ohledu nemůže obstát jako důkaz o tom, co se mezi účastníky jednání odehrálo před anebo po pořízení takového záznamu. Jinými slovy řečeno, v žádném ohledu takový záznam neprokazuje, že by ÚOM po této schůzce byl nestranný, jak opakovaně navrhovatelé namítali a jak to plyne z chování ÚOM. Jak již bylo uvedeno výše, před touto schůzkou ÚOM a zástupců další účastnice stanovil ÚOM hodnotu akcie ve výši 504,18 Kč s tím, že ÚOM cenu v nabídce převzetí nepovažoval za cenu přiměřenou její hodnotě. Po této schůzce ÚOM však již ve svém dodatku č. 1 z 30. 3. 2009 snížil hodnotu akcie na 465,37 Kč (dodatek č. 2 posudku z 10. 8. 2009 výši hodnoty akcie nestanovuje). V doplnění (z 18. 12. 2009) k vyjádření ke stanovisku „žalobce“ ze dne 9. 9. 2009 k dodatku č. 2 ke znaleckému posudku uvedl jako hodnotu akcie 490,53 Kč a v dodatku č. 3 z 23. 2. 2010 ÚOM určil jako nejpravděpodobnější hodnotu akcie 464,68 Kč s tím, že akceptoval interval plus minus 10 % kolem této hodnoty, tedy 418,22 Kč až 511,15 Kč, byť stanovení hodnoty akcie intervalem v rámci výsledku dne 19. 1. 2009, tedy před schůzkou se zástupci další účastnice, zástupce ÚOM odmítal. V průběhu řízení vytýkali účastníci řízení ÚOM velké množství pochybení, na která ÚOM v dodatcích a doplněních znaleckého posudku měl reagovat, ale do současné doby řadu z nich ani neopravil, ani věrohodně nevysvětlil a neobhájil.

Zdůraznili „jedno jasné závažné pochybení“, které se opírá o řadu ekonomicky fundamentálně chybných postupů a předpokladů. Dopad této jednoduše pochopitelné chyby do výsledku ocenění je přitom značný, činí 44,29 Kč na akcii. Již v lednu 2010 upozornil navrhovatel A na to, že ÚOM v rámci modelu diskontovaných peněžních toků chybně stanovil bezrizikovou výnosnost v CZK, neboť nejprve neprovedl úpravu o tzv. inflační diferenciál, jak bylo již v té době doloženo třemi znaleckými posudky ZNALEX, s.r.o., a následně se snažil svou chybu odůvodnit tak, že stanovil inflační diferenciál jako nulový, avšak neobhájitelným způsobem, který se opírá o řadu ekonomicky fundamentálně chybných postupů a předpokladů.

S ohledem na to, že ÚOM námitky proti svému postupu a závěrům opakovaně ignoroval a nebyl schopen svůj postup věrohodně obhájit, požádal navrhovatel A o revizi postupu ÚOM obecně respektovanou institucí, Fakultou mezinárodních vztahů Vysoké školy ekonomické v Praze (dále jen „FMV“), která závěry ÚOM ohledně bezrizikové výnosnosti v CZK jednoznačně vyvrátila a potvrdila, že postup ÚOM při stanovení bezrizikové výnosnosti v CZK je chybný. FMV tedy potvrdila námitky, na které navrhovatel A upozornil již počátkem roku 2010. V modelu diskontovaných peněžních toků musí znalec budoucí peněžní toky v dlouhém období (10 let a více) diskontovat (převést na současnou hodnotu). Vzhledem k tomu, že výnosy cílové společnosti jsou dosahovány v CZK a znalec si ke stanovení bezrizikové výnosnosti v CZK zvolil bezrizikové aktivum denominované v USD, je potřeba při výpočtu provést korekci mezi USD a CZK, což ÚOM provedl chybně. Poradce další účastnice Deloitte Advisory s.r.o. (dále jen „Deloitte“) ve svém posouzení přiměřenosti ceny akcií cílové společnosti z 27. 9. 2007 postupoval při stanovení bezrizikové úrokové míry (výnosnosti) správně, když provedl korekci výnosů denominovaných v CZK a USD nenulově, konkrétně o hodnotu -1,085 %. Jistě by k takové korekci, která významně zvyšuje výsledek ocenění, nepřistoupil, pokud by to nebylo nutné a správné. ÚOM stanovila bezrizikovou výnosnost v CZK na úrovni bezrizikové výnosnosti v USD, to znamená, že očištění mezi CZK a USD má být podle názoru ÚOM nulové. Takový postup se však opírá o řadu ekonomicky fundamentálně chybných postupů a předpokladů a je tedy chybný

a neobhajitelný. Přitom dopad do výsledku ocenění (při opravě pouze této výše uvedené chyby) je 44,29 Kč na jednu akcii, což znamená, že správný výsledek ocenění akcie dle ÚOM není 464,68 Kč, ale nejméně 508,97 Kč. Podstatou sporu mezi znalci je skutečnost, zda očištění je možné provést metodou inflačního diferenciálu v situaci, kdy v České republice v roce 2005 neexistovaly veřejně dostupné údaje, ze kterých bylo možné odvodit, jaká byla investorskou veřejností (trhem) očekávaná inflace v České republice v dlouhodobém období (tj. v řádu 10 a více let). Přitom takové údaje v USA k dispozici byly. Skutečnost, že potřebné údaje k dispozici nebyly, potvrzuje také poradce další účastnice Deloitte, který uvádí, že „Znalci si musí být dobře vědomi, že takto dlouhé prognózy inflace se prakticky nevyskytují.“, resp. „K dalšímu dotazu znalec uvádí, že součástí úrokových sazeb je i inflační očekávání s tím, že inflace byla v období od dubna 2005 do začátku roku 2006 pod inflačním cílem. Pro stanovení tržního ocenění je vhodnější rozdíl dvacetiletých swapů. Znalec uvádí, že ve znaleckém posudku vychází z dlouhé časové řady, neboť tato má výhody, využívá maximum množství dat s tím, že skloubí výhodu délky a kvality dat.“ FMV konstatuje, že „... samotné použití úpravy bezrizikové míry výnosnosti v USA o tzv. inflační diferenciál mezi USA a ČR není ekonomicky možné provést kvůli absenci jakýchkoliv veřejně dostupných dat v ČR o předpokládané dlouhodobé inflaci, což je nezbytnou podmínkou pro použití metody kvantifikace bezrizikové míry výnosnosti aktiva v ČR na základě kvantifikace bezrizikové míry výnosnosti aktiva v USA. V podmínkách ČR tak nejsou dodnes a k 15.6.2005 rovněž nebyly k dispozici potřebné údaje o očekávané průměrné míře inflace v dlouhém období. Proto nelze úpravu založenou na inflačním diferenciálu pro ocenění společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. použít!“

Dále vytýkali vady tzv. revizního posudku, jehož vady shrnuli následovně:

- a) v rozporu se zadáním soudu neprověřil správnost výpočtu a stanovení hodnoty protiplnění dle § 183c odst. 5 obchodního zákoníku v posudku, pouze shrnul znalecké posudky dostupné ve spise - ačkoliv je tedy tak posudek nazván, obsahově se o žádný revizní posudek nejedná;
- b) bez zdůvodnění odmítl, ignoroval nebo odmítl s nepravdivým nebo oproti skutečnosti zkresleným zdůvodněním chyby vytčené posudku - tzv. revizní posudek je tedy nepřezkoumatelný;
- c) hodnotil mnohé znalecké posudky založené ve spise jako chybné, aniž by jejich chybnost doložil;
- d) zavádějícím způsobem hodnotí znalecký posudek FMV č. 01/2013: „Posudek VŠE řeší pouze výnosovou hodnotu a má charakter polemiky. Chybí výpočet obvyklé ceny akcie. Posudek nereflexuje posudek VŠE 60832/2007 (pol. č. 35 dále v seznamu - prof. M. Mařík), který ocenil předmětnou akcii na 421 Kč/kus. Není zřejmé, který z uvedených posudků jednoho právního subjektu je ten platný a správný, předpokládáme, že ten komplexní od M. Maříka.“ Posudek FMV vůbec výnosové ocenění neprovádí, vyjadřuje se zejména ke způsobu určení bezrizikové sazby;
- e) zavádějícím způsobem směšuje pojmy tržní ceny, obvyklé ceny a tržní hodnoty. Navrhovatelé uzavřeli, že vzhledem k nepravdivosti a zavádějícímu charakteru mnoha tvrzení uvedených v tzv. revizním posudku jej lze považovat za hrubě zkreslený. V reakci na postup soudu, kdy nepřistoupil ani k zadání opravdového revizního posudku nezaujatým znalcem či alespoň ke konfrontaci stávajících znalců, a nepoužitelnost tzv. revizního znaleckého posudku ÚOM, předložili navrhovatelé znalecký posudek EG č. 28/40- 2014 z 5. 5. 2014, který podrobně analyzuje znalecké posudky předložené účastníky v tomto řízení a vysvětluje, že „hlavní příčinou snížení výsledků ocenění znaleckých posudků, resp. oceňovací zprávy (vypracovaných ÚOM nebo předložených další účastnicí) nejsou skutečnosti, které spočívají zpravidla na volné úvaze znalce, nýbrž logické a početní chyby“. Pokud by soud tento posudek provedl jako důkaz, jen stěží by mohl přijmout závěr, že „přístup každého znalce, zvolení příslušné metody ocenění a upřednostnění určitých kritérií má za následek výše uvedený rozptyl ve znaleckých zjištěních, aniž by bylo možno hodnotit ten který z posudků

za vadný.“ Navrhovatelé uvedli, že trvají na konfrontaci znalců - zástupců ÚOM a doc. Ing. Jaroslava Brady, Dr. a doc. Ing. Karla Brůny, Ph.D. jako zástupců FMV, a sice ohledně klíčové otázky správnosti stanovení bezrizikové výnosnosti v posudcích ÚOM.

A konečně dlouze argumentovali ohledně přiměřenosti nabídnuté ceny hodnotě akcií. Soud v tomto řízení podle názoru navrhovatelů dospěl jednak k nesprávnému skutkovému závěru, že vyplacená kupní cena 456 Kč za akcii byla cenou přiměřenou, neboť s odkazem na tržní principy se pohybovala v rozmezí od 443,25 Kč až 502 Kč a dále k nesprávnému právnímu závěru, neboť i v situaci, kdyby se hodnota akcie pohybovala v uvedeném rozmezí, nebylo možné uzavřít, že cenou přiměřenou hodnotě je částka nižší než horní hranice uvedeného rozmezí, tedy 502 Kč. V tomto konkrétním případě: a) bylo dosaženo prémiové ceny, neboť další účastnice při akvizici cílové společnosti zaplatila České republice za každou akcii 502 Kč; b) průměrná cena za akcii v předcházejících 6 měsících (ve výši 443,25 Kč) byla ovlivněna očekáváními ohledně privatizace cílové společnosti, jak bylo doloženo znaleckým posudkem EG č. 9/11-2013 z 15. 11. 2013, jehož provedení soud zamítl; c) ÚOM jako znalec ustanovený soudem, byť se dopustil závažných pochybení, která výsledek jeho ocenění významně snížila, dospěl k závěru, že nejpravděpodobnější hodnota akcie činí 464,68 Kč, když tato hodnota akcie se nachází v intervalu od 418,22 Kč do 511,15 Kč. Navrhovatelé zdůraznili též význam klíčového rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 160/2006 z 8. 1. 2008. Též akcentovali na základě historického výkladu právní úpravy nabídek převzetí (resp. veřejných návrhů smlouvy do 31. 12. 2000) to, že v čase evidentně rostl význam některých indikátorů hodnoty na úkor jiných: a) do konce roku 2000 platilo, že nabídnutá cena se rovná váženému průměru dosažených v období předchozích 6 měsíců; b) od 1. 1. 2001 do roku 31.3.2008 zákon výslovně uváděl tři kritéria nabídkové ceny: vážený průměr, prémiovou cenu a hodnotu zjištěnou znalcem; c) od 1.4.2008 platí jako minimální nabídková cena prémiová cena. Zvýše uvedeného jednoznačně plyne, že vyplacená kupní cena ve výši Kč 456 za akcii nemohla být cenou přiměřenou hodnotě akcií ve smyslu § 183c obchodního zákoníku účinného v rozhodném období, neboť další účastnice by musela vyplatit nejméně 502 Kč za každou akcii v rámci nabídky převzetí, tedy nejméně stejně jako zaplatila České republice. V obchodním zákoníku uvedená 15% korekce prémiové ceny je protiústavní, neboť ve svém důsledku porušuje ústavně zaručené právo rovnosti vlastnického práva dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Nadto aplikace 15% korekce prémiové ceny je v rozporu i s eurokonformním výkladem obchodního zákoníku podle směrnice o nabídkách převzetí č. 2004/25/ES. Ustanovení § 183c odst. 3 a 5 obchodního zákoníku účinného k rozhodnému dni bylo totiž přijato za účelem transpozice návrhu směrnice o nabídkách převzetí. Lze to dovozovat z bodu 203 důvodové zprávy k zákonu č. 370/2000 Sb. K názoru, že § 183c odst. 3 a 5 obchodního zákoníku účinný k rozhodnému dni byl přijat za účelem transpozice návrhu směrnice o nabídkách převzetí dospěl i Nejvyšší soud ve svém judikátu z 8. 1. 2008 sp. zn. 29 Odo 160/2006. Navrhovatelé akcentovali, že se nikdy nedomáhali přímých účinků směrnice. To, čeho se domáhají, jsou její nepřímé účinky (tedy eurokonformní výklad vnitrostátních předpisů, které je nutno aplikovat již od okamžiku vstupu směrnice v platnost. Ustanovení § 183c odst. 3 a 5 obchodního zákoníku účinné k rozhodnému dni je možno považovat za případ předčasné transpozice směrnice EU 2004/25 o nabídkách převzetí, zejména jejího článku 5, a to konkrétně za případ předčasné transpozice v širším smyslu, a tedy za případ spadající do působnosti jejího nepřímého účinku. Uvedené se nakonec podává i z kontextu rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci VTB-VAB a Galatea, který v bodě 35 uzavřel: „za patřící do působnosti směrnice mohou být považovány nejen vnitrostátní předpisy, jejichž výslovným účelem je provedení této směrnice, ale rovněž od data vstupu v platnost uvedené směrnice vnitrostátní předpisy existující před tímto datem, které mohou zajistit dosažení souladu vnitrostátního práva s touto směrnicí.“

V projednávaném případě to znamená, že české soudy musí interpretovat princip přiměřené ceny dle obchodního zákoníku s ohledem na požadavek rovného zacházení s akcionáři, jehož projevem je, že pokud bylo dosaženo prémiové ceny, nelze v rámci nabídky převzetí zaplatit ostatním akcionářům za akcie nižší než premiovou cenu, tedy méně než 502 Kč za akcii a na podporu tohoto závěru citoval z doplňujícího stanoviska doc. Krále. Dále rozporovali další účastníci namítaný rozsudek ve věci VG Wort, v němž se Soudní dvůr EU zabýval výkladem směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2001/29/ES ze dne 22. 5. 2001 s tím, že dotčená směrnice ve věci VG Wort výslovně zamezuje předsunutí své časové působnosti před okamžik uplynutí transpoziční lhůty. Obdobné omezení předsunutí časové působnosti však směrnice 2004/25/ES o nabídkách převzetí neobsahuje. Směrnice 2004/25/ES totiž neobsahuje vůbec žádné omezení své časové působnosti. Rozsudek ve věci VG Wort proto žádným způsobem nemůže modifikovat závěr vyplývající z rozsudků Soudního dvora EU ve věcech C-81/05 Cordero Alonso, C-2/10 Azienda Agro-Zootecnica Franchini, C-144/04 Mangold, C-555/07 Küçükdeveci a spojených věcech C-261/07 a C-299/07 VTB-VAB a Galatea o tom, že nepřímý účinek (povinnost eurokonformního výkladu) nastává v případech předčasné transpozice již okamžikem vstupu směrnice v platnost.

Další účastnice se též vyjádřila podáním ze dne 4. května 2016 ke společnému vyjádření navrhovatelů A) i B) ze dne 29.2.2016. Ohledně postupu při předání doplňujících informací a podkladů ÚOM dne 13. 2. 2009 mezi zástupci ÚOM a Ing. Jurajem Šedivým uvedla, že předmětná schůzka proběhla na základě usnesení Městského soudu v Praze č.j. 30 Cm 20/2006-269 ze dne 23. 1. 2009, kterým soud výslovně uložil Ing. Šedivému a ÚOM povinnost uskutečnit ve lhůtě 15 dnů společné jednání za účelem předání doplňujících informací a pořídit z něj zápis, který bude následně předložen soudu. Takový postup je plně v souladu s § 127 odst. 4 o.s.ř. O průběhu schůzky byl vedle písemného zápisu (nad rámec povinností uložených soudem) pořízen i audiozáznam. Z obou těchto podkladů poté prokazatelně vyplývá, že právní zástupkyně dalšího účastníka se celé schůzky účastnila pouze pasivně v roli zapisovatelky, nepředávala zástupcům ÚOM žádné dokumenty, nekladla zástupcům ÚOM ani Ing. Šedivému žádné otázky a k diskutované problematice a dokumentům předávaným Ing. Šedivým zástupcům ÚOM se vůbec nevyjadřovala. Navrhovatelé odkázali na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1012/07 ze dne 16. 10. 2008 týkající se povinnosti umožnit účastníkům řízení účast při místním šetření (ohledání nemovitosti) za účelem ocenění převáděných nemovitostí dle § 130 odst. 2 o.s.ř. Další účastnice zdůraznila, že Ústavní soud se v citovaném rozhodnutí odklonil od jím dříve formulovaného obecného pravidla, že prohlédnutí či ohledání konkrétní věci znalcem nelze vůbec považovat za ohledání ve smyslu § 130 odst. 2 o.s.ř. (které je oprávněn provádět pouze soud). Toto obecné pravidlo přitom Ústavní soud aplikoval i v judikatuře navazující na rozhodnutí citované navrhovateli, a to včetně samotného prvního senátu (srov. rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 2405/11 ze dne 29. 5. 2012). Dle Ústavního soudu poté u takových přípravných úkonů znalce (probíhajících typicky podle § 127 odst. 4 o.s.ř.) není vůbec nutné zajistit přítomnost účastníků řízení, a pokud se tohoto úkonu účastní pouze jeden z účastníků, nejedná se o zásah do práv další účastnice (a to i přesto, že znalece s předstihem výslovně požádal, aby mu byla umožněna účast). Ohledně transpozice směrnice další účastnice uvedla, že rozhodné znění § 183c odst. 3 a 5 ObchZ ve vztahu k určení nabídkové ceny nabylo účinnosti již ke dni 1. 1. 2001, zatímco směrnice byla přijata až 21. 4. 2004. Skutečnost, že ČR nepovažovala aplikovatelnou úpravu nabídek převzetí dle ObchZ (včetně § 183c odst. 3 a 5 ObchZ) za transpozici čl. 5 směrnice (která byla sama přijata až o více než tři roky později, přičemž její transpoziční lhůta uplynula dokonce až dne 20. 5. 2006, tj. po více než pěti letech), výslovně potvrdilo i Ministerstvo spravedlnosti jakožto gestor provedení směrnice do českého právního řádu v dopise č.j. 9/2006-OEU-SP/16 ze dne 15. 6. 2006. V něm se vyjádřilo k aktuálnímu

stavu transpozice směrnice a uvedlo, že směrnice je v právním řádu ČR transponována částečně. Ve srovnávací tabulce přiložené k tomuto dopisu je přitom ve vztahu ke všem odstavcům čl. 5 směrnice výslovně uvedena poznámka „NT“ značící, že v dané době (tj. ve stavu k červnu 2006) tato ustanovení nebyla do českého právního řádu dosud transponována. Oba uvedené dokumenty byly další účastníci do spisu založeny na soudním jednání konaném dne 30. 9. 2013. Jak dále správně uvedl i Městský soud v Praze na str. 17 napadeného rozhodnutí, za vzájemně neslučitelnou se směrnicí označovala úpravu § 183c ObchZ i odborná literatura v době bezprostředně po uplynutí transpoziční lhůty v roce 2006. Transpozice čl. 5 směrnice byla zajištěna až zákonem č. 104/2008 Sb., o nabídkách převzetí, účinným od 1.4.2008, kterým byla vytvořena zcela nová právní úprava zohledňující mimo jiné i požadavky směrnice ohledně prémiové ceny, jež plně nahradila úpravu dosavadního § 183c ObchZ. Uvedené skutečnosti potvrzuje i důvodová zpráva k tomuto zákonu, v níž zákonodárce výslovně uvedl, že: „Přípravné legislativní práce na transpozici směrnice [tj. směrnice č. 2004/25/ES o nabídkách převzetí] do českého právního řádu byly zahájeny již v roce 2004. [pozn.: tj. více než 3 roky po nabytí účinnosti aplikovatelného znění § 183c ObchZ]. Byly zvažovány v zásadě dvě alternativy transpozice, a to buď další novelizace obchodního zákoníku, nebo přijetí nového samostatného zákona o nabídkách převzetí. V průběhu přípravy transpozice se bylo nutné vypořádat s několika zásadními otázkami, jejichž řešení nebylo vždy snadné najít. Tyto problémy však spolu s přerušením činnosti Poslanecké sněmovny Parlamentu v souvislosti s volbami v roce 2006 měly za následek, že směrnice dosud nebyla transponována. Implementační lhůta směrnice uplynula 20. května 2006. Předčasnou transpozici směrnice v žádném případě nelze dovozovat z důvodové zprávy k zákonu č. 370/2000 Sb., kterým byl do ObchZ vložen § 183c v rozhodném znění, jak činí navrhovatelé v bodě 33 společného vyjádření. V předmětné důvodové zprávě je totiž uvedeno, že: „Při úpravě nabídky převzetí byla plně respektována pravidla návrhu Třinácté směrnice o nabídce převzetí a vzorem jejího promítnutí do českého právního řádu byl rakouský zákon o převzetí ze 14. 8. 1998, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 1999“ Odkazovaný návrh tzv. Třinácté směrnice však nebyl nikdy přijat. V době vzniku zákona č. 370/2000 Sb. (a důvodové zprávy k tomuto zákonu) nadto tento návrh vůbec neobsahoval ustanovení o stanovení spravedlivé ceny na úrovni ceny prémiové, jehož se přitom dovolávají navrhovatelé, což správně zdůraznil i Městský soud v Praze na str. 17 napadeného rozhodnutí. To ostatně jasně vyplývá i z předmětné důvodové zprávy, v níž je v této souvislosti uvedeno: „Návrh Třinácté směrnice výslovně nestanoví, podle jakých kritérií musí být cena stanovena, pouze obsahuje požadavek ceny přiměřené...“ Podle této důvodové zprávy je prémiová cena pouze jedním z aspektů, k nimž se při stanovení nabídkové ceny má přihlížet (nikoliv jediným a rozhodujícím aspektem). Další účastnice se vyjádřila též k navrhovateli odkazované judikatuře týkající se problematiky vytěsnění tak, že k problematice vytěsnění není na posuzovanou věc aplikovatelná a nadto ani nesvědčí ve prospěch závěrů navrhovatelů o aplikaci eurokonformního výkladu. Dále uvedla, že eurokonformní výklad směrnice dle judikatury SD EU je možný až po uplynutí transpoziční lhůty směrnice. K problematice bezrizikové sazby další účastnice uvedla, že ta byla v předcházejícím průběhu řízení opakovaně detailně řešena, a to včetně konfrontace znaleců ÚOM s jejich závěry při výsleších před soudem. Správnost postupu ÚOM při aplikaci nulového inflačního diferenciálu (a naopak jednoznačná pochybení v závěrech znaleckých posudků předložených navrhovateli) potvrdil i znalecký posudek společnosti Deloitte č. 199-2013 ze dne 6. 9. 2013. Další účastnice navrhla, aby odvolací soud „odvolání navrhovatele A i B podle § 219 o.s.ř. zamítl“ a napadené rozhodnutí potvrdil.

Vrchní soud v Praze jako odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání navrhovatelů A) a B) jsou důvodná.

Podle čl. II bod 2 zákona č. 293/2013, jímž byl s účinností od 1.1.2014 novelizován občanský soudní řád, se pro řízení zahájená před nabytím účinnosti tohoto zákona použije občanský soudní řád ve znění účinném do 31.12.2013.

Právní poměry vzniklé přede dnem 1.1.2014 řídí se dosavadními právními předpisy (oddíl I § 3028 odst. 3 přechodných ustanovení zák.č. 89/2012 Sb.), zde občanským zákoníkem č. 40/1964 Sb. (dále obč. zák.) a obchodním zákoníkem č. 513/1991 Sb. (dále obch. zák.). Vzhledem k datu uskutečnění povinné nabídky převzetí (30.7.2005 – 19.9.2005) posuzoval odvolací soud věc podle znění obchodního zákoníku v této rozhodné době (od 1.5.2004 do 7.3.2006). Není-li dále uvedeno jinak, pak citace obchodního zákoníku odpovídají jeho znění v uvedené rozhodné době.

Ponejprv se odvolací soud zabýval námitkou podjatosti soudce JUDr. Radima Novotného. Dle § 14 odst. 1 o.s.ř. soudci a přísedící jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Dle odst. 4 téhož zákonného ustanovení důvodem k vyloučení soudce (přísedícího) nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce (přísedícího) v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Poměr soudce a přísedícího k věci lze přirovnat k osobnímu právnímu zájmu na řešení daného případu. Platí, že nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci (*nemo iudex in causa sua*). Důvod vyloučení by tak byl konstatován například tehdy, pokud by soudce rozhodující předmětnou věc byl sám účastníkem řízení, nebo v případě, že by meritorním či procesním rozhodnutím soudu mohl být dotčen ve svých právech. Vyloučení nastává *ex lege* pochopitelně i u soudce, který získal o skutkovém základu věci poznatky jiným způsobem, než ze studia soudního spisu nebo dokazováním v průběhu jednání (např. jako svědek vnímal skutečnosti důležité pro rozhodnutí). Jde-li o zákonem formulovaný důvod vyloučení soudce v podobě poměru k účastníkům nebo k jejich zástupcům, nabízí se zejména příbuzenský či jiný blízký vztah, ať už se bude jednat o vazby přátelské, nepřátelské, nebo jinak se dotýkající osobní či majetkové sféry (obou sfér) rozhodujícího soudce. Tento závěr je ostatně v souladu i s judikaturou Nejvyššího soudu. Nejvyšší soud se ohledně této problematiky vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 3. dubna 2012, sp.zn. 30 Cdo 725/2011, ve kterém výslovně uvedl, že: „Poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci. Tak je tomu v případě, kdy soudce sám by byl účastníkem řízení, ať na straně žalobce či na straně žalovaného, nebo v případě, že by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech (např. kdyby jinak mohl být vedlejším účastníkem). Vyloučen je také soudce, který získal o věci poznatky jiným způsobem, než z dokazování při jednání (např. jako svědek vnímal skutečnosti, které jsou předmětem dokazování). Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům pak může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem (srov. § 116 obč. zák.), jemuž na roveň může v konkrétním případě stát vztah přátelský či naopak nepřátelský. V úvahu přichází i vztah ekonomické závislosti, např. v souvislosti s vědeckou či jinou publikační činností soudce, v souvislosti se správou vlastního majetku soudce apod.“. Důvodem k vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci nejsou podle výslovné dikce § 14 odst. 4 o.s.ř. výhrady proti soudcovu postupu v řízení, ani námitky obsahově se dotýkající soudcovy rozhodovací činnosti. Jinak vyjádřeno, pro vyslovení podjatosti soudce nemá význam samotné pochybení v rámci vedení

občanskoprávního procesu (vada řízení) nebo při hodnocení důkazních materiálů (excesivní hodnocení důkazů), ani nesprávný názor na pro věc zásadní právní otázku (nesprávné právní posouzení případu). V daném případě se rozhodující soudce JUDr. Radim Novotný k námitkám vyjádřil dne 4. července 2014 tak, že se necítí být podjatý, nemá žádný poměr k věci, k účastníkům ani k jejich zástupcům.

Dle § 15b odst.1 o.s.ř. k rozhodnutí o námitce podjatosti soud věc předloží s vyjádřením dotčených soudců (přisedících) svému nadřízenému soudu. V řízení lze zatím učinit jen takové úkony, které nesnesou odkladu. Dle druhého odstavce téhož paragrafu ustanovení odstavce 1 neplatí, byla-li námitka uplatněna před nebo v průběhu jednání, při němž byla věc rozhodnuta, a má-li soud za to, že námitka není důvodná.

Z druhého odstavce § 15b o.s.ř. vyplývá, že k "postoupení" námitky podjatosti nadřízenému soudu k vyřízení nedojde, byla-li vznesena před nebo v průběhu ve věci nařízeného soudního jednání, v rámci kterého byla věc in meritum současně rozhodnuta - za předpokladu, že soud návrh na vyloučení soudce nepovažoval za důvodný. Pokud účastník řízení uplatní námitku podjatosti před nařízeným jednáním soudu o věci samé (nebo přímo na soudním jednání), má sám rozhodující soudce pravomoc posoudit důvodnost námitky podjatosti. Má-li za to, že námitka podjatosti není důvodná, nemá pak povinnost předložit věc nadřízenému soudu k rozhodnutí o vyloučení nebo nevyloučení soudce. To platí za podmínky, že bylo na nařízeném jednání rozhodnuto ve věci samé. Právní úprava cílí k zachování zásady hospodárnosti občanskoprávního řízení, aby soud mohl ve věci rozhodnout, tj. aby námitka podjatosti nebyla účastníky řízení zneužívána nebo nevytvářela překážku pro rozhodnutí soudu o věci, nejsou-li pro vyloučení soudců dány zákonné důvody. Postup, kdy by samosoudce nebo předseda senátu byl nucen odročit soudní jednání na jiný den, ač námitka podjatosti byla podána nedůvodně nebo účelově a soud předvolal na jednání účastníky i svědky, by nebyl v souladu se zásadami rychlosti a hospodárnosti řízení. O námitce podjatosti je soudem na nařízeném jednání jistou formou rozhodováno, neboť má – li ji soud za nedůvodnou, jedná dále a meritorně rozhodne. Má – li ji naopak za důvodnou, není oprávněn jednat dále a věc předloží svému nadřízenému soudu k rozhodnutí o námitce. Konečné rozhodnutí o vyloučení nebo nevyloučení soudce je však otázkou spadající podle § 16, věta první o.s.ř. do příslušnosti nadřízeného soudu. Jinak vyjádřeno účastník řízení nemůže být zkrácen na svých právech v důsledku rozhodnutí případně podjatého soudce, neboť k posouzení této otázky nadřízeným soudem dojde v každém případě, lhostejno zda separátně v důsledku předložení věci k rozhodnutí o námitce podjatosti či až v rámci podaného odvolání, kdy se odvolací soud (coby nadřízený soud) musí s touto otázkou zabývat a vypořádat. V daném případě se dále rozhodující soudce JUDr. Radim Novotný k námitkám vyjádřil tak, že vzhledem k tomu, že námitka byla vznesena před nařízeným jednáním dne 22. května 2014, postupoval dle § 15b odst.2 o.s.ř.

Ohledně vznesených námitek podjatosti soudce odvolací soud uvádí, že nejsou důvodné. V námitkách uvedené skutečnosti nezakládají žádný zákonný důvod k vyloučení soudce pro jeho podjatost, jak vyplývá z ustanovení § 14 odst. 1 o.s.ř. a i judikatury Nejvyššího soudu (viz výše citovanou část rozhodnutí NS). Zákon totiž stanoví přímo výslovně (§ 14 odst. 4 o.s.ř.), že důvodem k vyloučení soudce (přisedícího) nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci a právě vznesené námitky spočívají výhradně v namítaném postupu soudce v řízení. Prvně je namítáno jeho vypořádání se se vznesenou námitkou podjatosti vůči znalci a dále jeho postup v řízení spočívající v tom, že na jednání dne 28. listopadu 2013 se soudce JUDr. Radim Novotný dotázal pouze přítomného zástupce znaleckého ústavu Expert Group s.r.o., zda si s přítomným zástupcem

navrhovatele A) týká, přičemž obdobný dotaz přítomným zástupcům znaleckých ústavů, jejichž znalecké posudky k důkazu předkládala další účastnice, JUDr. Radim Novotný nepoložil a ani nezjišťoval jejich vztah k další účastnici, příp. jejím zástupcům. Soudce JUDr. Radim Novotný se k tomu vyjádřil tak, že předmětný dotaz učinil z důvodu, že na předcházejícím jednání dne 30. září 2013 vyhodnotil obsah komunikace zejména před jednací síní mezi těmito osobami za kamarádský, nikoliv za vztah mezi osobou advokáta a znalce. Dle názoru odvolacího soudu tomuto postupu nelze ničeho vytknout. Odvolací soud tedy uzavírá, že neshledal na straně rozhodujícího soudce JUDr. Radima Novotného žádný ze zákonných důvodů svědčících o případné podjatosti dotčeného soudce.

Co se týká navrhovatelí namítaného pochybení, že věc nebyla k rozhodnutí o námitce podjatosti předložena nadřízenému soudu, tj. Vrchnímu soudu v Praze, tak odvolací soud uvádí, že navrhovatelé A) i B) zcela opomíjí výjimku zakotvenou v § 15b odst. 2 o.s.ř., podle níž se právě o takovou situaci v daném případě jedná. Navrhovatelé A) i B) uplatnili námitku podjatosti soudce ve svých podáních datovaných shodně ke dni 16. 5. 2014, tedy pouhých 6 dní před jednáním konaným u Městského soudu v Praze dne 22. 5. 2014, v jehož průběhu bylo vyhlášeno napadené rozhodnutí ve věci samé. Městský soud v Praze tedy postupoval zcela v souladu se zásadou hospodárnosti řízení a výše citovaným ustanovením § 15b odst. 2 o.s.ř., když nepostoupil otázku podjatosti Vrchnímu soudu v Praze již před jednáním nařízeným na den 22. 5. 2014, resp. když na tomto jednání provedl zbylé procesní úkony a vydal rozhodnutí ve věci samé. V opačném případě by došlo ke zbytečnému prodloužení řízení a neúčelnému oddálení vydání meritomího rozhodnutí, které nebylo v zájmu žádného z účastníků řízení. V souladu se zákonným postupem soudu prvního stupně bylo, že soudce na začátku jednání dne 22. 5. 2014 poznamenal, že spis bude po ukončení tohoto jednání předložen spolu s vyjádřením k námitce podjatosti nadřízenému Vrchnímu soudu v Praze. Z této poznámky vyplývá, že soudce od počátku jednání v zájmu procesní ekonomie řízení zamýšlel uplatnit postup podle § 15b odst. 2 o.s.ř. s tím, že pokud by se mu při jednání nepodařilo věcně rozhodnout, postoupil by spis k rozhodnutí o námitce podjatosti Vrchnímu soudu v Praze. Odvolací soud tedy uzavírá, že ani ohledně nepředložení věci k rozhodnutí o námitce podjatosti vznesené před jednáním neshledal žádné pochybení, když soud prvního stupně postupoval v souladu s § 15b odst. 2 o.s.ř.

Podle § 183b odst.1, věta první obč.zák. (ve znění platném ke dni povinné nabídky převzetí) jsou-li účastnické cenné papíry cílové společnosti kótované, je akcionář, který získá buď sám nebo společně s jinými osobami jednáním ve shodě podíl na hlasovacích právech, který mu umožňuje ovládnutí společnosti, povinen do 60 dnů ode dne, který následuje po dnu, v němž akcionář tento podíl získá nebo překročí, učinit nabídku převzetí všem vlastníkům účastnických cenných papírů cílové společnosti.

Podle § 183c odst. 3 obč.zák. (ve znění platném ke dni povinné nabídky převzetí) cena nebo směnný poměr uvedené v povinné nabídce převzetí musí být přiměřené hodnotě účastnických cenných papírů. Při stanovení ceny pro účely povinné nabídky převzetí při ovládnutí společnosti se přihlédne k váženému průměru z cen, za něž byly uskutečněny obchody s těmito cennými papíry v době 6 měsíců před vznikem povinnosti učinit nabídku převzetí, které byly evidovány osobou oprávněnou k vedení centrální evidence cenných papírů podle odstavce 4 (dále jen „průměrná cena“). Jestliže akcionář nebo osoba jednající s ním ve shodě nabyla v posledních 6 měsících cenné papíry, které jsou předmětem nabídky převzetí, za cenu vyšší, než je průměrná cena (dále jen „prémiová cena“), nesmí být cena navrhovaná v nabídce převzetí nižší než prémiová cena snižená až o 15%, jestliže stanovy

tuto odchylku nevylučují nebo nezprísňují. Takto snížená prémiová cena nesmí být nižší než průměrná cena.

V souladu s § 183c odst.5 obch.zák. (ve znění platném ke dni povinné nabídky převzetí) přiměřenost ceny nebo směnného poměru cenných papírů při povinné nabídce převzetí musí být doložena posudkem znalce. Přestože cena v povinné nabídce převzetí nebyla přiměřená, je smlouva platná. Ten, kdo takovou nabídku převzetí přijal, je oprávněn domáhat se doplacení rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a přiměřenou cenou. Soudní rozhodnutí, jímž se přiznává právo na doplacení tohoto rozdílu, je co do základu přiznaného práva pro navrhovatele závazné i vůči ostatním osobám, které nabídku převzetí přijaly.

V první řadě se odvolací soud vypořádal s poukazy účastníků na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 29 Cdo 4961/2009 ze dne 16.12.2009 a dále pak s usnesením téhož soudu sp.zn. 29 Cdo 3164/2010 ze dne 31.5.2011. V prvním ze jmenovaných rozhodnutí Nejvyšší soud konstatoval toliko a jen následující : „Namítá-li dovolatel rozpor vnitrostátní právní úpravy vytěsnění menšinových akcionářů se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/25/ES ze dne 21. dubna 2004 o nabídkách převzetí (Úřední věstník Evropské unie L 142, 30.4.2004, s. 12—23, zvláštní vydání v českém jazyce: kapitola 17, svazek 2, s. 20 – 31), přehlíží, že lhůta k její transpozici uplynula až 20. května 2006 (srov. článek 21 směrnice), tudíž až po konání napadené valné hromady. Navíc projednávaná věc - v níž nejde o posouzení práva výkupu cenných papírů obchodovaných na regulovaném trhu, realizovaného hlavním akcionářem po ukončení lhůty pro přijetí nabídky převzetí - nespadá ani do věcné působnosti označené směrnice. Proto není důvodu připustit dovolání ani k posouzení této námítky“. Ve druhém jmenovaném rozhodnutí uvedl prakticky totéž, viz. : „V projednávané věci Nejvyšší soud neshledal důvod pro připuštění dovolání pro položení předběžné otázky Soudnímu dvoru k výkladu Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/25/ES ze dne 21. dubna 2004 o nabídkách převzetí (Úřední věstník Evropské unie L 142, 30.4.2004, s. 12-23, zvláštní vydání v českém jazyce: kapitola 17, svazek 2, s. 20-31), neboť jednak lhůta k její transpozici uplynula až 20. května 2006 (srov. článek 21 směrnice), tudíž až po konání napadené valné hromady, a jednak projednávaná věc ani nespadá do věcné působnosti označené směrnice, neboť v ní nejde o posouzení práva výkupu cenných papírů obchodovaných na regulovaném trhu, realizovaného hlavním akcionářem po ukončení lhůty pro přijetí nabídky převzetí“. V obou případech tak nešlo o situaci, kdy by se akcionář domáhal doplacení rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a přiměřenou cenou podle § 183c odst. 5 obch.zák., když nešlo „o posouzení práva výkupu cenných papírů obchodovaných na regulovaném trhu, realizovaného hlavním akcionářem po ukončení lhůty pro přijetí nabídky převzetí“. Nejvyšší soud se tak vůbec nezabýval možností či nemožností eurokonformního výkladu ust. § 183c obch.zák., jak se jím zabývá odvolací soud v dané věci. Konstatování, že „lhůta pro transpozici Směrnice uplynula až 20.5.2006“ ve vztahu k valné hromadě, jež se konala před tímto datem může maximálně implikovat závěr o tom, že na Nejvyšším soudem rozhodovaný případ Směrnice nedopadala. Proto pak Nejvyšší soud dospěl k závěru o nedůvodnosti připuštění dovolání pro položení předběžné otázky Soudnímu dvoru k výkladu Směrnice. To ovšem v daném případě není předmětem úvah účastníků předmětného řízení a odvolacího soudu v něm. Odvolací soud je zajedno jak s další účastníci, tak ostatně i s navrhovateli A) a B) – odvolateli v tom, že v dané věci nejde o přímé použití Směrnice, a to právě vzhledem k tomu, že tato Směrnice byla v rozhodné době činěné veřejné nabídky převzetí sice už účinná, nicméně pro Českou republiku ještě neuplynula lhůta pro její transpozici do českého právního řádu (ta uplynula dne 20.5.2006, jak i konstatoval Nejvyšší soud). Otázkou mezi účastníky spornou nicméně je, zda mají být ustanovení českého práva,

tedy především ust. § 183c obch.zák. vykládána tzv. eurokonformně, tedy s ohledem na Směrnici a její požadavky, či nikoli. Ohledně této otázky dospívá odvolací soud ke kladné odpovědi, tedy že je nutné při výkladu ust. § 183c obch.zák. přihlídnout ke Směrnici, jež v rozhodné době platila (byla účinná), i když ještě neuplynula lhůta pro její transpozici. Uplynula-li by tato lhůta, nebylo by pochyb o tom, že k ustanovením českého práva jsoucím v rozporu se Směrnici by se nepřihlíželo. Nepřihlíželo by se tak ke způsobu stanovujícímu cenu navrhovanou v povinné nabídce převzetí podle § 183c odst. 3 poslední věta obch.zák. Nepřihlíželo by se tudíž ani k části řečeného ustanovení umožňujícího snížení této ceny v nabídce převzetí až o 15%, když to je v rozporu především s čl. 5 odst. 4 Směrnice – nabídka nesmí být nižší, než nejvyšší cena zaplacená za cenné papíry nabyté předkladatelem nabídky. Ve smyslu nálezu Ústavního soudu III.ÚS 1996/13 je požadavek tzv. eurokonformního výkladu národního práva v souladu s čl. 4 odst.3 Smlouvy o Evropské unii a judikaturou Soudního dvora EU v judikatuře Ústavního soudu považován za princip, podle kterého mají být národní právní předpisy interpretovány. Byť se tedy v daném případě Směrnice neuplatní přímo, je povinností soudu přihlídnout k ní při výkladu vnitrostátní právní úpravy - § 183c obch.zák.

Pokud jde o rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 29 Odo 160/2006 ze dne 8.1.2008, pak nelze přehlédnout, ba naopak je nutné zohlednit, že toto rozhodnutí řešilo situaci „jak vykládat ust. § 183c obch.zák. ve znění platném ke dni 10.11.2001“, tedy nikoli ust. § 183c obch.zák. ve znění od 1.1.2002 do 31.3.2006, tedy v rozhodném znění. Na straně druhé ovšem již tehdy ust. § 183c odst.3 obch.zák. (ve znění účinném od 1.1.2001 do 30.12.2001) obsahoval právní úpravu, podle které „cena nebo směnný poměr uvedené v povinné nabídce převzetí musí být přiměřené hodnotě akcií. Při stanovení ceny pro účely povinné nabídky převzetí při ovládnutí společnosti se přihlídnou k váženému průměru z cen, za něž byly uskutečněny obchody těmito cennými papíry v době 6 měsíců před vznikem povinnosti učinit nabídku převzetí, které byly evidovány Střediskem cenných papírů podle odstavce 4 (dále jen "průměrná cena"). Jestliže akcionář nebo osoba jednající s ním ve shodě nabyla v posledních 6 měsících cenné papíry, které jsou předmětem nabídky převzetí, za cenu vyšší, než je průměrná cena (dále jen "prémiová cena"), nesmí být cena navrhovaná v nabídce převzetí nižší než prémiová cena snížená až o 15 %, jestliže stanovy tuto odchylku nevylučují nebo nezpříšňují. Takto snížená prémiová cena nesmí být nižší než průměrná cena“. Obsahoval tedy v § 183c odst.3 obch.zák. právní úpravou shodnou se zněním od 31.12.2001 do 31.3.2006, tedy v době rozhodné pro danou věc. Podle citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu „třebaže požadavky směrnice dosud nejsou do českého práva transponovány a v době vzniku povinnosti ještě nebyly ani přijaty, Nejvyšší soud se domnívá, že podpůrně je nutno k nim přihlížet alespoň v rámci interpretace tehdy účinné právní úpravy, když jejím hlavním cílem bylo zajištění souladu s tehdejšími zněním návrhu směrnice“. Z uvedeného tedy vyplývá, že měl-li by soud k úpravě Směrnice přihlížet ještě dokonce před jejím přijetím, tím spíše tak musí činit v době, kdy Směrnice již přijata byla, byla platná a účinná a toliko jen ještě neuplynula lhůta pro její transpozici do českého práva. Ust. § 183c obch.zák. v rozhodném znění je tak třeba i z uvedených důvodů vykládat tzv. eurokonformně.

Eurokonformní výklad není v rozporu ani se zásadou předvídatelnosti, jak je namítáno další účastníci. Argument, že navrhovatel povinné nabídky převzetí vycházel z tehdy platné právní úpravy a nikoli ze Směrnice, jíž dosud neuplynula lhůta pro její transpozici do vnitrostátního práva, pročež nemohl předvídat, že by měl učinit nabídku ve výši dané Směrnici je lichý i ve světle následujících příkladů. Česká právní úprava, především Obchodní zákoník ve znění od 1.1.1992 do 2.6.2005 vůbec neobsahoval právo výkupu účastnických cenných papírů (tzv. „squeeze out“), jež bylo uzákoněno až s účinností od

3.6.2005 (§ 183i - 183n obch.zák.). Přesto však se tato možnost tzv. squeeze outu vztahovala též i na akcionáře, kteří nabyli svých akcií přede dnem, kdy zákon možnost přechodu akcií minoritních akcionářů na majoritního akcionáře v rámci práva jeho výkupu ponejprv umožnil. Jinak řečeno, tzv. squeeze out – „vytěsnění“ dopadl i na akcionáře, kteří, když se řídili stávající právní úpravou, jež jejich „vytěsnění“ nepřipouštěla, nabyli v důvěře v platnou právní úpravu příslušné akcie. Takovouto zřejmě „nepravou retroaktivitu“ potvrdil též i Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 56/05, a na svých závěrech setrval i v dalších svých rozhodnutích. Přitom srovnáno s danou věcí i u tzv. squeeze outu jej Směrnice „předvídala“ viz. čl. 15 Směrnice (u Směrnice uplynula lhůta pro transpozici až 20.5.2006), před uplynutím této lhůty byla přijata vnitrostátní právní úprava tzv. squeeze out připouštějící. Přitom se nutnost podřídit se § 183i a násl. obch.zák. resp. i čl. 15 Směrnice platila též pro akcionáře, kteří se jimi stali v době, kdy směrnice ještě nebyla vůbec přijata, v době, kdy byla přijata a nebyla účinná, v době, kdy ještě nebyla transponována i v době, kdy transponována byla. Zákonodárcem i Ústavním soudem tak bylo fakticky dovozeno, že byť tyto akcionáři nemohli předvídat, že mohou být vytěsněni (když v době, kdy se jimi stali tato možnost ještě v právních předpisech neexistovala či tyto právní předpisy nebyly platné či účinné), musí toto strpět a řídit se příslušným zákonem a potažmo i Směrnicí. Neobstojí tudíž argumenty další účastníce, že nemohla předvídat, že se musí řídit ohledně povinné nabídky převzetí Směrnicí resp. že se musí řídit ust. § 183c odst. 3 obch.zák. vyloženým eurokonformně. Tedy vyloženým tak, že není možné diskriminační, excesivní snížení prémiové ceny. Navíc, když možnost tohoto snížení, tedy možnost vyloučit odchylku ve stanovách, je opět v rukou navrhovatele nabídky převzetí coby majoritního akcionáře resp. ovládající osoby. Dalším příkladem je ust. § 3030 zákona č. 89/2012 Sb. (občanský zákoník), podle něž „i na práva a povinnosti, která se posuzují podle dosavadních právních předpisů, se použijí ustanovení části první hlavy I.“. Ustanovení § 1 – 14 o.z. se tak použijí též na právní vztahy, které vznikly dříve, než občanský zákoník nabyl účinnosti, na vztahy vzniklé před 1.1.2014. Ačkoli tedy účastníci právních vztahů vzniklých před 1.1.2014 nemohli předvídat, že se tyto jejich vztahy vzniklé za určité právní situace budou řídit právní úpravou v době jejich vzniku neexistující, stalo se tak a touto úpravou se jejich vztahy řídí. Přitom v daném případě v době, kdy navrhovatel činil povinnou nabídku převzetí již byla Směrnice platná a účinná a minimálně eurokonformní výklad ustanovení § 183c obch.zák. tak byl plně předvídatelný.

Zásadní otázkou pro danou věc je, zda lze v rámci tzv. eurokonformního výkladu ust. § 183c odst.3 obch.zák. vyjít z tzv. prémiové ceny snížené až o 15%, jestliže stanovy tuto odchylku nevykládají nebo nezpřísňují, či nikoli, tedy zda se možnost snížení prémiové ceny vůbec neuplatní (jak tomu ostatně odpovídá následná právní úprava v Zákoně o nabídkách převzetí č. 104/2008 Sb. účinném od 1.4.2008). Odpovědí je, že excesivní a diskriminační výjimka z principu daného Směrnicí jakož i následnou právní úpravou použita být nemá potud, že jednostranné snížení prémiové ceny uvedené v nabídce převzetí není možné. Směrnice takové snížení nepřipouští. Nepřipouští je ani judikatura viz. rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 29 Odo 160/2006 ze dne 8.1.2008, podle něž „účelem právní úpravy povinné nabídky převzetí při ovládnutí cílové společnosti....je zajistit minoritním akcionářům likviditu cenných papírů dotčených provedeným či podíleným ovládnutím a umožnit jim tak snadný výstup z jejich investice..... za podmínek....které také respektují zásadu rovnosti akcionářů, když navrhovatel musí nabídnout všem akcionářům (nemají-li se ocitnout v horším právním postavení) alespoň cenu, již se v rozhodné době zavázal uhradit jinému akcionáři či jiným akcionářům (princip prémiové ceny)“. Nemožnost snížení prémiové ceny kromě nutného eurokonformního výkladu tak vyplývá ze zásady rovnosti akcionářů, když všechna ustanovení obchodního zákoníku je třeba vykládat v souladu s touto zásadou. Tato zásada je obsažena nejen ve Směrnicí (např. čl. 3 odst. 1 Směrnice), ale v základní rovině

akcionářských práv. Obecně je zakázáno zneužití většiny stejně jako menšiny hlasů ve společnosti (§ 56a odst. 1 obch.zák.). U akciové společnosti podle § 155 odst.7 obch.zák. nestanoví-li obchodní zákoník jinak, musí být s akciemi téhož druhu spojena stejná práva; akciová společnost musí zacházet za stejných podmínek se všemi akcionáři stejně. Rovnost akcionářů je vyjádřena též i v ustanoveních § 183c obch.zák. viz. např. § 183c odst. 5 obch.zák., podle něž je soudní rozhodnutí, jímž se přiznává právo na doplacení rozdílu, je co do základu přiznaného práva pro navrhovatele závazné i vůči ostatním osobám, které nabídku převzetí přijaly. Mezi navrhovatelem povinné nabídky a jejími adresáty je kromě tohoto i vztah silnější a slabší strany, jež reflektuje zákon právě poměrně kogentní úpravou povinné nabídky převzetí viz. § 183b i § 183c obch.zák., reflektuje jej i Směrnice. Zákonný princip dávající „více práv“ resp. odpovídající práva slabší straně je patrný např. z ust. § 183c odst. 2 obch.zák., když „odvolání povinné nabídky převzetí je nepřípustné a po uveřejnění ji lze měnit pouze tak, že bude pro zájemce výhodnější“. Patrný je též ze speciální úpravy možného soudního přezkumu dle § 183c odst. 5 obch.zák.

Možnost snížení nabídkové ceny pod prémiovou cenu je možné připustit jen za souhlasné vůle k takovému snížení dotčeným akcionářem či akcionáři. Vůle připustit snížení ovšem nevyplyvá ze samotného uzavření smlouvy na základě povinné nabídky převzetí, leč musela by být ve smlouvě explicitně uvedena resp. ze smlouvy by takováto souhlasná vůle se snížením nabídkové ceny oproti ceně prémiové musela vyplývat. To není daný případ. Pakliže tedy není dán souhlas osoby převádějící akcie na základě povinné nabídky převzetí, je z hlediska principu rovnosti akcionářů třeba vycházet z toho, že se tím, kdo povinnou nabídku převzetí činí musí dostat těm, kteří ji přijímají, minimálně stejné ceny, za jakou sám navrhovatel nabyl akcie na základě nichž mu povinnost povinné nabídky převzetí vznikla. To ovšem platí jen jestliže v řízení o doplacení rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a přiměřenou cenou nebylo prokázáno, že přiměřená hodnota účastnických cenných papírů je vyšší, než cena prémiová. Tak tomu bylo v daném případě.

Ohledně pravidel pro doplacení rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a přiměřenou cenou podle § 183c odst. 5 obch.zák. odvolací soud uvádí následující. To, že ze zákona se sice „při stanovení ceny pro účely povinné nabídky převzetí přihlédne k váženému průměru z cen, za něž byly uskutečněny obchody s těmito cennými papíry v době 6 měsíců před vznikem povinnosti učinit nabídku převzetí, které byly evidovány osobou oprávněnou k vedení centrální evidence cenných papírů podle odstavce 4 (dále jen „průměrná cena“)“, ještě neznamená, že přiměřená hodnota akcií musí nutně činit tuto průměrnou cenu či že z ní musí vycházet. Toto vodítko se, jak stanoví zákon, přímo uplatní v souvislosti s cenou akcií, která je nabízena v rámci povinné nabídky převzetí. V této souvislosti a pro tento účel musí být též přiměřenost ceny nebo směnného poměru cenných papírů při povinné nabídce převzetí doložena posudkem znalce. Tím, že zákon výslovně presumuje, že „cena v povinné nabídce převzetí nebyla přiměřená“ viz. § 183c odst. 5 obch.zák., jakož i presumuje možnost postupu pro domození se doplacení rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a přiměřenou cenou, připouští i rozdílnost „přiměřených cen“. Tedy rozdílnost za první ceny uvedené v nabídce převzetí a za druhé ceny představující rozdíl mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a přiměřenou cenou. Jinak řečeno sám zákon na straně jedné jako „přiměřenou cenu“ při povinné nabídce převzetí označuje cenu doloženou posudkem znalce (viz. § 183c odst. 5 věta první obch.zák.), na straně druhé umožňuje a výslovně upravuje postup, jak dosáhnout „přiměřené ceny“ poté, co byla nabídka převzetí přijata resp. smlouva platně uzavřena. Zákon tak počítá s tím, že znalec neurčí skutečnou přiměřenou cenu, ale cenu jinou – nikoli přiměřenou hodnotě akcie, pročež umožňuje domáhat se následně u soudu doplacení rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a přiměřenou cenou. Je tak třeba vyjít ze základní

zákonně presumce, a to, že cena uvedená v povinné nabídce převzetí musí být přiměřená hodnotě akcií (§ 183c odst. 3 věta první obch.zák.). Ta ve spojení s § 183c odst. 5 obch.zák. znamená, že akcionáři se musí za jím převedené akcie při převodu uskutečněného v rámci povinné nabídky převzetí dostat ceny odpovídající hodnotě akcií. Jinak řečeno, akcionář musí dostat za akcii zaplacenou tolik, kolik činí skutečná hodnota akcie. Právě v souvislosti se skutečnou hodnotou akcie lze hovořit o přiměřené ceně, tedy že akcionář má za akcii dostat cenu přiměřenou hodnotě akcie. Tato skutečná hodnota akcie není dána jen váženým průměrem z cen, za něž byly uskutečněny obchody těmito cennými papíry v době 6 měsíců před vznikem povinnosti učinit nabídku převzetí, které byly evidovány SCP podle odstavce 4 (viz. § 183c odst. 3 obch.zák.), neboť, jak bylo již výše řečeno, k tomuto váženému průměru z cen se „jen“ přihlédne. Především pak se k němu „jen přihlédne“ toliko při stanovení ceny, která bude uvedena v povinné nabídce převzetí. Ta má být sice rovna přiměřené ceně, leč reálně a rovněž i presumovaně zákonem být rovna nemusí. Může být nižší či i vyšší. Zákon tedy nestanoví, že k váženému průměru cen má být přihlíženo resp. nutně přihlíženo ani nestanoví, v jak velké míře má být přihlíženo při stanovení přiměřené ceny soudem podle § 183c odst. 5 obch.zák. Obdobné platí o dalších pravidlech uvedených v ust. § 183c odst. 3 obch.zák., tedy o prémiové ceně podle § 183c odst. 3 věta třetí obch.zák. Zákon výslovně stanoví jen, že cena navrhovaná v nabídce převzetí nesmí být nižší, než premiová cena snižená až o 15%, jestliže stanovy tuto odchylku nevylučují nebo nezpříšňují (snižování je ovšem v rozporu s eurokonformním výkladem, jak rozvedeno výše). Dále pak zákon stanoví, že takto snižená premiová cena nesmí být nižší, než průměrná cena, což ovšem platí opět jen pro cenu resp. přiměřenou cenu akcie uvedenou v povinné nabídce převzetí, cenu určenou na základě znaleckého posudku vypracovaného před tím, než byla povinná nabídka převzetí učiněna.

Zákon však, což je pro danou věc klíčové, nijak nelimituje výši přiměřené ceny při povinné nabídce převzetí stanovené soudem dle § 183c odst. 5 obch.zák. Jinak řečeno, pro stanovení doplatku mezi cenou uvedenou v povinné nabídce převzetí a přiměřenou cenou neplatí zákonná pravidla uvedená v § 183c odst.3 obch.zák., což implikuje, že ta platí jen pro cenu (či směnný poměr) uvedenou v nabídce převzetí. O tom kromě výše rozvedeného systematického výkladu svědčí i výklad doslovný (jazykový) daného ustanovení, kdy ust. § 183c odst. 3 obch.zák. vůbec nehovoří o přiměřené ceně, leč jen o ceně přiměřené hodnotě akcií resp. o ceně navrhované v nabídce převzetí. O přiměřenosti ceny (směnného poměru akcií) hovoří až § 183c odst. 5 obch.zák., jenž ovšem na straně jedné říká, že přiměřenost této ceny musí být doložena posudkem znalce – při povinné nabídce převzetí, tedy posudkem znalce zpracovaným pro účely učinění nabídky převzetí, na straně druhé výslovně připouští a řeší situaci, kdy cena v povinné nabídce není přiměřená. Toto řešení ve své podstatě může dopadat na dva okruhy situací. Jednak situace, kdy cena nabízená navrhovatelem povinné nabídky převzetí za akcie je nižší, než cena stanovená posudkem znalce vypracovaným pro účely povinné nabídky převzetí (ten kdo nabídku činí stanoví nižší než znaleckou cenu), jednak situace, kdy je cena nabízená za akcie rovná či je vyšší, než cena stanovená posudkem znalce vypracovaným pro účely povinné nabídky převzetí. Dopadala-li by možnost postupu podle § 183c odst.5 obch.zák. jen na první skupinu jmenovaných případů, nemohlo by dojít k efektivnímu přezkumu přiměřené hodnoty cenných papírů ve smyslu § 183c odst. 3 obch.zák. Vypracování znaleckého posudku dle § 183c odst. 5 věta první obch.zák. slouží právě a jedině k určení ceny uvedené v povinné nabídce převzetí. Shrnuto tedy platí, že akcionář má právo na doplacení rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a přiměřenou cenou, na straně druhé pak platí, že pravidla určená pro její určení v § 183c odst. 3 obch.zák. dopadají na cenu uvedenou v nabídce převzetí, jež může být nižší, než cena přiměřená. Pro určení přiměřené ceny soudem tak ust. § 183c odst. 3 obch.zák. použije jen

subsidiárně, když pravidla pro stanovení přiměřené ceny v rámci požadavku akcionáře na její doplatek explicitně v zákoně stanovena nejsou. Uvedenému výkladu neodporuje ani dosavadní judikatura, naopak jej podporuje. Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí 29 Odo 160/2006 řeší jen ocenění „přebíraných“ akcií v souvislosti s požadavky na minimální cenu povinné nabídky převzetí a to ve vztahu ke znaleckému posudku určujícímu výši ceny stanovené v povinné nabídce převzetí. Nevyslovuje se však k přiměřené hodnotě účastnických cenných papírů určované v rámci soudního přezkumu. Navíc pak byla předmětem dovolacího řízení povinná nabídka převzetí nikoli podle právní úpravy účinné v dané věci. Rovněž i v usnesení sp.zn. 29 Cdo 4946/2010 Nejvyšší soud uvedl, že „... naznačenému účelu může vyhovovat jediné taková interpretace požadavků na minimální cenu povinné nabídky převzetí, která v maximální možné míře a prioritně odráží právě panující tržní podmínky v době vzniku povinnosti; ostatním metodám určování hodnoty účastnických cenných papírů pro účely stanovení minimální ceny povinné nabídky převzetí podle § 183b obch.zák. je nutno“. Hovoří tak jen o minimální ceně povinné nabídky převzetí, nikoli o přiměřené ceně coby ceně přiměřené hodnotě akcií, tedy přiměřené ceně určené v rámci požadavku na doplacení podle § 183c odst. 5 obch.zák. Shrnutí tedy dovolací soud se judikatorně přímo nevyslovil k určení přiměřené hodnoty účastnických cenných papírů určované v rámci postupu dle § 183c odst. 5 obch.zák., ale jen k ceně uvedené v povinné nabídce převzetí. Uvedené závěry odvolacího soudu pak nejsou v rozporu ani se Směrnicí (jež se z výše uvedených důvodů použije jen v rámci tzv. eurokonformního výkladu), když podle čl. 5 odst. 1 a 4 Směrnice hovoří o spravedlivé ceně, kterou zaplatí předkladatel nabídky převzetí, přičemž tuto spravedlivou cenu definuje. Podle čl. 5 odst. 6 Směrnice „kromě ochrany stanovené v odstavci 1 mohou členské státy stanovit další nástroje určené na ochranu zájmů držitelů cenných papírů, pokud tyto nástroje nenarušují obvyklý průběh nabídky“. Lze tak dovodit, že ochranou akcionářů je jednak povinnost činit veřejnou nabídku dle zákona, v případě českého práva tak postupem dle § 183c obch.zák., jednak pak i domáhat se dorovnání přiměřené ceny akcií podle českého práva – ust. § 183c odst.5 obch.zák. Výše uvedený výklad odvolacího soudu tak ob stojí i ve světle eurokonformního výkladu ust. § 183c obch.zák., ba není ani v rozporu se Směrnicí. Směrnice explicitně neurčuje, čím se řídí doplacení rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a přiměřenou cenou, tedy jak postupovat při určení přiměřené ceny pro tento účel, když upravuje jen stanovení spravedlivé ceny v rámci nabídky menšinovým akcionářům. Neurčuje stanovení přiměřené hodnoty účastnických cenných papírů v řízení o doplacení rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a přiměřenou cenou. Směrnice nevylučuje vnitrostátní úpravu této otázky, jak byla ostatně učiněna v ust. § 183c odst. 5 obch.zák. s právem akcionáře domáhat se u soudu doplacení rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a přiměřenou cenou. To je v souladu s čl. 3 odst. 2 Směrnice, podle něž „aby zajistily dodržení zásad stanovení v odstavci 1, členské státy zajistí, aby byly dodržovány minimální požadavky stanovené v této směrnici, mohou stanovit přísnější dodatečné podmínky a ustanovení, než jsou podmínky a ustanovení této směrnice pro regulaci nabídek“. Především pak jsou k tomu členské státy směrnici vedeny. Jednou ze základních zásad stanovených směrnicí je přitom, že „všem držitelům cenných papírů cílové společnosti stejného druhu musí být poskytnuto rovnocenné zacházení; kromě toho, pokud některá osoba ovládne společnost, musí být ostatní držitelé cenných papírů chráněni“.

Shrnutí tedy výklad právní úpravy práva na doplacení rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a přiměřenou cenou v ust. § 183c odst. 5 obch.zák. učiněný odvolacím soudem je konsekventní i ve světle eurokonformního výkladu celého ust. § 183c obch.zák. Neodporuje ani Směrnici. Výše uvedený výklad odvolacího soudu podporuje i časově následná právní úprava, jež odstranila absenci metodiky pro určení výše protiplnění v rámci

řízení o doplatek u soudu stanovením, že „...domáhat se u soudu doplacení rozdílu mezi protiplněním uvedeným v nabídce převzetí a protiplněním podle § 43...“ (§ 52 zák.č. 104/2008 Sb.). Přitom v § 43 zák.č. 104/2008 Sb. je stanovena metodika výpočtu protiplnění při povinné nabídce převzetí. Takovýto odkaz ovšem v ust. § 183c odst. 5 obch.zák. chybí, což znamená, že ust. § 183c odst. 3 obch.zák. se přímo pro výpočet přiměřené ceny nepoužije. Nicméně je nutné zdůraznit, že i kdyby výše uvedené vývody odvolacího soudu neplatily a metodika určení přiměřené ceny pro povinnou nabídku převzetí a určení ceny pro stanovení výše doplatku rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a přiměřenou cenou byla totožná, tedy metodika dle § 183c obch.zák. by platila i pro doplatek dle § 183c odst. 5 obch.zák., platí, že přiměřená cena musí být rovna minimálně prémiové ceně resp., určí-li tak znalecký posudek v rámci soudního přezkumu přiměřenosti protiplnění, může být i vyšší.

Odvolací soud ještě doplňuje, že filozofie zákona v části, jímž je upravena povinná nabídka převzetí (§ 183b, § 183c obch.zák.), tedy jeho smysl není jen ta, aby byla pro minoritní akcionáře zachována možnost prodat své akcie. To je toliko „první plán“ zákona. Je jak logické, tak vyplývá z empirických poznatků, jakož i z dosavadního faktického i právního vývoje, že ovládne-li někdo ve smyslu § 183b obch.zák. akciovou společnost, pak je samozřejmě v první řadě nutné dosavadním akcionářům zaručit likviditu jejich akcií tím, že majoritnímu akcionáři resp. příslušné osobě za zákonem daných podmínek vzniká povinná nabídka převzetí. „Prvním plánem“ je tak umožnění akcionářům vůbec prodat své akcie, a to za adekvátní cenu, tedy za cenu přiměřené jejich hodnotě. Z „druhého plánu“ ovšem plyne, jak správně vykládat tuto „cenu přiměřenou jejich hodnotě“ resp. jak vykládat „hodnotu akcií“ v předmětné době. Pakliže totiž dojde k prodeji příslušného „balíku“ akcií navrhovateli povinné nabídky převzetí, zvyšuje se potencialita dalších kroků vedoucích ke znehodnocení akcií minoritních akcionářů. Počínaje mírou hlasovacích práv určujících obsah stanov i strukturu orgánů akciové společnosti, její směřování, činnost, přes možnosti „odčerpání“ zisku resp. disponování se ziskem tak, že z tzv. dividendových akcií se stanou akcie fakticky nedividendové (zisk je převáděn do dalších let a minoritním akcionářům není vyplácena dividenda či dokonce faktický zisk je vyváděn ze společnosti a tato přestává být ziskovou).

Ovládnutí společnosti zvyšuje potencialitu dalších možných kroků příslušného majoritního akcionáře, především možnost tzv. *sueze outu* - vytěsnění minoritních akcionářů podle § 183i a násl. obch.zák. (dle současné právní úpravy dle § 375 a násl. z.o.k.) či možnost převodu jmění na akcionáře podle § 220p obch.zák. (dle současné právní úpravy dle ust. § 337 a násl. zák.č. 125/2008 Sb.). Tato zvýšená potencialita zhoršení postavení minoritního akcionáře při ovládnutí společnosti a následné povinné nabídce převzetí by při výkladu, že v rámci doplacení dle § 183c odst. 5 obch.zák. má být reflektována jen momentální tržní situace resp. tržní situace v době, kdy došlo k převodu akcií resp. byla nabídka činěna, nebyla nijak zohledněna. Je proto třeba při výkladu zohlednit i „druhý plán“ právní úpravy povinné nabídky převzetí resp. řízení o doplatek před soudem. Nutné je zohlednění uvedených skutečností. Toto zohlednění vede k závěru o tom, že přiměřená hodnota účastnických cenných papírů zjišťovaná v rámci řízení o doplatku (§ 183c odst.5 obch.zák.) je rovná skutečné hodnotě účastnických cenných papírů. K určení této skutečné hodnoty je zajisté třeba znaleckého zkoumání. Potud lze samozřejmě souhlasit i se závěry soudu ve výše uvedeném rozsudku 29 Odo 160/2006 resp. i dále Nejvyšším soudem prezentované, že nemůže jít o „libovolně imaginární hodnotu cenných papírů“. Je ovšem třeba též vidět, že jde o judikaturu dopadající na „starší“ právní úpravu, judikaturu z doby, kdy nedošlo ještě k judikování a vymezení výše označených skutečností. Hodnota cenných papírů určených znalcem musí odpovídat jejich skutečné hodnotě, nikoli tedy jen průměrné ceně ve smyslu § 183c odst.3 obch.zák., když navíc nelze přehlížet, že tato cena je určována

za relativně krátké 6ti měsíční období, období na trhu „manipulovatelné“. Jinak řečeno tuto průměrnou cenu lze příslušnými nákupy či prodeji na trhu ovlivnit. Znalec tedy musí hodnotu akcie určit s přihlédnutím ke všem faktorům, které jsou pro její skutečnou hodnotu určující a podstatné. Ve smyslu výše uvedeného výkladu zákona tedy hodnota účastnických cenných papírů stanovovaná pro účel doplatku § 183 odst. 5 obch.zák. představuje skutečnou hodnotu akcie.

Důkazně v odvolacím řízení nutnost eurokonformního výkladu vyplynula z doplňujícího stanoviska Doc. JUDr. Richarda Krále, Ph.D., LL.M, Dsc. ze dne 18.1.2016. Podle něj „požadavky rovného zacházení se všemi akcionáři a ochrany minoritních akcionářů obsažené v transponovaném návrhu Třinácté směrnice o nabídkách převzetí i v posléze přijaté směrnici č. 2004/25 o nabídkách převzetí brání soudům v ČR takovému výkladu ustanovení § 183c odst. 3 a 5 obchodního zákoníku ve znění účinném do 7. března 2006, v jehož důsledku by adresátům povinné nabídky převzetí, kteří ji akceptovali a uplatnili své právo na doplacení rozdílu mezi přiměřenou cenou a cenou uvedenou v povinné nabídce převzetí, nebyl přiznán alespoň doplatek do výše prémiové ceny (spravedlivé ceny v terminologii směrnice 2004/45), kterou obdržel jiný akcionář cílové společnosti, a to při rozhodování o skutkových okolnostech z 29.7.2005“.

Z výsledku zástupce znalce ÚOM - pana Ing. Vladimíra Kulila Ph.D. před odvolacím soudem odvolací soud zjistil následující. Podle jmenovaného znalce v původním znaleckém posudku ÚOM byla prémiová chápána jako cena odpovídající tržní hodnotě jedné akcie, což bylo následně revidováno v dodatku č. 3 znaleckého posudku. Důvodem revize byl posun ekonomické praxe a teorie. Byla posunuta, upřesněna definice ceny obvyklé a Vysoká škola báňská zastává stanovisko, že cena obvyklá akcie se určí v rámci porovnávací metody. Cena odkupu 305,60 Kč uvedená ve znaleckém posudku byla jenom doplňující informace, která nebyla přímo použita při výpočtech ceny akcií ve znaleckém posudku. Ohledně ceny akcie je třeba vzít v úvahu výnosy, tedy především dividendy za tu dobu, kdy akcie držela Telefonica. 2,8 miliardy EUR vyplacené za 8 let na dividendách byly celkové dividendy pro všechny akcionáře, za toto období osmi let činila dividendy na akcii celkem 353 Kč. Podle revizního znaleckého posudku z roku 2014 znalec trvá na závěrech původního znaleckého posudku + jeho dodatku č. 1, č. 2 a č. 3, čímž je nutné rozumět, že revize potvrdila porovnávací metodu, cenu určenou prioritně, čili cenu určenou výnosovou metodu 456 Kč - potvrdila interval ceny 443,25 Kč - 502 Kč a z toho tedy plyne, že původně stanovená hodnota, resp. cena akcie 456 Kč byla odůvodněna, resp. upřesňuje, že protiplnění bylo v přiměřené výši tak, jak znělo zadání znalci. Při oceňování předmětných akcií byla použita porovnávací metoda a jejím důsledkem bylo zúžení rozpětí, kdy 502 Kč byla nejvyšší hranice a jako nejnižší bod byla cena trhu. Rozdíl mezi 502 Kč a 456 Kč vyplývá z toho, že bylo třeba u té hodnoty 502 Kč zohlednit, že to byla cena za majoritu. Podle znalce „bylo nutné dodržet obchodní zákoník, který uvádí rozmezí, tedy, že ta cena obvyklá může se lišit maximálně o -15% od té prémiové ceny“. Je potřeba prioritně dodržovat obchodní zákoník, stanovisko Komise cenné papíry je toliko doporučení. Znalci se řídili obchodním zákoníkem coby obecně závazným právním předpisem. ÚOM určovali cenu obvyklou, za kterou lze akcii běžně zobchodovat Spodek pásma je představován 6 měsíčním průměrem obchodování na BCP a horní limit je dán prémiovou cenou. Porovnávání ve jmenovaném posudku Expert Group byly porovnávány ceny v jiných státech a z toho pro Českou republiku nelze dle znalce vycházet, důkazem podle znalce bylo, že cena vyšla nad limit stanovený obchodním zákoníkem.

Ing. doc. Karel Brůna, Ph.D. a Ing. doc. Jaroslav Brada – z jejich výsledku odvolací soud zjistil následující. Ve všech posudech ÚOM odhad bezrizikové míry výnosnosti mohl být pro investora v ČR nesprávný, když inflační diferenciál tak, jak byl použit platil pro USA, s tím by bylo možné souhlasit, ale pro ČR s výnosností investice pro USA souhlasí, nikoliv však s její úpravou pro ČR. Tam by bylo nutné mít inflační diferenciál, který v roce 2005 neexistoval a ani nyní neexistuje. Když byl použit inflační diferenciál nula, bylo to chybné. Kdyby byl uveden inflační diferenciál správně, pak by to v každém případě zvýšilo hodnotu akcie, samozřejmě v závislosti na velikosti toho inflačního diferenciálu. To vše platí pro metodu DCF. Jsou metody, které bezrizikovou sazbu nevyžadují, tam to třeba není viz např. porovnávací metoda porovnání s podobnými transakcemi na trhu. U znalce ÚOM došlo ke zmatení pojmu v tom, že je potřeba odlišit inflační cílování České národní banky, tj. ta inflace, které chce ČNB dosáhnout, od inflační prognózy, to je to, co odhaduje co by mohlo nastat. Otázkou je, zda je ČNB schopna dosáhnout inflačního cíle, z minulosti spíše tento cíl podstřejovala, tzn. prognóza byla, že inflační cíl byl vyšší než skutečná dosažená míra inflace. Znalci uvedli, že na základě inflačního cíle nelze dovodit očekávání veřejnosti, a to z několika důvodů, především, že ČNB není schopna výlučně ona sama toho cíle dosáhnout + finanční trh se inflačním cílem nemusí řídit. Závěry ÚOM, ohledně použití inflačního diferenciálu, kromě toho, že jsou chybné, tak vlastně ÚOM neposkytla odpovídající vysvětlení, proč k těmto závěrům došla, protože vlastně její závěry znalecké jsou nepřezkoumatelné nelze vzít při oceňování akcií v roce 2005 inflační očekávání v letech 2005-2015, resp. rozdíl těchto inflací s tímto nelze v takovém znaleckém posudku vůbec pracovat. Desetiletá inflace není k dispozici, je k dispozici jenom rozdíl mezi inflacemi ex post.

Odvolací soud ohledně znaleckého zkoumání vyšel z judikatury Nejvyššího soudu. Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17.3.2016 sp.zn. 29 Cdo 4153/2015 „z ustálené judikatury Nejvyššího i Ústavního soudu se podává, že znalecký posudek soud sice hodnotí jako každý jiný důkaz podle § 132 o. s. ř., odborné závěry v něm obsažené však hodnocení soudem podle § 132 o. s. ř. nepodléhají. Hodnocení důkazu znaleckým posudkem tedy spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení. Aby soud mohl znalecký posudek odpovědně hodnotit, nesmí se znalec omezit ve svém posudku na podání odborného závěru, nýbrž z jeho posudku musí mít soud možnost seznat, z kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 21. října 2009, sp. zn. 22 Cdo 1810/2009, či ze dne 3. února 2011, sp. zn. 22 Cdo 4532/2010, anebo usnesení Ústavního soudu ze dne 12. ledna 2016, sp. zn. I. ÚS 1054/13)“. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. října 2009, sp. zn. 22 Cdo 1810/2009 „znalecký posudek (§ 125, § 127 o. s. ř.) soud sice hodnotí jako každý jiný důkaz podle § 132 o. s. ř., odborné závěry v něm obsažené však hodnocení soudem podle § 132 o. s. ř. nepodléhají. Hodnocení důkazu znaleckým posudkem tedy spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení. Aby soud mohl znalecký posudek odpovědně hodnotit, nesmí se znalec omezit ve svém posudku na podání odborného závěru, nýbrž z jeho posudku musí mít soud možnost seznat, z kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru (k tomu srov. rozhodnutí č. 47 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1955). Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne

3.2.2012 sp.zn. 22 Cdo 4532/2010 : „soudnímu znalci nelze vytknout, uvede-li ve znaleckém posudku určité rozpětí ceny, za kterou by nemovitost bylo možno v daném čase a místě koupit; nelze totiž zcela přesně stanovit cenu, kterou by v konkrétním případě prodávající nabídl a kupující akceptoval. V takovém případě soudu nic nebrání, aby v rámci volného hodnocení důkazů (§ 132 o. s. ř.) určil pro účely vypořádání cenu v rámci tohoto rozpětí. Proto nelze odvolacímu soudu vytýkat, že vyšel z ceny vycházející ze „středu uvedeného intervalu určeného znalcem“ s tím, že byl „veden zájmem na rozumném a spravedlivém uspořádání vztahu mezi účastníky a dále snahou žádného z nich nezvýhodnit“. Stanovení ceny tak vychází z posudku znalce a námitka, že soud cenu stanovil sám, aniž by k tomu měl odborné předpoklady, není důvodná“. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 6.5.2016 sp.zn. 29 Cdo 4153/2015 „podle ustálené judikatury soudů (srov. například zprávu o úrovni znaleckého dokazování u soudů a státních notářství občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ČSR sp. zn. Cpj 161/79, schválenou usnesením pléna Nejvyššího soudu ČSR z 23.12.1980, sp. zn. Pls 3/80, která byla uveřejněna ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 1, ročník 1981; rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.4.2002, sp. zn. 25 Cdo 583/2001, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.8.2010, sp. zn. 25 Cdo 2414/2008) soud hodnotí důkaz znaleckým posudkem jako každý jiný důkaz (tj. podle ustanovení § 132 OSŘ), nicméně je tu při hodnocení tohoto důkazu oproti jiným důkazům určitý rozdíl, který je vyvolán některými zvláštnostmi tohoto důkazu. Při hodnocení důkazu znaleckým posudkem se soud musí zabývat tím, zda posudek znalce má všechny formální náležitosti, tedy zda závěry uvedené ve vlastním posudku jsou náležitě odůvodněny a zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda znalec vyčerpal úkol v rozsahu, jak mu byl zadán, zda přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se měl vypořádat, zda jeho závěry jsou podloženy výsledky řízení a nejsou v rozporu s výsledky ostatních provedených důkazů. Soud však nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů znalce, neboť k tomu soudci nemají odborné znalosti nebo je nemají v takové míře, aby mohli toto přezkoumání zodpovědně učinit. To samozřejmě neznamená, že je soud vázán znaleckým posudkem a že jej musí bez dalšího převzít. Má-li soud pochybnost o věcné správnosti znaleckého posudku, popřípadě je-li znalecký posudek nejasný nebo neúplný, nemůže jej nahradit vlastním názorem, nýbrž musí znalce požádat, aby podal potřebná vysvětlení, zejména aby posudek doplnil nebo jinak odstranil jeho nedostatky, popřípadě aby vypracoval nový posudek; kdyby tím nebyla pochybnost o věcné správnosti znaleckého posudku, nejasnost nebo neúplnost znaleckého posudku odstraněna, soud za účelem přezkoumání znaleckého posudku ustanoví jiného znalce, popřípadě vědecký ústav nebo jinou instituci. Má-li soud při rozhodování k dispozici dva znalecké posudky s rozdílnými závěry o stejné otázce, musí je zhodnotit v tom smyslu, který z nich a z jakých důvodů vezme za podklad svého rozhodnutí a z jakých důvodů nevychází ze závěru druhého znaleckého posudku; pro tuto úvahu je třeba vyslechnout oba znalce“. Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.9.2012 sp.zn. 29 Cdo 2214/2010 „určení hodnoty podniku společnosti, jež je obvykle základem pro stanovení výše přiměřeného protiplnění za jednu akcii společnosti v řízení podle § 183k obch. zák., je otázkou skutkovou, k jejímuž posouzení jsou nezbytné odborné znalosti; součástí odborného posouzení znalce je přitom i zvolení jedné nebo více metod ocenění s ohledem na poměry dotčené společnosti“.

Ohledně znaleckých posudků realizovaných v průběhu celého řízení lze se soudem prvního stupně souhlasit v tom, že jich byla vyhotovena celá řada. Ať již „originárních“, tedy těch, které se snažily určit přiměřenou cenu převáděných akcií, a to s větším či menším zdarem ve směru k tomuto cíli (k tomu blíže viz níže), tak i „revizních“, revidující jiné znalecké posudky a na základě této revize dospívajících k výši přiměřené ceny akcií či dokonce „revidujících – rozporujících“, jež jiné znalecké posudky revidovaly co do jejich chyb. Se soudem prvního stupně však nelze souhlasit v tom, že vyšel ze závěrů

znalce – „znalecký ústav“ nebo též „ÚOM“, jenž když podal ponejprv znalecký posudek, tak tento posudek na základě námitek účastníků řízení a pod tíhou jejich argumentů a též na základě revidujících znaleckých posudků přehodnocoval průběžně své znalecké závěry. Na straně jedné to sice vypovídá o jeho flexibilitě, na straně druhé to však nedává záruku zcela nestranného znaleckého posudku vycházejícího z vlastních zjištění, vlastní analýzy a z dostatečně provedené syntézy. Nedává to ani záruku dostatečné erudice pro zpracování takového typu znaleckého posudku. Cena akcie určená řečeným znalcem výrazně oscilovala viz ponejprv 504,18 Kč, následně 465,37 Kč, poté 490,53 Kč. Pak interval 418,22 až 511,15 Kč a výsledná cena 464,68 Kč resp. interval 443,25 Kč až 502,00 Kč a výsledná cena 472,625 Kč. Přitom tato oscilace výsledné ceny akcií nebyla dána různými použitými metodami, tedy jednotlivé rozdílné ceny akcie neodpovídaly jednotlivým – odlišným metodám ocenění, jak by se dalo i jen zkušenostně dovodit na základě ostatních znaleckých hodnocení i logiky samotné, jakož i na základě vyjádření samotných znalců (revizních), že výsledná cena akcie je závislá na zvolené metodě ocenění. Oscilace ceny akce tak byla dána měnícími se přístupy a i postupy ÚOM, když o příčinách těchto změn lze částečně jen spekulovat (k první změně došlo po schůzce se zástupkyní dalšího účastníka). Především pak bylo v řízení prokázáno - výsledky znalců K. Brůny a J. Brady, jakož i posudkem Expert Group č. 8/10-2013 a posudkem VŠE v Praze FMV č. 01/2014, že postup ÚOM byl chybný minimálně při stanovení bezrizikové míry výnosnosti bezrizikového aktiva, jakož i v dalších znalci vymezených ohledech.

Pakliže za situace trojí změny závěrů znalce ÚOM a potažmo tak trojí různé výsledné ceny akcie zadal soud prvního stupně úkol revidovat všechny dosavadní znalecké posudky (včetně jeho vlastních znaleckých posudků) témuž znalci – ÚOM, a následně soud vyšel výlučně ze závěrů této revize – revizního znaleckého posudku, nejeví se tento postup soudu jako správný a odůvodněný. Již v řízení před soudem prvního stupně byly závěry, a to odborné závěry znaleckých posudků znalce ÚOM, a to včetně revizního znaleckého posudku, negovány, tím spíše to platí pro odvolací řízení (viz. výše uvedené důkazy). ÚOM změnami metodiky, oscilací výsledných cen akcií jakož i zjevným neporozuměním zadání ze strany soudu resp. chybnou interpretací tohoto zadání (viz. výslech znalců před odvolacím soudem) zapříčinil, že k jeho posudkům včetně revizního znaleckého posudku nelze coby k důkazně relevantnímu ocenění ceny předmětných akcií přihlížet. Z výsledku jeho zástupců – znalců před odvolacím soudem (V. Kulil, J. Juráš) vyplývá, že považovali prémiovou cenu za maximální možnou nejvyšší hodnotu předmětné akcie, když takto si vyložili zákon a pod vlivem tohoto výkladu provedli znalecké ocenění. Nic takového však ze zákona nevyplývá. Úkolem znalce v rámci revize ceny uvedené (realizované) v povinné nabídce převzetí je stanovit hodnotu akcie, když ve smyslu § 183c odst.3 obch.zák. cena v povinné nabídce převzetí musí být přiměřená hodnotě akcií a ve spojení s možností žádat doplatek v případě, že cena v povinné nabídce přiměřená hodnotě akcií nebyla (§ 183c odst.5 obch.zák.), to znamená určení skutečné, tedy reálné hodnoty akcie. To odpovídá též i výše rozebranému účelu zákona. Z ničeho však neplyne, že by horní hranicí skutečné, reálné ceny akcie byla tzv. prémiová cena, jak se mylně domníval znalec ÚOM, když před odvolacím soudem, k dotazu „na základě čeho byl zúžen interval ceny na interval 443,25 Kč - 502 Kč“, odpověděl, že „toto vyplynulo z obchodního zákoníku, kdy horní hranice byla snížena znalci na dosaženou cenu, míněno prémiovou cenu“...“. Podle znalce „byla použita právě porovnávací metoda a jejím důsledkem bylo zúžení rozpětí, kdy 502 Kč byla nejvyšší hranice a jako nejnižší bod byla cena trhu. Rozdíl mezi 502 Kč a 456 Kč vyplývá z toho, že bylo třeba u té hodnoty 502 Kč zohlednit, že to byla cena za majoritu“. Přitom též znalec zároveň uvedl, že „byla oceňována společnost a pak akcie coby podíl na tržní hodnotě této akciové společnosti“. Na jedné straně tedy tržní hodnota akcie podle znalce vyplývala z hodnoty celé akciové společnosti

„rozpočítané“ na jednotlivé akcie, na straně druhé však tomuto „ocenění“ akcie dal bezdůvodný horní limit daný prémiovou cenou, a to s odkazem na zákon. Ze zákona však takováto limitace určení skutečné, přiměřené hodnoty akcie v rámci doplatku u povinné nabídky převzetí, v žádném případě nevyplyvá. Z logiky věci není dána ani samotným znalcem uvedeným oceněním celé akciové společnosti, tedy celého jejího podniku jí představujícího, když maximální cena takové společnosti (podniku) není v žádném případě dána prémiovou cenou jedné akcie coby cenou akcie při koupi „kontrolního balíku“ majoritním akcionářem, jemuž vznikla povinnost učinit povinnou nabídku převzetí.

Odvolací soud se ztotožňuje s navrhovatelem v jejich výtce ke změně názoru znaleckého ústavu po jednání proběhnuvším s další účastníky, což činí závěry znalce nevěrohodnými, byť intenzity podjatosti dosaženo nebylo (skutečnosti svědčící o podjatosti nebyly prokázány ani doloženy). Především pak znalecký ústav ani ve svých původních znaleckých posudcích ani v posudku revizním dostatečně neporozuměl zadání soudu resp. tomu, o co se v dané věci jedná. To bylo potvrzeno i výsledkem znaleců učiněným odvolacím soudem. Pochybení znaleců přiznal de facto již soud prvního stupně, když ve svém rozhodnutí uvedl, že v dodatku č. 1 znalec „vycházel z několika metod ocenění, a to z výnosové metody (Kč. 465,34), z porovnávací metody (Kč 458,42, z šestiměsíčního průměru (Kč 443,24) a z prémiové ceny (Kč 502,- Kč). Přitom však prémiová cena není žádnou metodou ocenění, naopak ve smyslu ust. § 183c odst. 3 obch.zák. v rozhodném znění je cenou, za níž „akcionář nebo osoba jednající s ním ve shodě nabyta v posledních 6 měsících cenná papíry, které jsou předmětem nabídky převzetí, za cenu vyšší, než je průměrná cena (dále jen „prémiová cena“)“. Přitom „nesmí být cena navrhovaná v nabídce převzetí nižší než prémiová cena“ Pakliže tedy znalec v dodatku č. 1 určil prémiovou cenu na 502,- Kč a následně pak v revizním posudku konstatoval, že „vyplacená kupní cena ve výši 456,- Kč /akcie byla cenou přiměřenou, neboť s odkazem na tržní principy se pohybovala v rozmezí od 443,50 Kč do 502,- Kč, je zjevné v kontextu výpovědi znaleců, že si vůbec neujasnili svůj úkol a že prémiovou cenu vzali ve svých úvahách, a potažmo i výpočtech za horní mez skutečné hodnoty akcie. Znalec tak fakticky nestanovil hodnotu akcie v rozhodné době coby přiměřenou cenu ve smyslu § 183c odst. 3 obch.zák. v rozhodném znění resp. cenu pro požadovaný doplatek dle § 183c odst. 5 obch.zák. Znalec (ÚOM) u výsledku před odvolacím soudem argumentoval, že znalcem zjištěná hodnota akcie nemůže být vyšší než prémiová cena, z čehož je zjevné, že jím vůbec nebylo pochopeno nejenom zadání, leč i skutková situace případu, a to ve vztahu k požadovanému určení přiměřené ceny. Přitom žádné takovéto omezení při určení přiměřené ceny akcie zákon nedává, když klade podmínku, že cena v nabídce převzetí nesmí být nižší než cena prémiová a že „snížená prémiová cena nesmí být nižší než průměrná cena“. Stanovením horního limitu při určení přiměřené ceny coby ceny prémiové tak znalec popřel samotný smysl zákonného ustanovení § 183c obch.zák. Tím je zaplatit „menšinovým“ akcionářům resp. akcionářům, vůči nimž je povinná nabídka převzetí činěna, cenu, která je přiměřená hodnotě akcií. Navíc znalec ÚOM – vyslechnutý Ing. V. Kulil Ph.D. sám uvedl, že cena akcie měla být zajišťována coby podíl na hodnotě celého podniku akciové společnosti, čímž popřel logiku i nutnost horní limitace ceny (prémiovou cenou). Na základě všeho výše uvedeného odvolací soud nevyšel z posudků ÚOM, tím spíše pak z jeho revizního posudku, jak to chybně učinil soud prvního stupně.

Odvolací soud se dále ztotožnil s odvolatelem v důvodech jejich rozporování ostatních znaleckých posudků podaných dle § 127a o.s.ř., tedy znaleckého posudku TPA Horwath č. 1/644/2013 a posudku RSM TACOMA č. 77-1/2013. Prvně jmenovaný posudek obsahuje chyby, jež byly vymezeny v posudku Expert Group s.r.o. č. 10/12-2013. Zásadním pochybením je stanovení bezrizikové míry výnosnosti bezrizikového aktiva, jež bylo

potvrzeno i výsledkem znalců – zástupců VŠE, Fakulty mezinárodních vztahů před odvolacím soudem. Dopad této chyby činí 46,88 Kč na akcii (viz. str. 20, kapitola 2.3.2.1 jmenovaného znaleckého posudku Expert Group s.r.o.). Posudek RSM TACOMA č. 77-1/2013 neguje v jeho výsledcích posudek Expert Group č. 6/8-2013 a 25/37-2014, který porovnává znalecké posudky RSM TACOMA z roku 2005 a 2013 a z něž vyplývá pochybnost o jeho získání zákonným způsobem. Především však posudek Expert Group s.r.o. č. 7/9-2013 identifikuje a opravuje chyby v posudku znalce RSM TACOMA.

Jak bylo výše podrobně rozvedeno, odvolací soud dospěl k závěru, že ust. § 183c obch.zák. je nutné vykládat eurokonformně, což v poměrech dané věci ve svém důsledku znamená, že minimální cenou, za kterou měla být učiněna předmětná povinná nabídka převzetí byla cena prémiová, tedy 502,- Kč za akcii. Pro určení přiměřené ceny akcie je nicméně rozhodující skutečná cena akcie, tedy reálná, skutečná hodnota akcie (vycházející nejenom z průměrné ceny, z ceny tzv. tržní, tedy z ceny za kterou jsou resp. byly akcie společnosti obchodovány a též i za které by byly obchodovány, leč vycházející i z hodnoty celé společnosti coby podniku). Jak výše rozvedeno, není cena akcie při povinné nabídce převzetí toliko a výlučně jen výrazem toho, za kolik by minoritní akcionář prodal akcie na trhu, protože získáním příslušné majority resp. ovládnutím společnosti majoritním akcionářem resp. osobou činící povinnou nabídku převzetí se zásadně mění postavení minoritních akcionářů. Mění se nejen míra likvidity jejich akcií, ale především se otevírá možnost resp. zvyšuje potencialita právních skutečností vedoucích ke zhoršení postavení minoritních akcionářů. Zvyšuje se potencialita tzv. squeeze outu či dokonce převzetí jmění společnosti jediným akcionářem. Akcie jsou tedy fakticky, byť třeba nikoli na první pohled nominálně, hodnotově znehodnocovány. Zvyšuje se možnost snížení jejich hodnoty či výrazných výkyvů této hodnoty jsoucích v dispozici (tzv. „v režii“) výlučně majoritního akcionáře. Je tudíž na místě, aby za ně při povinné nabídce převzetí byla zaplacená jejich skutečná cena vyplývající ze skutečné hodnoty dané „hodnotou podniku“ (pojmem řečeným Nejvyšším soudem v usnesení sp.zn. 29 Cdo 2214/2010, byť v souvislosti s přezkoumáním přiměřenosti protiplnění). Nutnost znaleckého ohodnocení celého podniku další účastnice nicméně akcentovala i další účastnice. Určení této ceny akcií je věcí znaleckého ohodnocení akcie. Toto ohodnocení je ve smyslu judikatury otázkou odbornou, tedy znaleckou, a potud je na znalci, aby pro takovéto určení hodnoty akcie užil adekvátních metod a postupů. Znalec Expert Group s.r.o. znalecký ústav byl znaleckým ústavem jmenován Ministerstvem spravedlnosti pod č.j. 30/2012-OSD-SZN/18, a to pro obor ekonomika, se specializací kromě jiného na oceňování finančního majetku – cenných papírů a finančních derivátů, obchodních a vypořádacích podílů, obchodního majetku a jmění, pohledávek aj. Ve svém znaleckém posudku č. 2/4-2013 určil hodnotu předmětných akcií. Znalecký posudek byl učiněn s doložkou podle § 127a o.s.ř. a je tak plnohodnotným znaleckým posudkem resp. znaleckým posudkem postaveným na roveň posudku, jenž zadává k vypracování znalci soud. Tento znalec použil pro stanovení hodnoty akcií jak metodu diskontovaných peněžních toků (výsledek 535,- Kč), metodu porovnání s obdobnými podniky (výsledek 535,- Kč), metodu porovnání s obdobnými transakcemi (výsledek 526,- Kč), přičemž pro účely povinné nabídky převzetí stanovil hodnotu jedné zaknihované akcie o jmenovité hodnotě 100,- Kč na 535,- Kč. Jak shora rozvedeno, jaká je použita metoda je věcí znaleckou, nikoli právní. Znalec použil více metod, pročež výsledná cena je tak průsečíkem výsledných hodnot.

Vědom si stávající judikatury Nejvyššího soudu o nutnosti volby mezi znaleckými posudky soudem tak, že soud vyjde jen z jediného znaleckého posudku, odvolací soud se domnívá, že výsledkem řízení musí být spravedlivé stanovení ceny akcie. Jak konstatoval již soud prvního stupně ve svém rozhodnutí, bylo v dané věci podáno velké množství znaleckých

posudků - celkem 59, byť část z nich jen řešila pochybení jiného znalce, část z nich revidovala jiným znalcem určenou cenu - hodnotu akcie. Minimální hodnota takto znalecky stanovené ceny akcie činila interval 416 – 453,- Kč (střed tohoto minimálního intervalu je 434,5 Kč) a maximální cena je 630,36 Kč, střed tohoto intervalu je tedy 532,28 Kč. Nelze tedy pominout, že tato částka představuje cenu blízkou ceně, k níž došel znalecký ústav Expert Group s.r.o. ve výše uvedeném znaleckém posudku resp. ceně 534,- Kč, kterou odvolací soud „přisoudil“ navrhovatelům coby cenu akcie, k níž je třeba vztáhnout doplatek dle § 183c odst. 5 obch.zák.

Je vždy na soudu, aby určil výši doplatku rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a přiměřenou cenou, přičemž znalecké ohodnocení se uplatní toliko coby jeden z důkazů, na základě nichž tak činí. Kromě znaleckého zkoumání hodnoty akcie předmětné společnosti je třeba vzít v úvahu i další skutečnosti, včetně těch, které nastaly následně po uskutečnění povinné nabídky převzetí. Samozřejmě nikoli coby podklad znaleckého hodnocení, leč v rámci úvahy soudu směřující ke zjištění skutečné hodnoty předmětné akcie při stanovení doplatku podle § 183c odst.5 obch.zák. Touto skutečností je dividenda, jež za období 8mi následujících let po učinění povinné nabídky převzetí činila celkem za všechny roky dohromady částku 353,- Kč, jak potvrdil znalec Ing. V. Kulil Ph.D. při svém výsledku u odvolacího soudu. Samozřejmě, že prostým sečtením ceny uvedené v nabídce převzetí 456,- Kč a součtu dividend 353,- Kč nelze extrapolovat přiměřenou hodnotu pro účely povinné nabídky převzetí. Nicméně nelze pominout, že výsledkem je částka 809,- Kč. Z této hodnoty vyplývá, že šlo o akcii tzv. dividendovou, tedy akcii s relativně pravidelným podstatným dividendovým skutečným výnosem a tím i velkým výnosovým potenciálem, tedy že jejímu držiteli byla každoročně vyplácena dividenda, jež za 8 let tvoří cca 2/3 další účastníci vyplácené prémiové ceny. Jinak řečeno, akcie v době povinné nabídky převzetí, jež pro minoritní akcionáře znamenala zvýšení rizika jejich vytlačení ze společnosti či znehodnocení majetku společnosti, měla značný dividendový potenciál, což ex post nahlíženo znamená, že její hodnotu lze oproti ceně uvedené v nabídce převzetí vidět jako zvyšující se, nikoli snižující se. Tímto prizmatem nahlíženo se jeví jako správné vyjít ze znaleckého ohodnocení, jež, zpětně nahlédnuto, určilo cenu akcie resp. její hodnotu vyšší, než byla uvedená v povinné nabídce převzetí resp. i než byla cena prémiová. Zjednodušeně řečeno „čas dal za pravdu“ těm znalcům, kteří předmětnou akcii ohodnocovali tak, že zohlednili její značný dividendový potenciál. To přitom nijak neznamená, že by soud nevycházel ze znaleckého posudku zpracovaného dle údajů jsoucích – existujících a dle situace jsoucí – existující v době rozhodné pro ocenění, tedy v roce 2005. Bylo by však jak proti zdravému rozumu, tak proti principu spravedlnosti, aby soud nemohl vzít v úvahu skutečnosti, k nimž fakticky došlo po rozhodné době, a které umožňují spravedlivé stanovení ceny – hodnoty akcie a z ní vyplývajícího doplatku minoritním akcionářům, ke dni svého rozhodování.

Odvolací soud dále věc zvažoval i z pohledu zužujícího výkladu ust. § 183c obch.zák., tedy z hlediska, že doplatek podle § 183c odst.5 obch.zák. musí být roven přiměřené hodnotě akcie, přičemž touto přiměřenou cenou akcie je míněna cena, která měla být uvedena v povinné nabídce převzetí. Potažmo tak cena, která měla být určena posudkem znalce. I pro tento výklad platí, že ve smyslu § 183c odst.5 obch.zák. jedině znalecký posudek coby výsledek znaleckého zkoumání může určit takovouto přiměřenou cenu, přičemž ve smyslu níže uvedené judikatury je součástí odborného posouzení znalce i zvolení jedné nebo více metod ocenění s ohledem na poměry dotčené společnosti (viz. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.9.2012 sp.zn. 29 Cdo 2214/2010). V daném případě zákonný požadavek splnil znalecký posudek Expert Group s.r.o. č. 2/4-2013 v němž znalecký ústav určil přiměřenou cenu předmětných akcií. Znalecký posudek byl učiněn s doložkou podle § 127a o.s.ř. Podle

rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20.1.2014 sp.zn. 26 Cdo 3928/2013 „splňuje-li znalecký posudek předložený účastníkem řízení předpoklady stanovené v § 127 odst. 2 a § 127a o. s. ř., pohlíží se na něj jako na znalecký posudek vyžádaný soudem; to platí i tehdy, jde-li o revizní znalecký posudek“. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1.10.2014 sp.zn. 32 Cdo 1124/2014 „při dodržení všech obsahových náležitostí stanovených v ust. § 127a o.s.ř. má takový posudek důkazní sílu znaleckého posudku, není listinným důkazem. Při úvaze o aplikaci ustanovení § 213 odst. 5 o. s. ř. je třeba na znalecký posudek vyhotovený mimo řízení a splňující náležitosti revizního znaleckého posudku pohlížet stejně jako na revizní znalecký posudek vyžádaný soudem“. V daném případě byl tedy odvolací soud plně oprávněn vyjít ze závěrů znaleckého posudku Expert Group s.r.o. č. 2/4-2013 v němž znalecký ústav určil přiměřenou cenu předmětných akcií. Znalec použil pro stanovení hodnoty akcií jak metodu diskontovaných peněžních toků (výsledek 535,- Kč), metodu porovnání s obdobnými podniky (výsledek 535,- Kč), metodu porovnání s obdobnými transakcemi (výsledek 526,- Kč), přičemž pro účely povinné nabídky převzetí stanovil hodnotu jedné zaknihované akcie o jmenovité hodnotě 100,- Kč na 535,- Kč. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20.1.2014 sp.zn. 26 Cdo 3928/2013 „důkaz znaleckým posudkem soud hodnotí jako každý jiný důkaz, nemůže však přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů (viz. rozsudek NS ze dne 25.4.2002 sp.zn. 25 Cdo 583/2001, rozsudek NS ze dne 2.7.2009 sp.zn. 30 Cdo 3450/2007.)“. Odvolací soud tedy tento znalecký posudek z uvedených hledisek zhodnotil, dospěl k závěru, že „odpověděl na otázku“ resp. že určil hodnotu jedné akcie předmětné společnosti v rozhodné době. Při určení této hodnoty bylo použito několik metod. Důvodnost použití jednotlivých metod nepřísluší odvolacímu soudu posuzovat, když jde o výlučnou úlohu znalce, nicméně jak vyplývá z ostatních znaleckých posudků provedených v řízení k důkazu, jakož i z výsledků znalců provedených odvolacím soudem, bylo možné při určování hodnoty akcií použít více metod. Toto použití více metod a syntéza jejich výsledků do jediného závěru objektivizuje závěry předmětného znaleckého posudku a potažmo tak i objektivizuje znalcem určenou hodnotu – cenu akcie. Podle Rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20.1.2014 sp.zn. 26 Cdo 3928/2013 „soud hodnotí přesvědčivost posudku co do jeho úplnosti ve vztahu k zadání, logické odůvodnění jeho závěrů a soulad s ostatními provedenými důkazy; hodnocení důkazu znaleckým posudkem tedy spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení“. V daném případě jsou závěry předmětného znaleckého posudku náležitě odůvodněny, podloženy obsahem nálezu, znalec přihlédl ke všem skutečnostem a uplatnil více metod ocenění, přičemž zdůvodnil použití jednotlivých metod a samozřejmě i závěry k nimž za jejich použití dospěl. Jedinými posudky, které hodnotily znalecký posudek Expert Group s.r.o. č. 2/4-2013 byly posudek 207-2013 od Deloitte ve spojení s posudkem 199-2013 od Deloitte a dále 1/678/2014 TPA, kteréžto posudky mají doložku dle § 127a o.s.ř. Provedení posudku 207-2013 Deloitte bylo nadbytečné, když na jednání soudu dne 30.9.2013 byl proveden k důkazu posudek 199-2013 Deloitte (str. 4 a 5 protokolu o jednání soudu z tohoto dne). Znaleckým úkolem bylo kromě jiného „posuďte věcnou a metodickou správnost...p. znalecký posudek Expert Group s.r.o. č. 2/4-2013...“. Přitom však věcná a metodická posudku 2/4-2013 byla společností Deloitte již posouzena v posudku 199-2013, pročez důkaz posudkem 207-2013 je nadbytečné. Na str. 17 dole pod písm.a) posudku 199/2013 Deloitte je uvedeno, že „názor znalců navrhovatelů, ženesdílíme. K tomu na str. 18 řečeného posudku se doplňuje, že „adekvátní je tedy uvažovat nulový nebo mírně pozitivní inflační diferenciál. VŠB aplikovala nulový inflační diferenciál, což je v souladu s dostupnými daty“. Toto stanovisko však bylo vyvráceno znalci VŠE FMV u výsledku dne 5. srpna 2016, jakož i jejich posudky č. 1/2013 a 1/2014. Sám

Deloitte používá pro výpočet bezrizikové výnosnosti v CZK jako parametru pro zjištění hodnoty oceňované akcie jiný postup, který byl VŠE FMV označen v posudku 1/2013 jako správný a přesto hájí postup Vysoké školy báňské, jenž byl přitom jinými znalci označen za nesprávný. To činí postup znalce Deloitte nedůvěryhodným. Provedení posudku č. 1/678/2014 od TPA Horvath se jeví jako nadbytečné, když z výsledku znalců VŠE FMV dne 5.8.2016 a z posudku VŠE FMV č. 1/2013 vyplynulo, že TPA Horvath ve svém posudku 1/644/2013 nesprávně stanovilo (odhadlo) výnosnost bezrizikového aktiva při výpočtu nákladů oceňované společnosti, tedy parametru, který vstupuje do výpočtu hodnoty akcie oceňované společnosti. Znalec, který postupuje při svém výpočtu nesprávně, nemůže účinně zpochybnit postup jiného znalce. Navíc odvolací soud konstatuje, při vědomí, že daným posudkem nebyl proveden důkaz, že tento posudek vyčetl znalci Expert Group s.r.o. ve vztahu k jeho posudku č. 2/4-2013 toliko jen „vědecký přístup“, což však nemůže účinně zpochybnit závěr řečeného znalce. Důkaz uvedeným posudkem 1/678/2014 od TPA Horvath byl tedy nadbytečný.

Předmětný znalecký posudek Expert Group s.r.o. č. 2/4-2013 obstál v posudku VŠE FMV 1/2013, obstál v prověření znalců z VŠE vyslechnutých v rámci jednání u soudu prvního stupně i u odvolacího soudu. Stanovil hodnotu akcie k rozhodnému dni. Jeho závěry jsou v souladu i s dalšími důkazy, když následné výše dividend v dalších osmi letech, kdy byl rozhodný balík akcií držen předmětným majoritním akcionářem - další účastníci, potvrdily hodnotu akcie viz. výše. Je v souladu i s dalšími znaleckými posudky určujícími cenu akcie potud, že jejich výsledky byly sečteny a vytvořen jejich průměr, a průměrná cena takto stanovená soudem činila 532,28 Kč.

Ze všech výše uvedených důvodů odvolací soud usnesení soudu prvního stupně ve výrocích I. a II. změnil a navrhovateli A) přiznal jím požadovanou částku představující doplatek rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a cenou přiměřenou hodnotě akcie určenou znaleckým posudkem. Výše doplatku je dána počtem akcií k vypořádání převodu mezi navrhovatelem A) a další účastníci (8.260.000 kusů) a navrhovatelem požadovanou výší doplatku, když cenu akcie přiměřenou její hodnotě určil znalec (ve znaleckém posudku za použití dvou metod) ve výši 535,- Kč. Navrhovatel požadoval částku, která odpovídá ceně akcie 534,- Kč, protože odvolací soud akceptoval jeho požadavek, když ten nepřevyšuje cenu určenou znalcem. Důvod pro překročení návrhu směrem k přiznání vyšší částky odvolací soud neshledal. Dále navrhovateli A) přiznal též jím požadované příslušenství z dlužné částky představované úrokem z prodlení, ode dne jím požadovaným – 30. září 2005 do zaplacení.

Navrhovateli B) přiznal jím požadovanou částku představující doplatek rozdílu mezi cenou uvedenou v nabídce převzetí a cenou přiměřenou hodnotě akcie určenou znaleckým posudkem. Výše doplatku je dána počtem akcií k vypořádání převodu mezi navrhovatelem B) a další účastníci (2.920.000 kusů) a navrhovatelem požadovanou výší doplatku, když cenu akcie přiměřenou její hodnotě určil znalec (ve znaleckém posudku za použití dvou metod) ve výši 535,- Kč. Navrhovatel požadoval částku, která odpovídá ceně akcie 534,- Kč, protože odvolací soud akceptoval jeho požadavek, když ten nepřevyšuje cenu určenou znalcem. Důvod pro překročení návrhu směrem k přiznání vyšší částky odvolací soud neshledal. Dále navrhovateli B) přiznal též jím požadované příslušenství z dlužné částky představované úrokem z prodlení, ode dne jím požadovaným – 3. září 2005 do zaplacení.

Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení soudu prvního stupně i ohledně IX. výroku a dospěl k závěru, že odvolání nejsou důvodná.

Podle § 139 odst.2 o.s.ř. byl-li podán znalecký posudek ... vzniká právo na náhradu hotových výdajů a na odměnu (znalečné ...). Zvláštní předpisy stanoví, komu a v jaké výši se znalečné ... vyplácí. Dle § 23 odst.1 zák. č. 36/1967 Sb. ústav má právo na odměnu a náhradu nákladů. Znalci (znaleckému ústavu) tedy vzniká nárok na odměnu, pokud podá soudem vyžádaný posudek odpovídající na soudem zadané otázce a je na soudu, aby zhodnotil, zda znalecem požadovaná odměna za podání znaleckého posudku ve všech jím uváděných položkách je opodstatněná. Jinak řečeno, je povinností soudu, aby posoudil oprávněnost výše znalecem požadované odměny, tedy všech jednotlivých položek, ze kterých se odměna skládá. Je povinen dle tohoto posouzení jednotlivých položek stanovit výši znalečného, včetně náhrady jeho nákladů. Soud prvního stupně tak učinil a odvolací soud neshledal na jeho postupu nic nesprávného. Přičemž platí, jak odvolací soud opakovaně zdůrazňuje, že hodnocení znaleckého posudku jako důkazu je možné až v rámci jednání ve věci samé, nikoliv při rozhodování o odměně znalce.

Z uvedeného důvodu odvolací soud podle § 219 o.s.ř. usnesení soudu prvního stupně ohledně IX. výroku potvrdil jako věcně správné.

Výrok I. bod 3. usnesení odvolacího soudu je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 2 o.s.ř. ve spojení s § 148 odst. 1 a § 142 odst.1 o.s.ř., neboť odvolací soud změnil rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že navrhovatelé A) i B) byli ve věci samé zcela úspěšní, proto je další účastnice vůči České republice povinna zaplatit na náhradu nákladů řízení předmětnou částku 75.250,10 Kč coby znalečné (tj.74.690,10 Kč coby znalečné přiznané výrokem IX. usnesení soudu prvního stupně a potvrzené odvolacím soudem + náhrada znalečného znaleckému ústavu TPA Horwath Valuation Services s.r.o. ve výši 560,- Kč přiznaného pravomocně soudem prvního stupně za účast na jednání před soudem dne 28.11.2013).

Odvolací soud proto podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil napadené usnesení tak, že uložil povinnost další účastnici zaplatit 75.250,10 Kč coby znalečné České republice (ve prospěch finanční účtárny Městského soudu v Praze).

Ohledně náhradově nákladových výroků II. – V. usnesení odvolacího soudu odvolací soud uvádí následující. Dle § 224 odst.2 o.s.ř. změnil-li odvolací soud rozhodnutí, rozhodne i o nákladech řízení u soudu prvního stupně. Jelikož odvolací soud změnil rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že navrhovatelé A) i B) byli ve věci samé zcela úspěšní, náleží jim náhrada nákladů řízení podle § 142 odst. 1 o.s.ř. před soudy obou stupňů, tedy dle úspěchu v řízení. Byť je dané řízení tzv. nesporným řízením, nedopadá na posuzovaný případ ustanovení § 146 odst. 1 písm. a) o.s.ř. v rozhodném znění (žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku, jestliže řízení mohlo být zahájeno i bez návrhu...), neboť dané řízení nemohlo být zahájeno bez návrhu. Aplikuje se proto na daný případ ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. mající uplatnění ve sporných řízeních, neboť i v tomto tzv. nesporném řízení jsou patrné poměrně silné prvky kontradiktornosti (navrhovatelé vs. další účastnice).

Podle § 142 odst. 1 o.s.ř. je soud oprávněn přiznat účastníku jen tu náhradu nákladů řízení, které byly potřebné k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který úspěch ve věci neměl. Rozsah náhrady je tedy omezen účelností vynaložených nákladů, přičemž účelně vynaložené náklady musí být soudu také řádně doloženy. V případě navrhovatele A), ale i v případě navrhovatele B), jemuž odvolací soud přiznal náhradu nákladů řízení, byly náklady řízení spočívající v „poradách s klientem“ v předložených vyúčtováních nákladů pouze tvrzeny, nikoliv však řádně doloženy, resp. nebyly soudu

doloženy vůbec. Proto nemohly být ani přiznány. Odvolací soud však zdůrazňuje, že i kdyby byly soudu doloženy (např. podrobným protokolem zaznamenávajícím celý průběh jednání podepsaný zástupcem/advokátem/ a zastoupeným, včetně uvedení přesných časů proběhnutého jednání), tak to neznamená, že by musely být automaticky přiznány. Muselo by být splněno kritérium spočívající v tom, že se jednalo v případě takové porady s klientem o účelně vynaložený náklad. Splnění tohoto kritéria lze usuzovat z dalšího procesního postupu tohoto účastníka řízení. Aby se jednalo o účelně vynaložený náklad, pak by musel soud vyhodnotit s kladným výsledkem, že úkony, které byly advokátem po poradě s klientem učiněny (a jsou považovány za účelné uplatňování práva), by nebyly jinak advokátem učiněny. Jinak řečeno, že advokát učinil následující úkony v přímé příčinné souvislosti s předchozí poradou s klientem a bez této porady by tyto úkony nebyl učinil, aniž by se dopustil porušení svých povinností chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta. Vzhledem k tomu, že ve smyslu § 16 zákona o advokacii advokát pokyny klienta není vázán a je povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta (aniž by s ním byl povinen uskutečňovat jakékoliv porady), budou případy, kdy lze takový úkon považovat za náklad účelně vynaložený, spíše naprosto výjimečnou záležitostí. Odvolací soud dále nepřiznal ani navrhovatelem A) požadovanou náhradu nákladů řízení za jím vyúčtované úkony - podněty ze dne 27.9.2013 na Policii České republiky a Ministerstvo spravedlnosti České republiky. Jednak dle obsahu spisu nebyly tyto podněty doloženy (což samo o sobě postačuje pro jejich nepřiznání) a i kdyby byly doloženy, pro jejich přiznání by se muselo jednat o náklady potřebné k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který úspěch ve věci neměl. Dále odvolací soud nepřiznal požadovanou náhradu nákladů řízení za vyúčtované úkony – souhlas se vstupem dalšího účastníka do řízení z 4.7.2006 a předložení znaleckých posudků dne 23.11.2006. Pouhé předložení znaleckého posudku coby důkazu totiž nelze považovat za úkon právní služby ve smyslu § 11 vyhlášky. Jelikož dané řízení je tzv. nesporným řízením, předmětný souhlas se vstupem do řízení (coby institut uplatňující se ve sporném řízení) byl proto zcela právně irelevantní a nemohl mít na rozhodnutí ve věci vliv. Proto takto vzniklý náklad nelze považovat za potřebný k účelnému uplatňování či bránění práva. Odvolací soud též nepřiznal požadovanou náhradu nákladů řízení za písemné podání – žádost z 18.3.2009 o možnost seznámit se a vyjádřit se k podkladům předloženým znalci, neboť navrhovatel této možnosti nebyl zbaven a mohl se k podkladům vyjádřit a případně je i rozporovat apod. v rámci dokazování při mnoha jednáních před soudem a bránit tak své právo, tudíž se nejednalo o náklad nezbytný k účelnému uplatňování či bránění práva. Naopak jako účelně vynaložený náklad shledal odvolací soud stanovisko k dodatku č. 2 ke znaleckému posudku ze dne 8. 9. 2009, nikoliv však doplnění tohoto stanoviska učiněného o několik málo dnů později (18.9.2009), protože obecně je nepřípustné, aby úkon, který lze učinit v rámci jediného podání byl rozdělen a účtován jako několik samostatných úkonů. Za účelně vynaložený náklad nelze považovat ani vyjádření ze dne 24.1.2014 k usnesení soudu (o zaplacení zálohy na náklady znalečného), proti němuž není přípustné odvolání, které je dle obsahu polemikou s rozhodnutím soudu, na kterém nemůže ničeho změnit. Jinak řečeno takové vyjádření není způsobilé změnit pro navrhovatele nepříznivé rozhodnutí soudu (proti němuž není přípustné odvolání), a proto se ani nemůže jednat o účelně vynaložený náklad. Za účelně vynaložené náklady neshledal odvolací soud ani námitky podjatosti vůči znalci (ze dne 23.4.2014) a posléze vůči soudci (ze dne 16.5.2014) za situace, že jim nebylo vyhověno. Co se týká společného vyjádření navrhovatelů A) a B) ze dne 29.2.2016, tak odvolací soud konstatuje, že za tento úkon si oba navrhovatelé účtují odměnu a režijní paušál, a to každý z nich samostatně jako za jeden úkon právní služby a k tomu si každý z nich samostatně účtuje režijní paušál. Skutečností ovšem je, že se jedná pouze o jedno podání – jedno vyjádření coby jeden úkon právní služby. Proto odvolací soud přiznal každému z navrhovatelů (A/ i B/) odměnu jen ve výši jedné poloviny a i polovinu RP. Dále

odvolací soud uvádí, že shledal první dva úkony právní služby navrhovatelem vyúčtované a učiněné do 31. 8. 2006 jako účelně vynaložené náklady řízení, avšak nešly přiznat v navrhovatelem požadované a vyúčtované výši, protože odměna za tyto úkony právní služby v rozhodném znění nečinila 302.020,-Kč za úkon, ale jen 188.825,-Kč a též RP nebyl dle rozhodného znění dle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky 300,-Kč, ale jen 75,-Kč.

Navrhovateli A) tedy vzniklo právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů v celkové výši 24.180.946,10 Kč, sestávající z odměny za dále uvedené úkony právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. /dále též jen vyhláška či AT/, přičemž za jeden úkon právní služby dle § 7 vyhlášky ve znění do 31.8.2006 náleží odměna 188.825,-Kč a ve znění od 1.9.2006 - 302.020,-Kč a náhrady hotových výdajů, přičemž náhrada hotových výdajů činí za jeden úkon právní služby dle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky ve znění do 31.8.2006 - 75,-Kč a ve znění od 1.9.2006 – 300,-Kč (dále též jen režijní paušál či RP). Jedná se o tyto úkony právní služby, které byly shledány jako účelně vynaložené: převzetí a příprava zastoupení z 6.1.2006, návrh na zahájení řízení ve věci samé z 1.2.2006, replika k vyjádření z 21.2.2007, jednání před soudem dne 22.2.2007, replika k vyjádření z 30.4.2007, jednání před soudem dne 17.5.2007, replika k vyjádření z 29.6.2007, jednání před soudem dne 4.10.2007, jednání před soudem dne 19.1.2009 (2), vyjádření z 20.4.2009, jednání před soudem dne 20.4.2009 (3), specifikace vad znaleckého posudku z 30.4.2009, vyjádření z 10.6.2009, stanovisko z 8. 9. 2009 k dodatku č. 2 ke znaleckému posudku, vyjádření z 28.1.2010 k postupu a úkonům znalce, vyjádření z 16.2.2010, vyjádření z 22.2.2010, jednání před soudem dne 15.3.2010 (4), odvolání z 4.5.2010, odvolání do znalečného z 4.1.2011 (0.5), replika k vyjádření z 13.6.2011, jednání před soudem dne 14.7.2011 (2), odvolání do znalečného z 23.11.2011 (0.5), jednání před soudem dne 17.12.2012, jednání s „protistranou“ o mimosoudním vyřešení sporu z 18.1.2013, replika k vyjádření z 19.6.2013, jednání před soudem dne 20.6.2013 (3), replika k vyjádření z 30.9.2013, jednání před soudem dne 30.9.2013 (2), jednání před soudem dne 28.11.2013 (5), vyjádření z 22.5.2014, jednání před soudem dne 22.5.2014 (4), společné vyjádření navrhovatelů z 29.2.2016 (0.5), jednání před soudem dne 5.8.2016 (4). Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení za přiznané úkony právní služby 15.629.660,- Kč a za režijní paušály 15.750,- Kč. K tomu je třeba přičíst náhradu za daň z přidané hodnoty 21% ve výši 3.285.536,10 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř.), + náhradu za zaplacené soudní poplatky a zálohu na soudem vyžádaný znalecký posudek v celkové výši 5.250.000,-Kč (1.000.000,-Kč za návrh, záloha na znalecký posudek 150.000,-Kč a 4.100.000,- za odvolání celkem /1.000.000,-Kč + 3.100.000,-Kč/). Celkem 24.180.946,10 Kč.

Ohledně požadované náhrady nákladů řízení navrhovatelem B) za jím vyúčtované úkony odvolací soud nepřiznal náklady řízení spočívající v „poradách s klientem“, jak odůvodněno podrobněji výše a dále náhradu za sdělení ze dne 25.4.2013, ve kterém navrhovatel B) soudu sdělil, že „aktuálně žádná jednání o smíru neprobíhají, neboť další účastník jednání o smíru jednostranně ukončil“. Pouhé sdělení uvedeného obsahu totiž nelze považovat za úkon právní služby ve smyslu § 11 vyhlášky, neboť předmětné sdělení má povahu pouze administrativního úkonu. Co se týká nepřiznání náhrad nákladů za vyjádření ze dne 24.1.2014 k usnesení soudu o zaplacení zálohy na náklady znalečného a dále společného vyjádření navrhovatelů ze dne 29.2.2016, tak odvolací soud odkazuje na odůvodnění uvedené výše u navrhovatele A). Odvolací soud dále uvádí, že shledal navrhovatelem vyúčtované první dva úkony právní služby učiněné do 31. 8. 2006 jako účelně vynaložené náklady řízení, avšak nešly přiznat v navrhovatelem požadované a vyúčtované výši, protože odměna za tyto úkony právní služby v rozhodném znění nečinila 135.420,-Kč za úkon, ale 84.700,-Kč a též RP nebyl dle rozhodného znění dle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky 300,-Kč, ale 75,-Kč.

Navrhovateli B) tedy vzniklo právo na náhradu nákladu řízení před soudy obou stupňů v celkové výši 10.123.095,20 Kč, sestávající z odměny za dále uvedené úkony právní služby dle vyhlášky, přičemž za jeden úkon právní služby dle § 7 AT ve znění do 31.8.2006 náleží odměna 84.700,-Kč a ve znění od 1.9.2006 – 135.420,-Kč a náhrady hotových výdajů, přičemž náhrada hotových výdajů činí za jeden úkon právní služby dle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky ve znění do 31.8.2006 - 75,-Kč a ve znění od 1.9.2006 – 300,-Kč. Jedná se tedy o tyto úkony právní služby, které byly shledány jako účelně vynaložené: převzetí a příprava zastoupení z 20.3.2006, návrh na vstup do řízení z 28.3.2006 (0.5), návrh ve věci samé z 13.8.2009, jednání před soudem dne 15.3.2010 (4), odvolání z 4.5.2010, odvolání do znalečného z 4.5.2010 (0.5), odvolání do znalečného z 5.1.2011 (0.5), jednání před soudem dne 14.7.2011 (2), odvolání do znalečného z 24.11.2011 (0.5), jednání před soudem dne 17.12.2012, jednání s „protistranou“ o mimosoudním vyřešení sporu z 18.1.2013, jednání před soudem dne 20.6.2013 (3), jednání před soudem dne 30.9.2013 (2), jednání před soudem dne 28.11.2013 (5), jednání před soudem dne 22.5.2014 (4), odvolání z 15.7.2014, včetně doplnění odvolání, společné vyjádření navrhovatelů A) a B) z 29.2.2016 (0.5), jednání před soudem dne 5.8.2016 (4). Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení za přiznané úkony právní služby 4.325.070,- Kč a za režijní paušály 10.050,- Kč. K tomu je třeba přičíst náhradu za daň z přidané hodnoty 21% ve výši 910.375,20 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř.), + náhradu za zaplacené soudní poplatky v celkové výši 4.877.600,-Kč (1.000.000,-Kč za návrh a za odvolání celkem 3.877.600,-Kč /1.000.000,-Kč + 2.877.600,-Kč/). Celkem 10.123.095,20 Kč.

Ve vztahu mezi navrhovatelem C) a další účastnicí byla další účastnice před soudem prvního stupně zcela úspěšná ve smyslu § 142 odst. 1 o.s.ř., proto jí vzniklo právo na náhradu nákladu řízení. Odvolací soud však nepřiznal požadovanou a vyúčtovanou náhradu nákladů řízení tak, jak byla další účastnicí vyúčtována. Odvolací soud shledal vyjádření ze dne 4.2.2011, 28.4.2011 a 1.11.2011 coby úkony právní služby další účastnicí vyúčtované jako účelně vynaložené náklady řízení, avšak nešly přiznat v požadované a vyúčtované výši dle § 11 odst.1 AT, protože se jednalo pouze o úkony procesní povahy ve smyslu § 11 odst.2 písm. c) AT, za něž náleží odměna ve výši jedné poloviny, tj. 33.570,-Kč za každý uvedený úkon (vyjádření). Přiznána nebyla ani další účastnicí vyúčtovaná odměna za jednání před soudem dne 30.9.2013 v požadovaném rozsahu tři úkonů právní služby, neboť jednání bylo zahájeno v 9:00 hod. a skončilo v 11:20 hod., tudíž byla další účastnice oprávněna vyúčtovat odměnu jen za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. g) AT. Jako účelně vynaložený náklad shledal odvolací soud vyjádření další účastnice ze dne 1.11.2011, nikoliv však doplnění tohoto vyjádření učiněného o několik málo dnů později (4.11.2011), protože platí, jak uvedeno již výše, obecně je nepřipustné, aby úkon, který lze učinit v rámci jediného podání byl rozdělen a účtován jako několik samostatných úkonů.

Další účastnici vůči navrhovateli C) tedy vzniklo právo na náhradu nákladu řízení před soudem prvního stupně, sestávající z odměny za dále uvedené úkony právní služby dle vyhlášky, přičemž za jeden úkon právní služby dle § 7 AT náleží odměna 67.140,-Kč a náhrady hotových výdajů, přičemž náhrada hotových výdajů činí za jeden úkon právní služby dle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky 300,-Kč. Jedná se tedy o tyto úkony právní služby, které byly shledány jako účelně vynaložené: převzetí a příprava zastoupení z 11.11.2009, vyjádření z 5.2.2010, jednání před soudem dne 3.11.2010, vyjádření k odvolání z 4.2.2011 (0.5), vyjádření z 28.4.2011 (0.5), vyjádření z 1.11.2011 (0.5), vyjádření z 16.12.2012, jednání před soudem dne 17.12.2012, jednání s „protistranou“ o mimosoudním vyřešení sporu z 18.1.2013, jednání před soudem dne 20.6.2013 (3), vyjádření z 9.9.2013, jednání před soudem dne 30.9.2013 (2), jednání před soudem dne 28.11.2013 (5), vyjádření z 23.12.2013, vyjádření

z 2.4.2014, jednání před soudem dne 22.5.2014 (4). Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení za přiznané úkony právní služby 1.644.930,- Kč a za režijní paušály 7.800,-Kč. K tomu je třeba přičíst náhradu za daň z přidané hodnoty 21% ve výši 347.073,30 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř.); celkem 1.999.803,30 Kč.

Ve vztahu mezi navrhovatelem D) a další účastnicí byla další účastnice před soudem prvního stupně zcela úspěšna ve smyslu § 142 odst. 1 o.s.ř., proto jí vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Odvolací soud však nepřiznal požadovanou a vyúčtovanou náhradu nákladů řízení tak, jak byla další účastnicí vyúčtována. Odvolací soud shledal vyjádření ze dne 4.2.2011, 28.4.2011 a 1.11.2011 coby úkony právní služby další účastnicí vyúčtované jako účelně vynaložené náklady řízení, avšak nešly přiznat v požadované a vyúčtované výši dle § 11 odst. 1 AT, protože se jednalo pouze o úkony procesní povahy ve smyslu § 11 odst. 2 písm. c) AT, za něž náleží odměna ve výši jedné poloviny, tj. 26.670,-Kč za každý uvedený úkon (vyjádření). Přiznána nebyla ani další účastnicí vyúčtovaná odměna za jednání před soudem dne 30.9.2013 v požadovaném rozsahu tři úkonů právní služby, neboť jednání bylo zahájeno v 9:00 hod. a skončilo v 11:20 hod., tudíž byla další účastnice oprávněna vyúčtovat odměnu jen za 2 úkony právní služby dle § 11 odst.1 písm. g) AT. Jako účelně vynaložený náklad shledal odvolací soud vyjádření další účastnice ze dne 1.11.2011, nikoliv však doplnění tohoto vyjádření učiněného o několik málo dnů později (4.11.2011), protože platí, jak uvedeno již výše, obecně je nepřipustné, aby úkon, který lze učinit v rámci jediného podání byl rozdělen a účtován jako několik samostatných úkonů.

Další účastnici vůči navrhovateli D) tedy vzniklo právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně, sestávající z odměny za dále uvedené úkony právní služby dle vyhlášky, přičemž za jeden úkon právní služby dle § 7 AT náleží odměna 53.340,-Kč a náhrady hotových výdajů, přičemž náhrada hotových výdajů činí za jeden úkon právní služby dle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky 300,-Kč. Jedná se tedy o tyto úkony právní služby, které byly shledány jako účelně vynaložené: převzetí a příprava zastoupení z 11.11.2009, vyjádření z 5.2.2010, jednání před soudem dne 3.11.2010, vyjádření k odvolání z 4.2.2011 (0.5), vyjádření z 28.4.2011 (0.5), vyjádření z 1.11.2011 (0.5), vyjádření z 16.12.2012, jednání před soudem dne 17.12.2012, jednání s „protistranou“ o mimosoudním vyřešení sporu z 18.1.2013, jednání před soudem dne 20.6.2013 (3), vyjádření z 9.9.2013, jednání před soudem dne 30.9.2013 (2), jednání před soudem dne 28.11.2013 (5), vyjádření z 23.12.2013, vyjádření z 2.4.2014, jednání před soudem dne 22.5.2014 (4). Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení za přiznané úkony právní služby 1.306.830,- Kč a za režijní paušály 7.800,-Kč. K tomu je třeba přičíst náhradu za daň z přidané hodnoty 21% ve výši 276.072,30 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř.); celkem 1.590.702,30 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné jen za podmínek § 237 o. s. ř.; lze je podat do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně.

V Praze dne 5. srpna 2016

JUDr. Josef H o l e j š o v s k ý , v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Edita Fialová